

Short Analysis on Child Abuse in Sri Lanka

(Is there any increment in child abuse?)

ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අපචාර පිළිබඳ කෙටි විග්‍රහයක්

(ළමා අපචාර වැඩිවීමක් දක්නට තිබේ ද?)

இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் பற்றிய சுருக்கமான பகுப்பாய்வு

(சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் திகரித்துள்ளதா?)

Right to Life Human Rights Centre

රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය
ரயிட் டு லயிவ் மனித உரிமைகள் நடுநிலையம்

Short Analysis on Child Abuse in Sri Lanka

(Is there any increment in child abuse?)

**ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අපචාර පිළිබඳ
කෙටි විග්‍රහයක්**

(ළමා අපචාර වැඩිවීමක් දක්නට තිබේ ද?)

**இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்
பற்றிய சுருக்கமான பகுப்பாய்வு**

(சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் அதிகரித்துள்ளதா?)

Right to Life Human Rights Centre
රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය
ரயிட் டு லயிவ் மனித உரிமைகள் நடுநிலையம்

Copyright © 2021 Right to Life Human Rights Centre
All rights reserved.

For more information, please visit our website: <http://www.right2lifelanka.org>

Table of Contents

1. Introduction	6
1.1. Definition	7
2. History	12
2.1. The best things for children	12
2.2. Articles of the Convention on the Rights of the Child	14
3. Child Protection and Welfare System in Sri Lanka	15
3.1. State intervention to prevent child abuse	16
4. Laws to protect the rights of children in Sri Lanka	17
5. Child abuse in Sri Lanka	19
6. Factors affecting Child Abuse	23
6.1. Legislative and Policy Challenges for Child Protection in Sri Lanka	25
7. Services that need to be improved	27
8. Summary	28

පටුන

1. හැඳින්වීම	34
1.1 නිර්වචනය	36
2. ඉතිහාසය	40
2.1 හොඳම දේ දරුවන්ට	40
2.2 ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ සම්මුතියේ වගන්ති	42
3. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ආරක්ෂණ හා සුභසාධන පද්ධතිය	43
3.1 ළමුන් අපවාර වැළැක්වීම සඳහා රාජ්‍යයේ මැදිහත් වීම	44
4. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා නීති	45
5. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අපයෝජන	47
6. ළමා අපයෝජනයට බලපාන සාධක	51
6.1 ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ආරක්ෂාව සඳහා වන ව්‍යවස්ථාදායක සහ ප්‍රතිපත්තිමය අභියෝග	53
7. වැඩිදියුණු කළ යුතු සේවාවන්	55
8. සාරාංශය	56

பொருளடக்கம்

1. அறிமுகம்	62
1.1 வரையறை	64
2. வரலாறு	69
2.1 சிறுவர்களுக்கான நல்ல விடயங்கள்	69
2.2 பிள்ளைகளின் உரிமைகள் பற்றிய மாநாட்டின் கட்டுரைகள்	71
3. இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பு மற்றும் நலன்புரி அமைப்பு	72
3.1 சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை தடுக்க அரசின் தலையீடு	73
4. இலங்கையில் சிறுவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டங்கள்	74
5. இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்	76
6. சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தில் செல்வாக்கு செலுத்தும் காரணிகள்.	80
6.1 இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பிற்கான சட்ட மற்றும் கொள்கை ரீதியான சவால்கள்	82
7. மேம்படுத்தப்பட வேண்டிய சேவைகள்	85
8. சாராம்சம்.	87

Short Analysis on Child Abuse in Sri Lanka

(Is there any increment in child abuse?)

Right to Life Human Rights Centre

1. Introduction

'Children are like flowers' is a saying which has been used since ancient times. It is an undeniable that children are very innocent group. Children are the future generation of a nation. They have right to live a quality life independently, notwithstanding of Nationality, religion, caste or gender. Also, according to the United Nations Convention on the Rights of the Child, every child has the right to protection, education and health. But in every society they are the most vulnerable group at any given moment. Therefore, it is imperative to pay more attention to them.

The family can be described as the most important stage and influence in a child's life. His or her first relationship is built around parents and family. They depend on these adults from birth to adulthood. Adults are people who are responsible for the protection, love, and desires that children expect. But in some cases, it is unfortunate that these children are harmed by those from whom they depend on safety.

When it comes to child abuse, it is one of the most devastating social problems in the world. Child abuse and neglect are common among child abuse. Child abuse issues are a worldwide phenomenon and affect many child deaths every day, every year and cause many children to suffer. According to Dr. Desmond Ryan's World Health Organization report 2002, about 57,000 children die from physical abuse each year. Sexual and psychological abuse is also widespread, making it difficult to measure due to lack of information and lack of attention. Child abuse is a global phenomenon that affects thousands of children every year and has serious consequences for victims throughout their lives. Sri Lanka is receiving small number of cases comparing with other countries regarding child abuse, therefore it is visible that Sri Lanka is paying less attention in this concept. In most cases, the number of actual abuse cases is higher than the number of reported cases. There are major causes for these hidden child abuse

cases. Victims of abuse and their families are generally reluctant to report their problems due to sociocultural norms. In many cases, children do not report abuse to their parents or guardians. Moreover, many Asians consider it is an embarrassment to share an abuse experience with unknowns. Victims always feel uncomfortable and helpless and do not receive proper support and care to get rid of their long-term problems and in the worst cases this can lead to suicidal thoughts instead of other solutions.

Policy-driven welfare services play a key role in improving the lives of children and their families. Children need to be given due recognition in and out of the family, and for that reason it is important to have strong social policies to protect the needs and rights of children. But reports on child protection phenomena, articles and data show that child abuse can be prevented in spite of legislations, policies and various services against child abuse.

An article published in the Daily Mirror in August 2020 states that this appears to be a major crisis when they consider reports of frequent child abuse cases reported across the country. They also raise the question of why Sri Lanka is failing to protect children despite the establishment of legal and relevant institutions to protect them.

Therefore, this report anticipates suggestions on improving the causes and services that contribute to the prevention of child abuse in Sri Lanka.

1.1. Definition

Below are some of the comments made by professionals from various fields and it will help you to get a clear picture of child abuse.

All these child abusers are products of the education system.

Siri Hettige, Chairperson of Social Science, Former chairman of National Police Commission.

He added, “A family is the first step in protecting children. Parents or other caregivers are responsible for building a safe and loving environment to the children. A child must find a solution to the problem of moving from family to school. There is a huge gap between school education and society. I think child molesters have never been to school. Another factor is the low level of research in this country. There are not enough official authorities for an important institution. They do not appoint suitable people for the positions. So anyone can do anything and get rid of it. Research about child abusers on their background and other factors related to them can help prevent future events. In order for decision makers and law enforcement agencies to take action on these cases, they need to know the full background of the case.”

Sex education is essential for children to understand what sexual abuse is.

- Raneesha De Silva, Judicial Medical Forensic Psychiatrician.

She further said, “It’s a serious misconception to assume that children do not understand or remember when they have been sexually abused. I know for a fact that remembering the traumatic experience does not make any difference to an adult who has been sexually abused. Instead, the impact on children is greater because they do not have the cognitive, emotional and communicative ability to process their traumatic experiences. If children do not understand exactly what sexual abuse is, they will not testify. It can be an incentive to continue abuse. Sex education is essential for children to understand that sexual abuse comes in many forms and not to be misunderstood as an expression of love. While this sexual abuse disrupts a child’s physical, mental and social development, this damage is often irreversible. A child with traumatic experience can make a higher risk of developing mental retardation and engaging in criminal activity as a teenager. Timely intervention can solve these difficulties and prevent unintended negative consequences. Timely intervention and appropriate occupational care loans are keys. We cannot deny that there is a sexual abuse crisis in Sri Lanka because the

victims speak openly about their experiences and assaults. Immediate and effective intervention of the responsible authorities can avert this catastrophe. Knowledge must be used to speak out against sexual abuse.

Source - daily mirror.lk/ 2020.08.21

It is important to define these abuses first when looking at them. That definition is as follows.

Who is a child?

Biologically, a child is a human being between birth and puberty, or between infancy and puberty. The legal definition of a child usually refers to a minor, otherwise known as a person under the age of majority. Children generally have fewer rights and responsibilities than adults. They are classified as unable to make serious decisions and must be legally under the care of their parents or other responsible guardian.

What is child abuse?

Child abuse is the abuse and neglect of children under 18 years of age. It includes all forms of physical and / or emotional abuse, sexual abuse, neglect, and commercial or other exploitation that cause real or potential harm to a child's health, survival, development, or dignity in context. Expression of close associate's violence can sometimes be included as a form of child abuse. (WHO, 2007)

What is abuse?

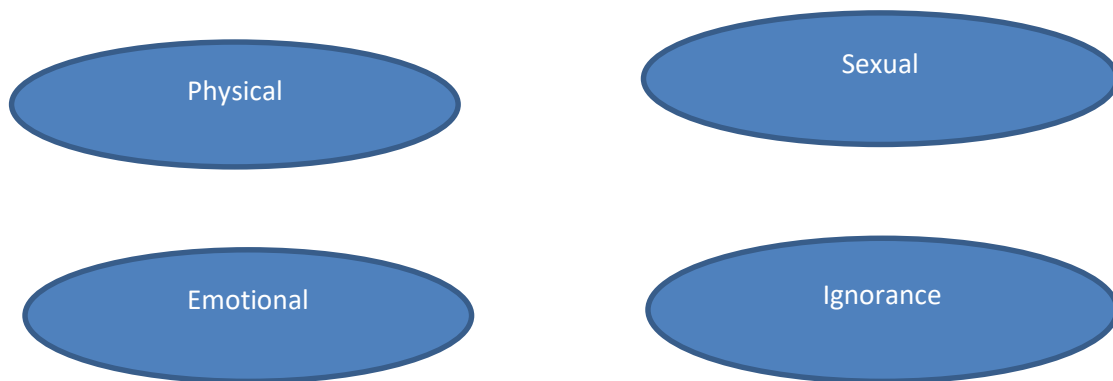
Abuse is the misuse or treatment of something, often unjustly or unjustly rewarded. Abuse can come in many forms, namely: physical or verbal abuse, injuries, assaults, rapes, crimes, or other forms of aggression. To these descriptions one can also add the Kantian concept of the error of using another human being as a means to an end, rather than aiming at oneself. Some

sources described abuse as "socially constructed", which means that a victim's suffering can be more or less identified at different times and in different societies.

Child abuse

Child abuse is any act or omission that endangers or disrupts the physical or emotional health and development of a child.

There are 4 types of child abuse:

Physical abuse

Physical abuse occurs when a child is injured and is not an accident. Physical abuse does not always leave visible marks or injuries.

Physical abuse: may include assault, tremor, suffocation, throwing, burning, chewing, poisoning, and use of physical restraints.

Sexual abuse

Child sexual abuse is when an adult, teenager or child uses their power or authority to involve another child in sexual activity and forcing or inducing a child or youth to engage in sexual activity with the knowledge of a child or without the knowledge of a child. Engaging in high-level violence is, abusing a child without the knowledge of a child. Activities may include

physical contact, including penetrating assault (e.g. rape or oral sex) or masturbation, kissing, rubbing, and touching outside clothing.

Emotional abuse

Emotional abuse occurs when a child is treated in a way that adversely affects their social, emotional or intellectual development.

Emotional abuse can be caused by:

Denial, naming, mocking or harassing, yelling, criticizing, isolating or locking a child for long periods of time, exposure to domestic and domestic violence.

Ignoring

Neglect occurs when a child's basic needs are not met. It affects them, their health and development. Basic needs include food, shelter and clean living conditions, health care, adequate clothing, personal hygiene, and adequate supervision

2. History

After World War II, the situation of European children was severely affected. The United Nations has set up a new body to provide food, clothing and health care for these children. In 1946, the United Nations International Children's Fund (UNICEF) was established to provide food and health care to children and mothers in countries devastated by World War II. In 1953, UNICEF became a permanent affiliate of the United Nations.

In 1959, the United Nations General Assembly adopted the Declaration on the Rights of the Child, which basically defines the rights of children to safety, education, health care, shelter and good nutrition. For over a decade, UNICEF's primary focus has been on child health issues, and its focus has gradually shifted to child education. In 1965, the organization won the Nobel Peace Prize for promoting brotherhood among nations. UNICEF is governed by the Convention on the Rights of the Child (1989). This Convention was the benchmark in the history of child protection and the rights of the child.

2.1. The best things for children

The rights of children are the same everywhere in the world, regardless of classification or discrimination. Every girl and boy is born with full rights. People may ignore or trample on those rights, but they can never be taken away. Children's rights are inherent.

The Human Rights Commission has recognized the need for a Convention on the Welfare and Protection of Children. As its first step, the United Nations declared 1979 the International Year of the Child. Meanwhile, the Convention on the Rights of the Child (CRC), co-sponsored and guided by the Human Rights Commission, was adopted by the United Nations and NGOs and adopted at the 44th Session on November 20, 1989 United Nations General Assembly. States interested in the development and well-being of children. So, they agreed to the

international conventions, the CRC is the most widely accepted and endorsed. The Convention contains 54 articles covering all aspects of children's lives including civil, political, economic, social and cultural rights for all children everywhere. It also explains how adults and governments must work together to ensure that all children enjoy all their rights. Every nation in the world, except one, has pledged to implement Article 54 of the Convention. But even rich countries have not yet done their utmost to uphold the rights of every child.

The UNCRC states that a broader discussion of 'best interests' focuses on the general well-being of the child, including the child's ideas, the need for a safe environment, family and intimacy, and development and identity needs.

UNCRC's child rights are often divided into three sections: Provision, Protection and Participation.

Three Child Rights P- 3:

Provision

Protection

Participation

2.2. Articles of the Convention on the Rights of the Child

Article 1 of the Convention on the Rights of the Child states that a child is a person under the age of 18 and insists that they enjoy all the rights set out in the Convention. The document consists of 54 sections and is based on four basic principles.

- Do not discriminate
- The best need of the child
- The right to exist and to develop
- Respect the child's ideas

Article 3 of the UN - "The welfare of the child is paramount in all activities involving children carried out by public or private social welfare agencies, judicial, administrative authorities or legislative bodies".

The Convention thus discusses the rights of children under Article 44 of these Principles to ensure the right to life, protection, development and participation of children. The remaining articles describe the role of government parties in the CRC.

In addition, the United Nations has published three alternative protocols, including the Optional Protocol to the UNCRC on Sri Lanka's Involvement in the Armed Conflict and the Alternative Protocol to the UNCRC on Child Trafficking, Child Prostitution and Child Pornography. And bound to implement them.

3. Child Protection and Welfare System in Sri Lanka

Sri Lanka signed the Convention on the Rights of the Child on January 26, 1990 and ratified it on July 12, 1991. As a supplement to the UNCRC, the Government of Sri Lanka drafted the Children's Charter in 1992. Furthermore, the Alternative Protocol on Joining Children in Armed Conflict was signed on August 21, 2000 and approved on September 8, 2000. The signing of the Alternative Protocol on Child Trafficking, Child Prostitution and Child Pornography was signed on May 8, 2002 and approved on September 22, 2002.

The Ministry of Women and Children's Affairs is the pioneer in implementing all the above conventions. The Department of National Probation and Child Care Services, which operates under the Ministry, has become the agency responsible for implementing the rights of the child by directing its services in a new direction. Accordingly, with a view to implementing the CRC, the Department created a post of Child Rights Promotion Officer and recruited graduates for the post. Officers recruited to provide the necessary environment and facilities to ensure the rights of the child at the divisional level were stationed in each Divisional Secretariat. The National Child Protection Authority, the Department of Probation and Child Care Services, the National Monitoring Committee on CRC and the Secretariat for Early Childhood Care and Development (ECCD) are the four main divisions under the management of the Ministry and are responsible for enforcing child rights and protection. In recent years, several formal aspects of child protection have been established. There are special conditions for family assistance programs at the community level. There are public health midwives who work with parents and caregivers at the community and family level to promote child development. Family midwives help parents educate parents. In addition, monitoring mechanisms and child protection are established in all nine provinces of Sri Lanka, and decisions on child protection issues are always made at the administrative level throughout the 25 District Secretariats.

3.1. Intervention of State to prevent child abuse

Establishment of the National Child Protection Authority (NCPA) in 1988, It is an Establishment of Child Protection Services in Sri Lanka. The main purpose of this establishment is to advise the government on policies and laws to prevent and protect children from child abuse, exploitation, neglect and other forms of violence and harm, and to provide primary assistance to all affected children to make their childhoods into adulthood.

Implementing government programs and sectors, including public education, nutrition and public health, education and the role of law are some of the interventions. It helps to develop the child protection directly or indirectly. These programs focus on the elimination of child marriage and the provision of assistance to families with children who may be victims of domestic violence.

In addition, the Public Awareness Program and Influence of Policies and Practices Affecting Children's Life and Development, as well as training programs for police and military professionals on child - friendly communication, have established emergency telephone services to report child abuse.

In addition, awareness on child abuse is conducted through media, exhibitions and mobile services throughout the country. Support systems for strengthening rehabilitation and post-care services for children in difficult situations, contributing and working to strengthen and network the global child protection systems to ensure those children's voices are heard.

4. Laws to protect the rights of the children in Sri Lanka

The National Child Protection Authority (NCPA) Act deals with the formulation of a national policy on the prevention and treatment of child abuse and the coordination and monitoring of action against all.

Legislation on the rights of the child dates back to the colonial era, and the Penal Code, first enacted in 1883, provides for the protection of children. According to Sections 75 and 76 of the Penal Code, any act committed by a child under the age of 8 years or any act committed by a child under the age of 12 is not considered as a crime under the law. It is also a punishable offense that under the age of 12 to be abandoned by one of their parents or guardians. Other important laws regarding child protection are the Children and Youth Ordinance of 1939 and the Prevention of Women, Youth and Child Labor Act No. 47 of 1956.

According to this Act, employing a child under the age of 14 by a person is a punishable offense. However, the existing legal framework for preventing child abuse, which is a serious social threat in today's society, was by no means adequate. Because of this, some very important laws were passed regarding children.

- Penal Code (Amendment) Act No. 22 of 1995.

The specialty here is not only the maximum penalty that can be imposed for child abuse offenses but also the minimum penalty. The offenses defined by this Act are: child abuse, child sexual abuse, sexual abuse, child pornography, or the use of or support of a child ' Buying, selling, distributing or aiding and abetting.

➤ Penal Code (Amendment) Act No. 29 of 1998.

The Act defines the use of children under the age of 18 as a very serious offense and imposes penalties on the following matters:

Use of children for begging, hire of children for sexual intercourse, employment, use of children for the transportation of limited goods such as toxins, opium and other narcotics.

➤ Prevention of Domestic Violence Act No. 34 of 2005.

The main purpose of enacting this Act is to eradicate domestic violence. Provisions have been made under this Act to take action against any domestic violence that may or may not be physical or mental.

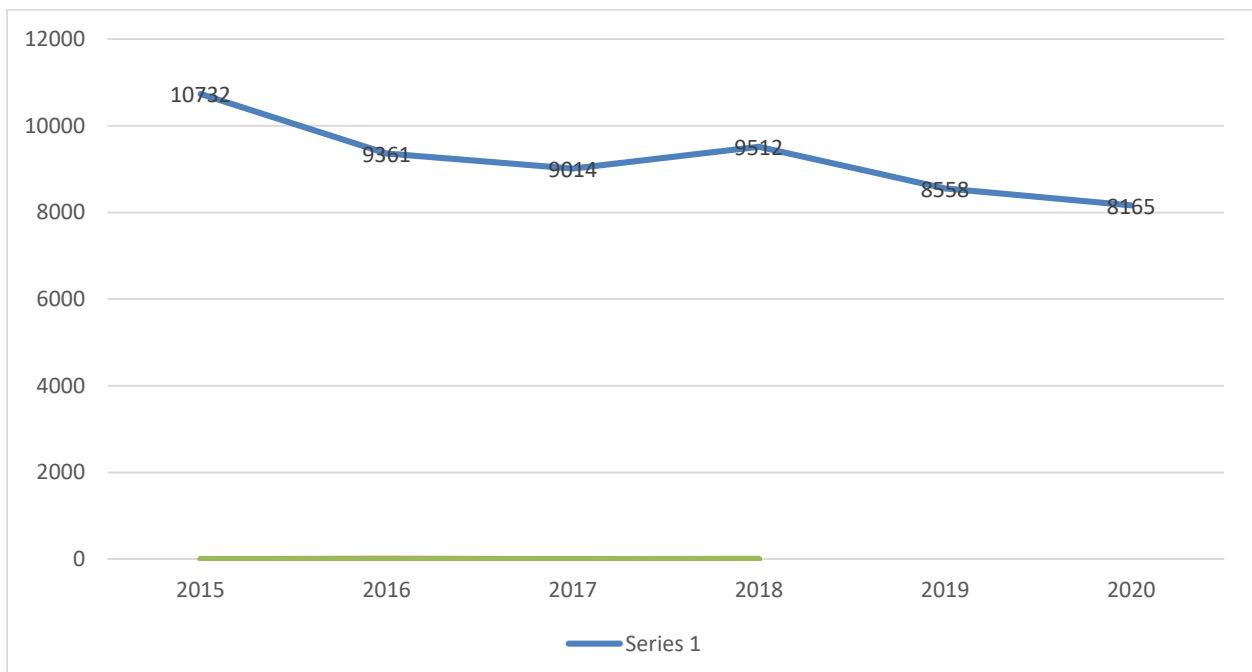
➤ Institutions to report child abuse or abuse -

- Children and Women's Bureau.
- National Child Protection Authority.

Thus, all laws and regulations uphold the rights of the child and ensure the protection and care of the child.

5. Child abuse in Sri Lanka

According to the National Child Protection Authority (NCPA), 10,732 child abuse cases were reported in 2015, the highest number in any other year. This number includes 735 cases of sexual harassment and 433 cases of rape. According to the statistics of the National Child Protection Authority, 9361 incidents were reported in 2016, 9014 in 2017, 9512 in 2018 and 8558 in 2019. The collection is worth more than this with unreported incidents. By the year 2020, the number of incidents reported to the National Child Protection Authority during the period from 01.01.2020 to 31.12.2020 is 8165. It includes 518 cases of sexual harassment and 256 cases of rape. Although it showed some decrease in value compared to the previous year, it was not a satisfactory decrease in terms of unreported events. From 2015 to 2020, the highest number of incidents was reported in the Colombo district. In that sense, the Western Province is increasingly prone to child abuse.

Districts	Number of Cases
Colombo	1134
Gampaha	944
Kurunegala	627
Kaluthara	467
Galle	454
Ratnapura	454
Anuradapura	404
Puttlam	368
Hambanthota	366
Kandy	363
Matara	301
Kegalle	254
Badulla	243
Monaragala	226
Polannaruwa	223
Ampara	192
Jaffna	174
Nuwara Eliya	160
Bataloa	159
Matale	136
Trincomalee	120
Kilinochchi	119
Mullaiteevu	118
Vavuniya	92
Mannar	67
Total	8165

Type of Abuse	Number of Cases
Miscellaneous	2580
Cruelty to Children	2237
Compulsory Education	643
Sexual Harassment	518
Children and Young Person Ordinance - Neglect of Children	466
Grave sexual abuse	373
Juvenile Delinquency	270
Rape	256
Child Labour	228
Procuring to beg	200
Kidnapping from lawful guardianship	97
Trafficking	82
Abduction	71
Domestic Violence	50
Trafficking Restricted Articles	44
Obscene publication	39
Soliciting a child	7
Incest	2
Unnatural Offence	2
Total	8165

The issue of child protection in Sri Lanka is a national crisis. During the first 15 days of 2020, out of 142 rapes reported to the Parliament of Sri Lanka from various police divisions, 54 cases of child abuse and 42 cases of serious sexual abuse were reported. According to July 2020 report of Stop Child cruelty Trust, the foundation for the end of child abuse, the number had risen to 5,242 child abuse cases and 1642 cases of sexual abuse of women.

The organization further explained that at the end of 2017, 17,000 cases were registered in the last 10 years. This number is believed to have exceeded 20,000 by the end of 2018. Victims have lived a life of horror, with no hope of justice. They further stated that the government of Sri Lanka has paid serious attention to the indifference shown to child protection by issuing a red alert in the final observations of the fifth and sixth Joint Periodic Reports of Sri Lanka in January 2018 by the UNCRC.

Source – Colombo Gazette

In Sri Lanka, children are exposed to prostitution, sexual exploitation of girls, child pornography, and child sexual abuse at home and at school are common problems. Although Sri Lanka is said to be developing, it is clear that many children are missing out on opportunities to reach their full potential.

According to a report by the Commission on the Prevention of Violence against Women and Girls, the 2,150 rapes or casualties that occurred in 2012, 89 percent were violations against children under the age of 16. A study of 2,389 late adolescent school children in Sri Lanka found that 14 percent of students were subjected to some form of 'child sexual abuse'. Furthermore, a medical-legal examination of the study of 353 children revealed that the perpetrator of many abuse cases was a known victim. But it is clear that in many parts of Sri Lanka, victims of such abuse and violence generally do not have access to the necessary

rehabilitation and accessible assistance services. Furthermore, even if they prosecute the perpetrator, they will not easily get justice for it due to delay or misconduct.

According to secondary data, the majority of boys are abused by tourists, while girls appear to be abused by locals, including military personnel, police officers, drivers, businessmen and day laborers. It also reveals that poverty is the leading cause of 70 percent of child abuse cases.

(Child protection in middle childhood)

A 2017 study by the National Child Protection Authority found that 80.4% of students were exposed to at least one form of corporal punishment, 53.2% of students were exposed to physical abuse, and 72.5% has been exposed to at least one form of psychological aggression in the past.

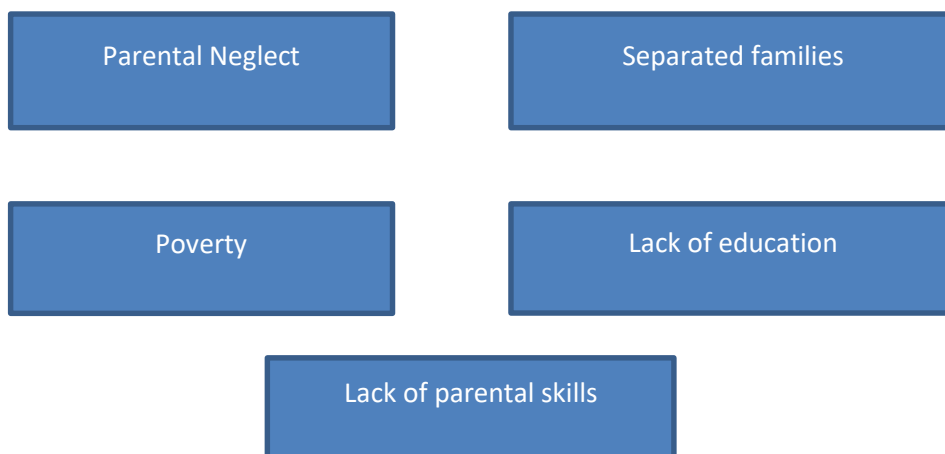
According to a United Nations report released in 2018, five years ago, Sri Lanka was the primary destination for child, women and men traffickers in sex trafficking and forced labor. Some of the victims, who migrated to the Middle East, Afghanistan and Southeast Asia, were forced to work in the construction, garment and other domestic services. In addition, children in socially vulnerable groups are forced to beg and engage in criminal activity.

According to Osmond, 2020, there are an estimated 40,000 child sex workers in Sri Lanka, of whom 5,000 to 30,000 are used by child sex workers for tourists. The majority of child prostitution around Sri Lanka is due to child sex tourism.

6. Factors Affecting Child Abuse

The main reason for the abuse and neglect in Sri Lanka is the migration of women and the increment in the number of teenage pregnancies. Mothers often abandon their children when they are not even able to take care of themselves. Then those children will have some security gap. This situation is exacerbated when the social system that can help is minimal.

Also, lack of awareness of existing services is another common factor affecting child care systems. In that case, there is a risk of child abuse. The most common factors contributing to child physical / mental / sexual abuse are,

Among those factors, poverty is a major factor affecting health care, malnutrition, and not attending school. Poor families are unable to provide basic health care to their children due to their low income, low education, geographical location and lack of infrastructure such as transportation.

The mother of that family corporation for such reasons; Many Sri Lankan women migrate abroad, especially to countries such as the Middle East, for the reason that family upbringing. When the mother migrates, a number of problems arise in the family. When the mother

immigrates, children are sometimes left with their father or close relatives who are at a lower level of education than immigrant mothers in some cases. Even children under the age of 5 face this condition. This is a very crucial stage in the development of children where they need the attention, love and care of their parents. Parental neglect can affect their brain development, physical and emotional well-being. Also, in this crucial age, children are not able to understand what is going on around them and if something happens, they cannot bear it. Therefore, these children are more susceptible to child abuse problems when their mothers are not around. In many cases of child abuse, it appears that fathers or other caregivers have failed to provide care, love, and protection for their motherless children. Also, there is a lack of understanding of the action to be taken in the face of child abuse.

Moreover, lack of parental skills is another reason for child abuse. Many mothers give birth to their children, but in reality, they do not know how much love and care infants and young children need from their parents. They tend to treat their children the same way their parents treat them. If the child has a strong family relationship with the parents, those children are less likely to be abused, and children living with their step-parents or single parents are at increased risk. According to a 2013 report by the National Institute for Social Development, there are currently 414 institutional care facilities for children who have been neglected or abandoned by their parents. Institutionalized were 8,538 (60.2%) girls and 5,641 (39.8%) boys. Furthermore, 50% of the children referred to the institutions were from single parent families, 32% of the children were from both parents' families and the remaining 18% were orphans. Poverty, divorced parents, alcoholism, maternal migration, and insecurity at home, especially for girls, were the main reasons for institutionalizing children. Girls are more likely to be exposed to sexual abuse by neighbors, including their own father, and close relatives. This shows that this is a very serious social problem. This urgently needs a sustainable solution.

6.1. Legislative and Policy Challenges for Child Protection in Sri Lanka

- Delay in formulation of national policy

Although the committee on public Enterprises and the Cabinet of Ministers have issued directives from time to time, the National child Protection Policy, Which was launched in 2009, was not established by the NCPA as a formal policy until it was approved by the cabinet in October 2019. Policy-making was delayed because this task was not directly delegated to a responsible official. Due to the policy delay, it was not possible to make the necessary recommendations for legal, administrative or other amendments.

- There is no national database on child abuse

Under the National Child Protection Authority Act No.50 of 1998, the creation and maintenance of a National Database on Child abuse is a major function. Twenty years have passed since its enactment, but the NCPA is still in the process of compiling a national Database not focused. In 2014, SLT was entrusted with the task of compiling the National Database. However, the NCPA did not take any further action. The situation remained the same and two years later in 2016, the NCPA reached an agreement with the University of Colombo to develop a Database and 1.2 million has been given for that. But, it was not.

Complaints and lawsuits are stuck without progress.

It was observed that court cases regarding children who have been victims of child abuse have not been completed before the child becomes an adult. More than 35% of the total number of complaints received by the NCPA is from the four districts of Colombo, Gampaha, Kurunegala and Galle. It was observed that not much attention was paid to the complaints reported from these districts. The progress of the complaints could not be easily reviewed as the NCPA did not record the complaints in such a way as to provide easy access to information regarding the

complaints. Evidence will be prepared before a court case to minimize the secondary victimization of child victims. From 2017 to 2019, 461 requests for video evidence were received, of which 130 requests were ignored. The audit reveals that the lack of adequate equipment for video processing and the lack of trained officers to conduct interviews at the relevant police stations are the reasons for not fulfilling these demands.

Source - daily mirror.lk/ 2020.08.21

Year	Number of Complaints Received	Number of Complaints Finalized	Number of complaints not Resolved	Percentage of resolving Complaints (%)
2011	6,106	2,857	3,249	46
2012	8,504	5,692	2,812	66
2013	11,489	5,985	5,504	52
2014	11,100	5,317	5,783	47
2015	11,212	5,450	5,762	48
2016	9,535	4,489	5,046	47
2017	9,202	3,764	5,438	40
2018	9,266	1,940	7,326	20
30.09.2019	2,845	1,692	1,153	59
Total	79,259	37,186	42,073	53

Source: Auditor General's Department

According to the Sri Lanka Supplementary Report 2017, the lack of consensus on how to define a child within the legal framework of Sri Lanka creates gaps in how the law works. There are many shortcomings in the Penal Code on child sexual abuse. Sri Lanka's current laws on child pornography or child sexual abuse material (CSAM) and online child sexual exploitation (OCSE) are not adequately covered. Furthermore, the legal framework in Sri Lanka has failed to criminalize grooming.

The Children and Young Persons Ordinance, which applies to children between the ages of 12 and 14, and youth between the ages of 14 and 16, treats children as adults due to legal delays in litigation after the age of 18. OCSE does not have a computer crime unit, which is problematic. Men who have been victims of OCSE are not recognized as victims of OCSE in Sri Lanka. Gaps in such laws also contribute to the increase in child abuse.

7. Services that need to be improved

Child abuse is a global crisis and there must be international intervention as well as mechanisms in place to prevent it. There should be a clear plan for that in Sri Lanka as well. Despite such a mechanism, child abuse cases continue to increase due to problems with their operation. Shortcomings in the law also affect this. Therefore, the following are services that can be enhanced with the aim of minimizing and eliminating child abuse in Sri Lanka.

1. Develop policies and structures to prevent child abuse and make society a safer place for children.
2. Create new legislation on child abuse prevention based on loopholes in the law and set up a mechanism to look into whether they are effective.
3. Training of law enforcement officers and criminal justice professionals at the national, district and local levels.
4. Reporting mechanisms need to be improved. Establish a victim-friendly grievance mechanism to report incidents.
5. Establish an awareness program on helpline and complaint reporting services.
6. Implementation of counseling services in urban as well as rural areas.
7. Improving the education and health sectors.
8. Educate children to identify trusted individuals and to distinguish between physical, sexual and emotional abuse, neglect, and domestic violence.
9. Improving accessible services for the care and rehabilitation of children affected by child protection issues.
10. Promote awareness among parents, caregivers and teachers about the negative impact of corporal and abusive punishment.

8. Summary

"... Promotes strategic investment in children and adolescents to enhance cognitive capital in Sri Lanka as a basis for sustainable development, and accelerates the realization of child rights for all children in Sri Lanka, including the most disadvantaged"

Sri Lanka is a multi-religious and multi-ethnic country living on the basis of race, religion, caste and culture. Due to these social and cultural norms, Sri Lankans are accustomed to tolerating physical, mental and sexual abuse of children. The Sri Lankan community blindly believes that children should be punished for their misdeeds and that in many cases these punishments turn into physical and mental violence against children. There has been a growth here with the Covid 19 status. Just as children lose their childhood time due to being stuck in one place with the online education system during the school closure period, due to that, children are losing their freedom and focus on education. As a result, parents are increasingly turning to punishment as they try to distance themselves from education. Such was the case recently reported from the Galle area. News that a child has died after being assaulted by a father who was angry because the child missed school and stayed on the phone, this reveals a tragic aspect of society. This punishment indicates the physical and psychological harassment of the child as well as the stress of the parents.

But despite efforts by governmental and non-governmental organizations to combat violence against children, it is still difficult to change the attitudes of people who think that corporal punishment is good enough to discipline children. People strongly believe that these punishments will help children to correct their misbehavior and help them to become responsible adults. It is very difficult to change attitudes, but it is imperative that a clear mechanism be set up for it. Also, with this Covid 19 status, children became accustomed to using technology more and more. It was widely used with the online education system. Here

they were using technology to turn different ends. Various problems have arisen due to the desire of children to be exposed to new technology as well as their ignorance of how to use it safely and, in some places, the dangers. These problems are exacerbated by the fact that parents do not have the technical knowledge to look for them properly. With this condition there is a tendency for sexual abuse to increase. This is due to the variety of experiments and using different technology. Biographical data also show an increase in pornographic videos and nude photo exchanges. It also adds to the stress of spending time indoors.

Sri Lanka is a popular destination in the world of tourism for child prostitution. Child prostitution is rampant in the coastal areas of Sri Lanka. The majority of children engage in prostitution by their parents or adults against their will to make money. However, it is clear that poverty is the number one cause of child prostitution in Sri Lanka. The recent incident in Mount Lavinia is a good example of this. According to reports, the victim initially disliked the abuse but later volunteered to make money. In addition, alcoholism is also prevalent in this community, increasing family conflicts between parents. Family disputes cause parents to separate. Low levels of parental education lead to unemployment or low-paying jobs. Low income earnings lead to poverty. Then parents tend to engage their children in child prostitution in order to earn money to meet the basic needs of the family. The most effective way to solve this problem is to intervene to get out of poverty. Finally, child abuse is a serious threat to the well-being of children in Sri Lanka and around the world. As children prepare for the future, they need to pay more attention to their physical as well as mental well-being in order to prepare for it. Child abuse is one of the most common child protection issues in Sri Lanka. Although there are child protection laws and structures in place in Sri Lanka, it is imperative that we find out why such abuses continue and take appropriate action. Policies and rules should be established, especially on the Internet, for child sexual abuse and victimized boys. In addition, awareness should be created in rural areas on how to access child protection services and how

to report child protection issues. Interventions to prevent children from all forms of physical and mental violence should be established in a more prominent way. This report will help you to understand the current situation of child abuse in Sri Lanka and to understand the challenges and limitations of child protection procedures. It is the responsibility of the entire state as well as all citizens to pay special attention to these issues and to prevent child abuse and to create an environment in which a child can live without restrictions.

References -

- Silva, W.P.A.S.R (2020). *Child Abuse and Neglect in Sri Lanka*. Retrieved from <https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/338183/Final%20Thesis.pdf?sequence=2&isAllowed=y>
- Bbamantra. (2018, September 2). Research Methodology - Introduction – Notes for Students. Retrieved from <https://bbamantra.com/research-methodology/>
- Beckett, C. (2007). *Child protection: An introduction*. London: Sage Publications. Belfast: Department of Health, Social Services and Public Safety.
- Current status of the Child Care Institutions and the institutionalized children in Sri Lanka. (2013). Retrieved from <https://www.unicef.org/srilanka/reports/current-status-child-care-institutions-and-institutionalized-children-sri-lanka>
- Child sexual abuse crisis in Sri Lanka. (2020). Retrieved from <https://www.dailymirror.lk/recommended-news/Child-sexual-abuse-crisis-in-Sri-Lanka/277-194218>
- Global status report of preventing violence against children 2020. Retrieved from <https://www.who.int/teams/social-determinants-of-health/violence-prevention/global-status-report-on-violence-against-children-2020>
- World report on violence and health. (2002). Retrieved from https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/42495/9241545615_eng.pdf
- Stop child cruelty trust. Retrieved from <https://www.stopchildcruelty.com/>
- Global status report on preventing violence against children 2020. Retrieved from <file:///C:/Users/User/Downloads/9789240004191-eng.pdf>
- Over 5000 cases of child abuse reported in Sri Lanka. (2020). Retrieved from <https://colombogazette.com/2020/07/22/over-5000-cases-of-child-abuse-reported-in-sri-lanka/>
- National child protection authority. Retrieved from <https://www.lawnet.gov.lk/national-child-protection-authority-3/>
- National child protection authority. Retrieved from <https://www.childprotection.gov.lk/>

**ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අපචාර පිළිබඳ
කෙටි විග්‍රහයක්**

(ළමා අපචාර වැඩිවීමක් දක්නට තිබේ ද?)

රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය

1. හැඳින්වීම

‘දරුවන් මල් වගේ’ ඇත අතීතයේ සිටම භාවිත වන කියමනකි. එනම් දරුවන් ඉතාමත් අවිහිංසක කොට්ඨාසයක් බව විවාදයකින් තොරව පිළිගැනේ. දරුවන් යනු ලෝකයේ රටක අනාගත පරම්පරාවයි. ජාතිය, ආගම, කුලය, ස්ත්‍රී-පුරුෂ භාවයකින් තොරව නිදහසේ ගුණාත්මක ජීවිතයක් ගත කිරීමට ඔවුන්ට අයිතියක් තිබේ. එසේම එක්සත් ජාතීන්ගේ ළමා අයිතිවාසිකම් ප්‍රඥප්තියට අනුව ගත් කළ සෑම දරුවෙකුට ම ආරක්ෂාවට, අධ්‍යාපනයට සහ සෞඛ්‍ය ලබාගැනීමට අයිතියක් ඇත. එහෙත් සෑම සමාජයකම ඕනෑම මොහොතක වඩාත්ම අවදානමට තර්ජනයට ලක්විය හැකි කණ්ඩායම ඔවුන්ම වෙයි. එබැවින් ඔවුන් කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් යොමු කිරීම අත්‍යාවශ්‍ය කරුණකි.

දරුවෙකුගේ ජීවිතයේ වඩාත්ම වැදගත්ම අවධිය හා බලපෑම ලෙස පවුල හඳුන්වා දීමට පුළුවන. ඔහුගේ හෝ ඇයගේ පළමු සම්බන්ධතාවය ගොඩ නැගෙන්නේ දෙමාපියන් සහ පවුලේ අය වටාය. ඔවුන් උපතේ සිට වැඩිහිටියකු වන තෙක් මෙම වැඩිහිටියන් මත රඳා පවතී. වැඩිහිටියන් යනු දරුවන් අපේක්ෂා කරන ආරක්ෂාව රැකවරණය, ආදරය සහ ඔවුන්ගේ ආශාවන් අපේක්ෂාවන් පිළිබඳව වගකිවයුතු පුද්ගලයින් ය. එහෙත් අවාසනාවකට සමහර සන්දර්භ වලදීත් ආරක්ෂාව මත යැපෙන අයගෙන්ම මෙම දරුවන්ට හානි සිදුවීම් කණගාටුවට කරුණකි.

ළමා හිංසනය ගත් විට එය ලොව පුරා සෑම සමාජයකම පවතින ඉතාමත් විනාශකාරී සමාජ ගැටලුවක් වේ. ළමා අපයෝජනය හා නොසලකා හැරීම ළමා හිංසනය අතර බහුලව දක්නට ලැබේ. ළමා අපවාර, ලෝක ව්‍යාප්ත සංසිද්ධි වන අතර එය සෑම දිනකම, සෑම වසරකම බොහෝ ළමා මරණවලට හෝ බොහෝ දරුවන්ට දුක් විඳීමට ඉඩ සලසයි. වෛද්‍ය ඩෙස්මන්ඩ් රයන් විසින් සකස් කරන ලද 2020 ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධාන වාර්තාවට අනුව සෑම වසරකම ඇස්තමේන්තු ගත කල ළමුන් 57,000 ක් පමණ ශාරීරික හිංසනයෙන් මිය යති. ලිංගික සහ මානසික අපයෝජන ද පුළුල්ව පැතිරී ඇති අතර, තොරතුරු තොමැතිකම නිසා සහ අවධානය යොමු කිරීම අඩු නිසා මැනීමට අපහසු වේ. ශ්‍රී ලංකාවේ නොසලකා හැරීම ළමා අපවාරවලට වඩා සාපේක්ෂව අඩුකමක් තිබෙන හෙයින් එයට අඩු අවධානයක් ලබා දී ඇත. බොහෝ දුරට, සත්‍ය අපයෝජන සිද්ධීන් සංඛ්‍යාව වාර්තා වූ සිද්ධීන් සංඛ්‍යාවට වඩා වැඩිය. මෙම සැඟවුණු ළමා අපවාර සිද්ධීන් සඳහා ප්‍රධාන හේතු තිබේ. එනම් බොහෝ අවස්ථාවලදී අපයෝජනයට ලක් වූ වින්දිතයින් සහ ඔවුන්ගේ පවුල් ඇතුළත් අය සාමාන්‍යයෙන් සමාජ සංස්කෘතික සම්මතයන් හේතුවෙන් ඔවුන්ගේ ගැටලු ගැන වාර්තා කිරීමට කැමති නැත. දරුවන් පවා තම දෙමාපියන්ට හෝ භාරකරුවන්ට අපයෝජනයන් වාර්තා නොකරයි. එපමණක් නොව, බොහෝ

ආසියානුවන් සලකන්නේ අපයෝජන අත්දැකීමක් පිටස්තරයින් සමඟ බෙදා ගැනීම ඉතාමත් ලැජ්ජා සහගත දෙයක් බවයි. වින්දිතයින්ට සෑම විටම අපහසුතාවයක් සහ අසරණ බවක් දැනෙන අතර ඔවුන්ගේ දිගුකාලීන ගැටලු වලින් මිදීමට ඔවුන්ට නිසි සහයෝගයක් සහ රැකවරණයක් නොලැබෙයි. මෙහි උච්චතම අවස්ථාවන්හිදී වෙනත් විසඳුම් වෙනුවට සියදිවි නසාගැනීමේ සිතුවිලි වලට කුඩු දෙයි.

ප්‍රතිපත්ති ප්‍රමුඛ සුභසාධන සේවාවන් මගින් දරුවන්ගේ සහ ඔවුන්ගේ පවුල් ජීවිත වැඩි දියුණු කිරීම කෙරෙහි ප්‍රධාන කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි. එසේම මෙම දරුවන්ට පවුල තුළ හෝ එයට පරිබාහිරව නිසි පිළිගැනීමක් ලබාදිය යුතු අතරම එම හේතුව නිසා දරුවන්ගේ අවශ්‍යතා සහ අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා ශක්තිමත් සමාජ ප්‍රතිපත්ති තිබීම ඉතාමත් වැදගත් වේ. එහෙත් ළමා ආරක්ෂණ සංසිද්ධීන් පිළිබඳව සිදුකර තිබෙන වාර්තා, සබැඳි ලිපි හා දත්ත මගින් පෙනී යන්නේ ළමා අපයෝජනය එරෙහිව නීති සම්පාදනය, ප්‍රතිපත්ති හා විවිධ සේවාවන් කොතෙකුත් තිබියදීත් ළමා ආරක්ෂණය පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකාවේ තවදුරටත් ගැටලු පවතින බවයි.

චේලි මිරර් පුවත්පතේ 2020 අගෝස්තු මස පල කරන ලද ලිපියක සඳහන් වන්නේ ඔවුන්ට රට පුරා නිරන්තරයෙන් හා දත්ත සමඟ වාර්තා වන ළමා අපයෝජන සිද්ධීන්, වාර්තා සලකා බැලූ විට මෙය විශාල අර්බුදයක් බව පෙනී යන බවයි. තවද ලංකාවේ ළමුන් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා නීති හා අදාළ ආයතන පිහිටුවා තිබියදීත් ළමුන්ව ආරක්ෂා කිරීමට අපොහොසත් වන්නේ ඇයි යන ප්‍රශ්නය ඔවුන් යොමු කරයි.

එබැවින් මෙම වාර්තාව තුළින් ළමා අපයෝජනය තවදුරටත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ පැවතීමට බලපාන හේතු සහ සේවාවන් වැඩි දියුණු කිරීම කෙරෙහි යෝජනා ඇතුළත් කිරීමට බලාපොරොත්තු වේ.

1.1 නිර්වචනය

විවිධ ක්ෂේත්‍ර නියෝජනය කරන වෘත්තිකයන් මේ පිළිබඳ ව දැක්වූ අදහස් කිහිපයක් පහතින් දක්වා ඇති අතර ළමා අපයෝජනය පිළිබඳ පැහැදිලි විග්‍රහයක් ඒ තුළින් ලබා ගැනීමට හැකිවනු ඇත.

“මේ සියලු ළමා අපවාරකයන් අධ්‍යාපන ක්‍රමයේ නිෂ්පාදන වේ”

- සිරි හෙට්ටිගේ, සමාජ විද්‍යාව පිළිබඳ මහාචාර්ය, ජාතික පොලිස් කොමිසමේ හිටපු සභාපති

තවදුරටත් ඔහුගේ ප්‍රකාශයේ සඳහන් වූයේ “පවුලක් කියන්නේ දරුවන්ගේ ආරක්ෂාව පළමු පෙළ. ආරක්ෂිත සහ ආදරණීය ගුණ පරිසරයක් ගොඩනැගීම සඳහා දෙමාපියන් හෝ වෙනත් රැකබලා ගන්නන් වගකිව යුතුයි. දරුවෙකු පවුලෙන් පාසලට මාරුවීමේ ප්‍රශ්නවලට විසඳුම සෙවිය යුතුයි. පාසල් අධ්‍යාපනය හා සමාජය අතර විශාල පරතරයක් ඇති වෙලා තියෙනවා. ළමා අපවාර කරන අය කවදාවත් පාසලට ඇතුළත් වෙලා නැහැ කියලයි මම හිතන්නේ. තවත් කාරණයක් තමයි මේ රටේ පර්යේෂණ අඩු අගයක් ගැනීම. වැදගත් ආයතන සඳහා ප්‍රමාණවත් නිල බලධාරීන් නැහැ. රැකියාවට සුදුසු අය පත් කරන්නේ නැහැ. එම නිසා ඕනෑම කෙනෙකුට ඕනෑම දෙයක් කළ හැකි අතර එයින් ගැලවිය හැකියි. ළමා අපයෝජකයින්, ඔවුන්ගේ පසුබිම සහ ඔවුන් හා සම්බන්ධ අනෙකුත් සාධක පිළිබඳව කරන පර්යේෂණ අනාගත සිදුවීම් වලක්වා ගැනීමට උපකාරී වෙනවා. තීරණ ගන්නන්ට සහ නීතිය ක්‍රියාත්මක කරන බලධාරීන්ට මෙම නඩු සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියාමාර්ග ගැනීමට නම් ඔවුන් සම්පූර්ණ නඩු පසුබිම දැනගෙන සිටිය යුතුයි.” යන්නයි.

“ලිංගික අපයෝජන යනු කුමක්දැයි දරුවන්ට අවබෝධ කර ගැනීමට

ලිංගික අධ්‍යාපනය අත්‍යවශ්‍ය වේ”

- රනීෂා ද සිල්වා, අධිකරණ වෛද්‍ය මනෝ විද්‍යාඥ

තවදුරටත් ඇය මෙසේ අදහස් ප්‍රකාශ කර තිබේ. “ළමයි ලිංගික අතවරයකට ලක් වූ විට එය නොතේරෙන බව හෝ මතක නැති බව උපකල්පනය කිරීම බරපතල වැරදි මතයක්. කුමක්දැයි හරියටම දන්නේ නැතත් කම්පනය සහගත අත්දැකීම් සිහිපත් කළ විට එහි ප්‍රතිඵලය සහ ප්‍රතිවිපාක ලිංගික අතවරයකට ලක්වූ වැඩිහිටියෙකුට වඩා වෙනස් වෙන්නේ නැහැ. ඒ වෙනුවට දරුවන්ට ඔවුන්ගේ කම්පන සහගත අත්දැකීම් සැකසීමට සංජානනය, චිත්තවේගීය සහ සන්නිවේදන හැකියාව නොමැති බැවින් ඔවුන් කෙරෙහි ඇති බලපෑම වඩා විශාල වෙනවා. ලිංගික අපයෝජනය කියන්නේ කුමක්ද කියල දරුවන්ට හරියටම වැටහෙන්නේ නැත්නම් ඔවුන් සාක්ෂි දීමට ඉදිරිපත් වෙන්නේ නැහැ. එය

අධෛර්‍ය අපයෝජනය දිරිමත් කිරීමක් විය හැකිය. ලිංගික අධ්‍යාපනය අත්‍යවශ්‍ය වන්නේ ලිංගික අපයෝජනය විවිධ ස්වරූප වලින් එන බව දැරුවන්ට අවබෝධ කර ගැනීමට සහ එය ආදරණීය ප්‍රකාශයක් ලෙස වරදවා වටහා නොගැනීමටයි. මෙම ලිංගික අපයෝජනය දරුවෙකුගේ කායික, මානසික සහ සමාජීය සංවර්ධනය කඩාකප්පල් කරන අතරම බොහෝදුරට මෙම හානිය ආපසු හැරවිය නොහැකිය. කම්පන සහගත අත්දැකීම් ඇති දරුවෙකුට මානසික සෞඛ්‍ය දුෂ්කරතා වර්ධනය වීමට හෝ නව යොවුන් වියේ වැඩිහිටියකු ලෙස අපරාධ ක්‍රියාකාරකම්වල යෙදීමේ ඉහළ අවදානමක් තියෙනවා. කාලෝචිත මැදිහත් වීමක් තියෙනවා නම් මෙම දුෂ්කරතා විසඳීමට සහ අනපේක්ෂිත සෘණාත්මක ප්‍රති විපාක වලක්වා ගන්න හැකිය. කාලෝචිත මැදිහත්වීම සහ සුදුසු වෘත්තීය රැකවරණය ප්‍රධාන වෙනවා. වින්දිතයින් තම අත්දැකීම් ගැන විවෘතව කතා කරන නිසා හෝ පහරදීම වැඩිවීම නිසා හෝ ශ්‍රී ලංකාව තුළ ලිංගික අපයෝජන අර්බුදයක් පවතින බව අපට ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකිය. වගකිවයුතු බලධාරීන්ගේ ක්ෂණික සහ ඵලදායී මැදිහත් වීමකි මෙම ව්‍යසනය වලක්වා ගත හැකිය. ලිංගික අපයෝජනයන්ට එරෙහිව හඬ නැගීමට දැනුම භාවිතා කළ යුතුය.”

මූලාශ්‍රය – [daily mirror.lk/](http://daily.mirror.lk/) 2020.08.21

මෙම අපයෝජනයන් පිළිබඳ සොයා බැලීමේදී ප්‍රථමයෙන් නිර්වචනය කර ගැනීම වැදගත්ය. එම නිර්වචනය පහත පරිදි වේ.

ළමයෙකු යනු?

ජීව විද්‍යාත්මකව, දරුවෙකු (බහු වචන දරුවන්) යනු උපත සහ වැඩිවිය පැමිණීමේ අවධීන් අතර හෝ ළදරු අවධියේ සහ වැඩිවිය පැමිණීමේ වර්ධන කාලය අතර මිනිසෙකු ලෙස සලකයි. දරුවා යන නෛතික නිර්වචනය සාමාන්‍යයෙන් බාලවයස්කාරයෙකුට යොමු කරයි, එසේ නොමැතිනම් බහුතරයේ වයසට වඩා අඩු පුද්ගලයෙකු ලෙස හැඳින්වේ. සාමාන්‍යයෙන් වැඩිහිටියන්ට වඩා අඩු අයිතිවාසිකම් සහ අඩු වගකීම් ඔවුන් සතිය. ඔවුන් බරපතළ තීරණ ගැනීමට නොහැකි ලෙස වර්ග කර ඇති අතර, නිත්‍යනුකූලව ඔවුන්ගේ දෙමව්පියන්ගේ හෝ වෙනත් වගකිව යුතු භාරකරුවෙකුගේ රැකවරණය යටතේ සිටිය යුතුය.

ළමා හිංසනය යනු?

ළමා හිංසනය යනු, වයස අවුරුදු 18 ට අඩු ළමයින්ට සිදුවන අපයෝජනය සහ නොසලකා හැරීමයි. දරුවාගේ සෞඛ්‍යයට, පැවැත්මට, සංවර්ධනයට හෝ අභිමානයට සැබෑ හෝ විභව හානියක් ඇති කරන සියලුම ආකාරයේ ශාරීරික හෝ චිත්තවේගීය හිංසන, ලිංගික අපයෝජන, නොසලකා හැරීම, නොසැලකිල්ල සහ වාණිජ හෝ වෙනත් සුරාකැමි එයට ඇතුළත් වේ. (WHO, 2007)

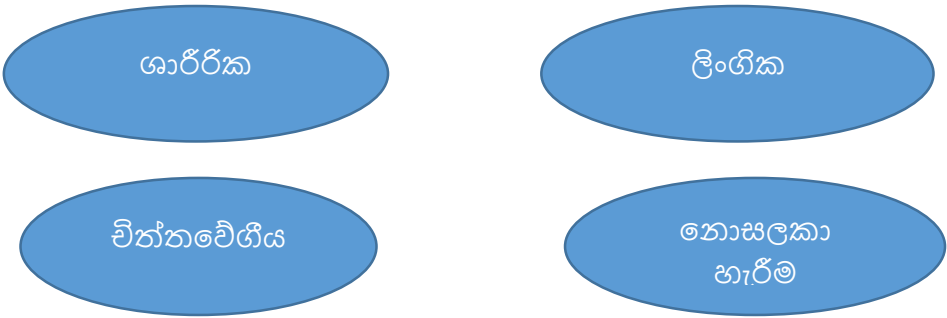
අපවාර යනු?

අපයෝජනය යනු යම් දෙයක් අනිසි ලෙස භාවිතා කිරීම හෝ සැලකීම, බොහෝ විට අසාධාරණ ලෙස හෝ අනිසි ලෙස ප්‍රතිලාභ ලබා ගැනීමයි. අපයෝජනය විවිධ ආකාරවලින් පැමිණිය හැකිය, එනම්: ශාරීරික හෝ වාචික හිංසනය, තුවාල, පහරදීම්, උල්ලංඝනය කිරීම්, ස්ත්‍රී දූෂණ, අසාධාරණ භාවිතයන්, අපරාධ, හෝ වෙනත් ආකාරයේ ආක්‍රමණ ලෙසින් එය පැමිණිය හැකිය. සමහර මූලාශ්‍ර, 'අපයෝජනය' විස්තර කරන්නේ "සමාජමය වශයෙන් ගොඩනගන ලද" ලෙසිනි, එයින් අදහස් වන්නේ එනම් විවිධ කාලවල සහ සමාජයන්හි වින්දිතයෙකුගේ දුක් වේදනා පිළිබඳ වැඩි හෝ අඩු පිළිගැනීමක් තිබිය හැකිය.

ළමා අපවාර

ළමා අපයෝජනය සමන්විත වන්නේ දරුවාගේ ශාරීරික හෝ චිත්තවේගීය සෞඛ්‍ය හා සංවර්ධනය අනතුරේ හෙළන හෝ අඩාල කරන ඕනෑම ක්‍රියාවක් හෝ අතපසු කිරීමක් ය.

ළමා අපයෝජන වර්ග 4 ක් ඇත:

ශාරීරික හිංසනය

යමෙක් දැනුවත්ව දරුවෙකුට හානියක් කළ විට හෝ අනතුරට පත් කළ විට දරුවෙකුට ශාරීරික අපයෝජන සිදු වේ. ශාරීරික අපයෝජනය සෑම විටම පෙනෙන ලකුණු හෝ තුවාල ඉතිරි නොකරයි.

ශාරීරික හිංසනයට: පහර දීම, සෙලවීම, විසි කිරීම, විෂ වීම, පිළිස්සීම, දියේ ගිලීම, හුස්ම හිර කිරීම හෝ වෙනත් ආකාරයකින් දරුවාට ශාරීරික හානියක් සිදු කිරීම ඇතුළත් විය හැකිය.

ලිංගික අපයෝජනය

ළමා ලිංගික අපයෝජන සිදු වන්නේ වැඩිහිටියෙකු, යෞවනයෙකු හෝ දරුවෙකු තම බලය හෝ අධිකාරිය යොදා වෙනත් දරුවෙකු ලිංගික ක්‍රියාකාරකම්වලට සම්බන්ධ කර ගැනීම හෝ භාවිතා කිරීමයි. සිදුවෙමින් පවතින දේ පිළිබඳව දරුවා දැනුවත්ව හෝ නොදැනුවත්ව ලිංගික ක්‍රියාකාරකම්වලට සහභාගී වීමට දරුවෙකුට හෝ තරුණයෙකුට බල කිරීම හෝ පොළඹවා ගැනීමයි. එයට ශාරීරික ක්‍රියාකාරකම්; විනිවිද යන ක්‍රියාකාරකම් (උදාහරණයක් ලෙස දූෂණය හෝ මුඛ සංසර්ගය) සේම ස්වයං වින්දනය, සිපගැනීම්, අතුල්ලමින් සහ ඇඳුම්වලින් පිටත ස්පර්ශ කිරීම වැනි විනිවිද නොයන ක්‍රියා ඇතුළත් විය හැකිය.

චිත්තවේගීය අපයෝජනය

චිත්තවේගීය අපයෝජනය සිදුවන්නේ දරුවෙකුට ඔවුන්ගේ සමාජීය, චිත්තවේගීය හෝ බුද්ධිමය වර්ධනයට අහිතකර ලෙස බලපාන ආකාරයට සලකන විටය.

චිත්තවේගීය අපයෝජනයට හේතු විය හැක්කේ: ප්‍රතික්ෂේප කිරීම, නම ඇමතීම, සමච්චල් කිරීම හෝ හිරිහැර කිරීම, කෑ ගැසීම, විචේචනය, දිගු කාලයක් සඳහා දරුවා හුදකලා කිරීම හෝ අගුළු දැමීම, ගෘහස්ථ හා පවුල් හිංසනයට නිරාවරණය වීම.

නොසලකා හැරීම

නොසලකා හැරීම සිදුවන්නේ දරුවාගේ මූලික අවශ්‍යතා සපුරා නොමැති විටයි. එය ඔවුන්ගේ, ඔවුන්ගේ සෞඛ්‍යයට හා සංවර්ධනයට බලපායි. මූලික අවශ්‍යතා නම් ආහාර, නිවාස සහ පිරිසිදු ජීවන තත්ත්වයන්, සෞඛ්‍ය සත්කාර, ප්‍රමාණවත් ඇඳුම්, පෞද්ගලික ස්වස්ථතාව, ප්‍රමාණවත් අධීක්ෂණය.

2. ඉතිහාසය

දෙවන ලෝක යුද්ධය හා එයින් පසු පසු තත්ත්වය යුරෝපීය දරුවන්ට ඉතාමත් දරුණු ලෙස බලපෑවේය. මෙම දරුවන්ට ආහාර, ඇඳුම් පැළඳුම් සහ සෞඛ්‍ය පහසුකම් ලබාදීම සඳහා එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය නව ආයතනයක් පිහිටුවීය. එය 1946 දී, එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර ළමා හදිසි අරමුදල ලෙස (UNICEF) දෙවන ලෝක යුද්ධයෙන් විනාශ වූ රටවල දරුවන්ට සහ මව්වරුන්ට සේවා සැපයීම සඳහා පිහිටුවන ලදී. 1953 දී යුනිසෙෆ් එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානයේ ස්ථීර අනුබද්ධ ආයතනයක් බවට පත් විය.

1956 වර්ෂයේදී, එක්සත් ජාතීන්ගේ මහා මණ්ඩලය ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ප්‍රකාශය සම්මත කරන ලද අතර, එය මූලික වශයෙන් දරුවන්ගේ ආරක්ෂාව, අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය රැකවරණය, නවාතැන් සහ හොඳ පෝෂණය සඳහා වන අයිතිවාසිකම් නිර්වචනය කරයි. දශකයක් පුරා UNICEF හි ප්‍රධාන අවධානය ළමා සෞඛ්‍ය ගැටලු කෙරෙහි යොමු වූ අතර ක්‍රම ක්‍රමයෙන් එහි අවධානය ළමා අධ්‍යාපනය කෙරෙහි යොමු විය. ජාතීන් අතර සහෝදරත්වය ප්‍රවර්ධනය කිරීම සඳහා 1965 වර්ෂයේදී UNICEF සංවිධානය නොබෙල් සාම ත්‍යාගය දිනා ගත්තේය. මෙහි කටයුතු මෙහෙයවනු ලබන්නේ ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ සම්මුතිය (1989) මගිනි. මෙම සම්මුතිය ඉතිහාසයේ ළමා ආරක්ෂාව සහ ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ මිනුම් ලකුණ විය.

2.1 හොඳම දේ දරුවන්ට...

ලෝකයේ කොතැනක සිටියත් කිසිම වර්ගීකරණයකින්, හේදයකින් තොරව දරුවන්ගේ අයිතිවාසිකම් එක හා සමානයයි. සෑම ගැහැනු ළමයෙකු හා පිරිමි ළමයෙකුම සම්පූර්ණ අයිතිවාසිකම් සමඟ උපත ලබයි. මිනිසුන් එම අයිතීන් නොසලකා හැරීමට හෝ පාගා දැමීමට ඉඩ ඇති නමුත් ඔවුන්ට කිසිදා ඒවා උදුරා ගත නොහැක. ළමා අයිතිවාසිකම් ආවේණිකයි.

මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව, ළමා සුභසාධනය සහ ආරක්ෂාව සඳහා සම්මුතියක අවශ්‍යතාවය හඳුනාගෙන ඇත. එහි පළමු පියවර ලෙස එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය, 1979 වසර, ජාත්‍යන්තර ළමා වසර ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කළේය. මේ අතර, ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ සම්මුතිය (CRC) මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාවේ අනුග්‍රහය සහ මගපෙන්වීම යටතේ එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන එක්ව සකස් කරන ලද අතර එය 1989 නොවැම්බර් 20 වන දින 44 වන

එක්සත් ජාතීන්ගේ මහා මණ්ඩල සැසිවාරයේදී සම්මත කරන ලදී. දරුවන්ගේ සංවර්ධනය සහ යහපැවැත්ම ගැන උනන්දුවක් දක්වන රාජ්‍යයන් මෙම සම්මුතියට එකඟ විය. ජාත්‍යන්තර සම්මුතීන් අතුරින්, CRC යනු වඩාත් පුළුල් ලෙස පිළිගත් සහ අනුමත කරන ලද සම්මුතියයි. මෙම සම්මුතියෙහි ළමා ජීවිතයේ සියලුම අංග ආවරණය වන වගන්ති 54 ක් ඇති අතර, සෑම තැනකම සිටින සියලුම දරුවන්ට හිමිවන සිවිල්, දේශපාලන, ආර්ථික, සමාජීය සහ සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් දක්වා ඇත. සියලුම දරුවන්ට ඔවුන්ගේ සියලු අයිතීන් භුක්ති විඳිය හැකි බවට වග බලා ගැනීම සඳහා වැඩිහිටියන් සහ රජයන් එක්ව කටයුතු කළ යුතු ආකාරය ද එය පැහැදිලි කරයි. සම්මුතියේ වගන්ති 54 ක්‍රියාත්මක කිරීමට එක් ජාතියක් හැර ලෝකයේ සෑම ජාතියක්ම ප්‍රතිඥා දී ඇත. එහෙත් ධනවත් රටවල් පවා සෑම දරුවෙකුගේම අයිතීන් ඉටු කිරීමට තවමත් ඔවුන්ගේ උපරිමය කර නැත.

UNCRC ප්‍රකාශ කරන්නේ 'හොඳම අවශ්‍යතා', ගැන පුළුල් ලෙස කථා කිරීම, දරුවාගේ සාමාන්‍ය යහපැවැත්මට යොමු වන අතර, එයට දරුවාගේ අදහස්, ආරක්ෂිත පරිසරයක අවශ්‍යතාවය, පවුල සහ සමීප සබඳතා සහ සංවර්ධනය සහ අන්‍යන්‍ය අවශ්‍යතා ඇතුළත් විය යුතුය යන්නයි.

UNCRC හි ළමා අයිතිවාසිකම් බොහෝ විට කොටස් තුනකට බෙදා ඇත. මෙය P- 3 ලෙස හඳුන්වයි.

ළමා අයිතිවාසිකම් P- 3

- ප්‍රතිපාදන (Provision)
- ආරක්ෂාව (Protection)
- සහභාගීත්වය (Participation)

2.2 ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ සම්මුතියේ වගන්ති

ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ සම්මුතියේ 1 වන වගන්තියේ ළමයෙකු වයස අවුරුදු 18 ට අඩු පුද්ගලයෙකු බව සඳහන් කර ඇති අතර එම සම්මුතියේ දක්වා ඇති සියලුම අයිතිවාසිකම් ඔවුන් භුක්ති විඳිය යුතු බව අවධාරණය කරයි. ලේඛනය වගන්ති 54 කින් සමන්විත වන අතර මූලික මූලධර්ම 4 ක් මත පදනම්ව සකස් කර ඇත.

- වෙනස් කොට නොසැලකීම
- දරුවාගේ හොඳම අවශ්‍යතාවය
- පැවැත්මට සහ සංවර්ධනයට ඇති අයිතිය
- දරුවාගේ අදහස්වලට ගරු කිරීම

UN 3 වගන්තිය - දරුවාගේ යහපත සඳහා "රාජ්‍ය හෝ පෞද්ගලික සමාජ සුභසාධන ආයතන, අධිකරණ, පරිපාලන අධිකාරී හෝ ව්‍යවස්ථාදායක ආයතන විසින් සිදු කරනු ලබන දරුවන් සම්බන්ධ සියලු ක්‍රියාවන්හි දී, දරුවාගේ යහපත මූලික වේ"

මෙසේ දරුවන්ගේ පැවැත්ම, ආරක්ෂාව, සංවර්ධනය සහ සහභාගීත්වය සඳහා ඇති අයිතිය තහවුරු කිරීම සඳහා වගන්ති 44ක් යටතේ මෙම මූලධර්ම මගින් දක්වා ඇති දරුවන්ගේ අයිතිවාසිකම් පිළිබඳව සම්මුතිය සාකච්ඡා කරයි. ඉතිරි වගන්ති මගින් CRC සම්බන්ධයෙන් රාජ්‍ය පාර්ශ්වයන්ගේ කාර්යභාරය විස්තර කෙරේ.

මීට අමතරව, එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය විසින් විකල්ප ප්‍රොටෝකෝල 3 ක් ප්‍රකාශයට පත් කර ඇති අතර, ඉන් ශ්‍රී ලංකාව සන්නද්ධ ගැටුමට ළමුන් සම්බන්ධ කර ගැනීම පිළිබඳව සහ ළමා අලෙවිය, ළමා ලිංගික ශ්‍රමික, ළමා කාමුක දර්ශන පිළිබඳ UNCRC විකල්ප ප්‍රොටෝකෝල අත්සන් කර ඇති අතර ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීමට බැඳී සිටී.

3. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ආරක්ෂණ හා සුභසාධන පද්ධතිය

ශ්‍රී ලංකාව 1990 ජනවාරි 26 වැනි දින ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ප්‍රඥප්තියට අත්සන් කර 1991 ජූලි 12 වැනි දින අනුමත කරන ලදී. UNCRC හි පසු විපරමක් ලෙස, ශ්‍රී ලංකා රජය 1992 දී ළමා ප්‍රඥප්තිය සකස් කරන ලදී. තවද, සන්නද්ධ ගැටුමේ ළමුන් සම්බන්ධ වීම පිළිබඳ විකල්ප ප්‍රොටෝකෝලය 2000 අගෝස්තු 21 වන දින අත්සන් කරන ලද අතර එය 2000 සැප්තැම්බර් 8 වන දින අනුමත කරන ලදී. ළමුන් විකිණීම, ළමා ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තිය සහ ළමා කාමුක දර්ශන පිළිබඳ විකල්ප ප්‍රොටෝකෝලය අත්සන් කිරීම 2001 මැයි 8 වන දින සිදු කර 2002 සැප්තැම්බර් 22 දින අනුමත කරන ලදී.

ඉහත සියලු සම්මුතීන් ක්‍රියාත්මක කිරීමේ පුරෝගාමියා කාන්තා හා ළමා කටයුතු අමාත්‍යාංශයයි. එම අමාත්‍යාංශය යටතේ ක්‍රියාත්මක වන ජාතික පරිවාස හා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තුව එහි සේවාවන් නව මාවතකට යොමු කර ළමා අයිතිවාසිකම් ක්‍රියාත්මක කිරීමේ වගකීම් ආයතනය බවට පත්ව ඇත. මේ අනුව, CRC ක්‍රියාත්මක කිරීමේ අරමුණින්, දෙපාර්තමේන්තුව විසින් ළමා හිමිකම් ප්‍රවර්ධන නිලධාරී තනතුරක් ඇති කර එම තනතුර සඳහා උපාධිධාරීන් බඳවා ගන්නා ලදී. ප්‍රාදේශීය මට්ටමින් ළමා අයිතිවාසිකම් තහවුරු කිරීමට අවශ්‍ය වාතාවරණය සහ පහසුකම් සැපයීම සඳහා බඳවා ගන්නා ලද නිලධාරීන් සෑම ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයකම ස්ථානගත කරන ලදී. ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරිය, පරිවාස හා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තුව, CRC පිළිබඳ ජාතික අධීක්ෂණ කමිටුව සහ මුල් ළමාවිය රැකවරණය සහ සංවර්ධනය (ECCD) පිළිබඳ ලේකම් කාර්යාලය අමාත්‍යාංශයේ කලමනාකාරිත්වය යටතේ ක්‍රියා කරන ප්‍රධාන අංශ හතර වන අතර ඔවුන් ළමා අයිතිවාසිකම් සහ ආරක්ෂාව ඉටු කිරීමට වගකිව යුතු ක්‍රියාකාරීන් වේ. මෑත වසරවලදී ළමා ආරක්ෂාව පිළිබඳ විධිමත් අංශ කිහිපයක් ස්ථාපිත කර ඇත. ප්‍රජා මට්ටමින් පවුල් ආධාර වැඩසටහන් වල විශේෂ කොන්දේසි තිබේ. ළමා සංවර්ධනය වැඩි දියුණු කිරීම සඳහා ප්‍රජා සහ පවුල් මට්ටමින් දෙමාපියන් සහ රැකබලා ගන්නන් සමඟ වැඩ කරන මහජන සෞඛ්‍ය වින්දනු මාතාවන් සිටී. පවුලේ වින්දනු මාතාවන් දෙමාපියන්ට දෙමාපියන් දැනුවත් කිරීමට උපකාර කරයි. එපමණක් නොව, ශ්‍රී ලංකාව තුළ අධීක්ෂණ යාන්ත්‍රණ සහ ළමා ආරක්ෂණය පළාත් 9 තුළම ස්ථාපිත කර ඇති අතර ළමා ආරක්ෂණ ගැටලු පිළිබඳ තීරණ සෑම විටම දිස්ත්‍රික් ලේකම් කොට්ඨාස 25 පුරා රාජ්‍ය පරිපාලන මට්ටමින් ගනු ලැබේ.

3.1 ළමුන් අපවාර වැළැක්වීම සඳහා රාජ්‍යයේ මැදිහත් වීම

1988 වර්ෂයේ ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරිය (NCPA) පිහිටුවීම, ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ආරක්ෂණ සේවා පිහිටුවීමයි. මෙම පිහිටුවීමේ ප්‍රධාන අරමුණ වන්නේ ළමා අපවාර, සුරාකෑම, නොසලකා හැරීම් සහ වෙනත් ආකාරයේ ප්‍රචණ්ඩත්වයෙන් හා හානිවලින් ළමයින් වැළැක්වීම සහ ආරක්ෂා කිරීම සඳහා වන ප්‍රතිපත්ති සහ නීති පිළිබඳව රජයට උපදෙස් දීම සහ බලපෑමට ලක් වූ සියලුම දරුවන්ට ඔවුන්ගේ ළමා කාලය නිසි ලෙස වැඩිහිටි වියට පත් කරන්න ප්‍රමුඛ සහයෝගය සහ සේවාවන් ලබා දීම වේ.

දරුවන්ගේ ආරක්ෂාව සහ සංවර්ධනය සඳහා සෘජුව හෝ වක්‍රව ප්‍රතිලාභ ලැබීම සඳහා රාජ්‍ය වැඩසටහන් සහ මහජන අධ්‍යාපනය, පෝෂණය සහ මහජන සෞඛ්‍යය, අධ්‍යාපනය සහ නීතියේ කාර්යභාරය ඇතුළු අංශ ක්‍රියාත්මක කෙරේ. මෙම වැඩසටහන් ළමා විවාහ තුරන් කිරීම සහ ගෘහස්ථ හිංසනයට ගොදුරු විය හැකි දරුවන් සිටින පවුල් සඳහා ආධාර සැපයීම කෙරෙහි අවධානය යොමු කරයි.

තවද, මහජනතාව දැනුවත් කිරීම සහ දරුවන්ගේ ජීවිතයට සහ සංවර්ධනයට බලපාන ප්‍රතිපත්ති සහ භාවිතයන් කෙරෙහි බලපෑම් කිරීමේ වැඩසටහන ද, ළමා හිතකාමී ආකාරයෙන් ළමුන් සමඟ සන්නිවේදනය කිරීම පිළිබඳ පොලිස් සහ හමුදා වෘත්තිකයන් සඳහා පුහුණු වැඩසටහන්, ළමයින්ට එරෙහි හිංසනයන් වාර්තා කිරීම සඳහා හදිසි දුරකථන සේවා ස්ථාපිත කර ඇත.

ඊට අමතරව රට පුරා මාධ්‍ය, ප්‍රදර්ශන සහ ජංගම සේවා හරහා ළමා අපවාර පිළිබඳව දැනුවත් කිරීම සිදු කෙරේ. දුෂ්කර අවස්ථාවන්හි දී ළමුන් සඳහා පුනරුත්ථාපනය සහ පසු රැකවරණ සේවා ශක්තිමත් කිරීම සඳහා ආධාරක පද්ධති, දරුවන්ගේ හඬට සවන් දීම සහතික කිරීම සඳහා ගෝලීය ළමා ආරක්ෂණ පද්ධති ශක්තිමත් කිරීම සහ ජාලගත කිරීම සඳහා දායක වීම සහ වැඩ කිරීම සිදුවේ.

4. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා නීති

ජාතික ළමා ආරක්ෂණ අධිකාරියේ පනත (NCPA) ළමා අපයෝජන වැළැක්වීම සහ එවැනි අපයෝජනයන්ට ගොදුරු වන ළමුන් ආරක්ෂා කිරීම සහ ප්‍රතිකාර කිරීම පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තියක් සකස් කිරීම සහ සියලු දෙනාට එරෙහිව ක්‍රියාමාර්ග සම්බන්ධීකරණය සහ අධීක්ෂණය සඳහා සම්බන්ධ වේ.

ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳව අණ පනත් පැනවීම යටත් විජිත යුගයේ සිටම දක්නට ලැබුණු අතර වර්ෂ 1883 දී මුල් වරට සංග්‍රහ කරන ලද දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ ළමුන්ගේ ආරක්ෂාව පිළිබඳව ප්‍රතිපාදන දැක්වේ. දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ 75 සහ 76 වගන්ති අනුව වයස අවු: 8 ට අඩු දරුවකු විසින් කරනු ලබන ඕනෑම ක්‍රියාවක් හෝ ප්‍රමාණවත් ලෙස පැසුණු බුද්ධියක් නොලත් වයස අවු: 8 ට වැඩි නමුත් 12 ට අඩු දරුවකු විසින් කරනු ලබන කිසිදු ක්‍රියාවක් නීතිය අනුව අපරාධයක් ලෙස නොසැලකේ. එමෙන්ම වයස අවු: 12 ට අඩු දරුවකු දෙමාපියන්ගෙන් කෙනෙකු හෝ භාරකරුවකු විසින් අතහැර දැමීම දඬුවම් ලැබිය හැකි වරදක් වේ. ළමා ආරක්ෂාව සම්බන්ධයෙන් වැදගත් වන තවත් පනත් වන අතර, 1939 දී පනවන ලද ළමුන් හා තරුණයන් පිළිබඳව ආඥා පනතද, 1956 අංක 47 දරන ස්ත්‍රීන්, තරුණ හා ළමුන්ගේ ශ්‍රමය ලබා ගැනීම වැළැක්වීම සඳහා වන පනත ද වැදගත් පනත් වේ.

මේ පනත අනුව යම් පුද්ගලයකු විසින් අවුරුදු 14 ට අඩු දරුවකු සේවයෙහි යෙදවීම දඬුවම් ලැබිය හැකි වරදකි. එසේ වුවද වර්තමාන සමාජයේ බරපතල සමාජ උවදුරක්ව ඇති ළමා අපචාරයන් වැළැක්වීම සඳහා පැවති නීතිමය රාමුව කිසිසේත් ප්‍රමාණවත් නොවීය. මේ නිසා ළමුන් සම්බන්ධව සම්මත කරන ලද ඉතා වැදගත් නීති කිහිපයක් ගෙන එන ලදී.

- 1995 අංක 22 දරන දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය (සංශෝධන) පනත.

මෙහි විශේෂත්වය වනුයේ ළමා අපචාර පිළිබඳ වැරදි සම්බන්ධයෙන් පැන විය හැකි උපරිම දඬුවම පමණක් නොව අවම දඬුවම ද නියම කිරීම ය. මෙම පනත මගින් අපරාධ වරදවල් ලෙස නිර්වචනය කර ඇති දේ: "ළමයින් කෲර වධහිංසා වලට භාජනය කිරීම, ළමයින්ගේ අයුතු ලිංගික ප්‍රයෝජන ගැනීම, ලිංගික අපචාරයන් සඳහා ළමුන් සැපයීම, අසත්‍ය හෝ අශ්ලීල දර්ශනයකට හෝ ප්‍රකාශනයකට ළමයකු යොදා ගැනීම හෝ ඒ සඳහා අනුබල ලබා දීම, එවැනි ප්‍රකාශනයක් සන්තකයේ තබා ගැනීම, විකිණීම බෙදා හැරීම හෝ ඒ සඳහා අනුබල දීම"යි.

- 1998 අංක 29 දරන දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය (සංශෝධන) පනත.

මෙම පනත මඟින් පහත සඳහන් කාරණ සම්බන්ධයෙන් වයස අවු : 18 ට අඩු ළමයින් යොදවා ගැනීම ඉතා බරපතල අපරාදයක් ලෙස නිර්වචනය කර, දඬුවම්ද නියම කොට ඇත.

ළමුන් සිඟා කෑම සඳහා යෙදවීම, ලිංගික සංසර්ගය සඳහා ළමුන් කුලියට ගැනීම, සේවයේ යෙදවීම, සීමිත භාණ්ඩ, එනම් විෂ ද්‍රව්‍ය, අබිං හා වෙනත් මත්ද්‍රව්‍ය ප්‍රවාහනය සඳහා ළමුන් යොදවා ගැනීම.

- 2005 අංක 34 දරන ගෘහස්ත ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා වැළැක්වීමේ පනත.

මෙම පනත පැනවීමේ මුඛ්‍ය පරමාර්ථය නම් ගෘහස්ත ප්‍රචණ්ඩත්වය පිටු දැකීමයි. ශාරීරික හෝ මානසිකව සිදුවන හෝ සිදුවීමට ඉඩ ඇති ගෘහස්ත ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවකටම එරෙහිව පියවර ගැනීම සඳහා මෙම පනත යටතේ ප්‍රතිපාදන සලසා ඇත.

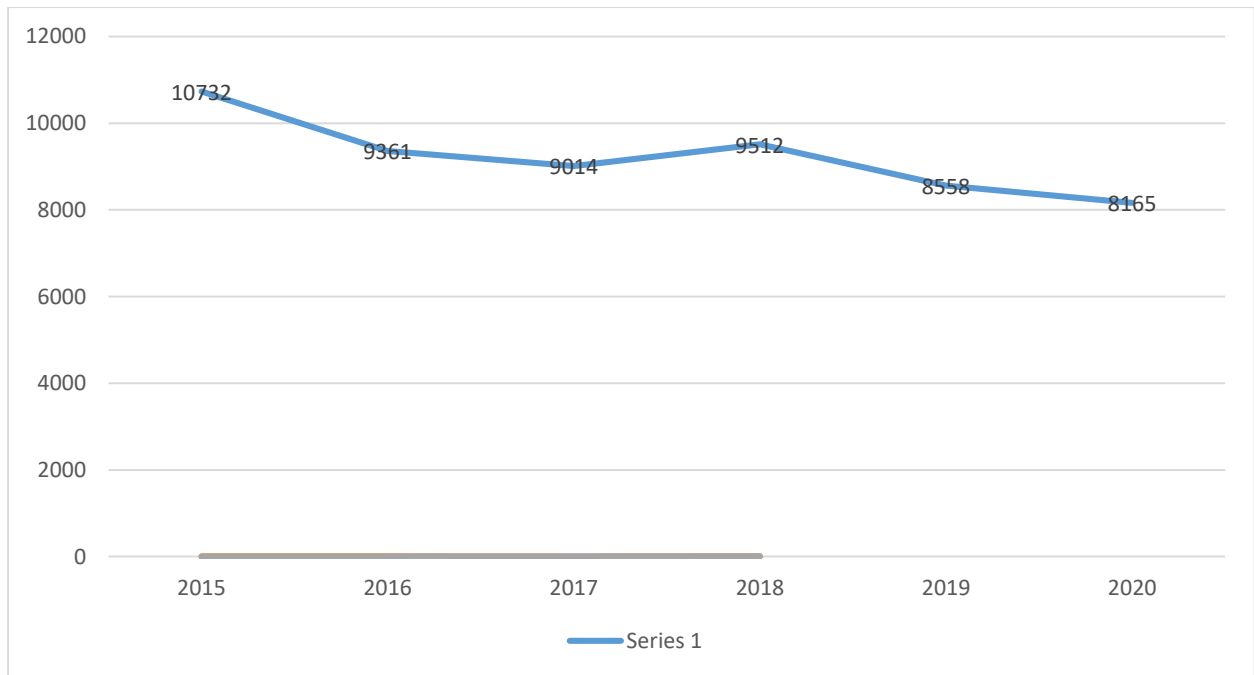
ළමා අපචාර හෝ අපයෝජන සම්බන්ධයෙන් දැනුම් දිය යුතු ආයතන -

- පොලිස් ළමා හා කාන්තා කාර්යාංශය.
- ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරිය.

මෙසේ සියලුම අණ පනත් හා නීති මඟින් දරුවෙකුගේ අයිතිවාසිකම් තහවුරු කරනවා සේම ආරක්ෂාව හා රැකවරණය ද තහවුරු කෙරේ.

5. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අපයෝජන

ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරියේ (NCPA) සංඛ්‍යා ලේඛනවලට අනුව අවසන් 2015 වසරේ ළමා අපයෝජන සිද්ධීන් 10,732 ක් වාර්තා වී ඇති අතර එය අනෙක් වසර වලට සාපේක්ෂව ඉහළ අගයක් ගනී. මෙම සංඛ්‍යාවට ලිංගික අතවර සිද්ධීන් 735 ක් සහ දූෂණ සිද්ධීන් 433 ක් ඇතුළත් වේ. ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරියේ සංඛ්‍යා ලේඛන වලට අනුව, 2016 වර්ෂයේ සිද්ධීන් 9361 ක් ද 2017 වර්ෂයේ සිද්ධීන් 9014 ක් ද, 2018 වර්ෂයේ සිද්ධීන් 9512 ක් ද, 2019 වර්ෂයේ 8558 ක් ද වාර්තා වී තිබේ. වාර්තා නොවූණ සිද්ධීන් සමඟ ගත් කළ එකතුව මෙයට වඩා වැඩි අගයක් ගනී. 2020 වසර ගත් විට 2020.01.01 සිට 2020.12.31 දක්වා කාලය තුළ ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරියට වාර්තා වී ඇති සිද්ධීන් සංඛ්‍යාව 8165 ක් වේ. එයට ලිංගික අතවර සිද්ධීන් 518 ක් සහ දූෂණ සිද්ධීන් 256 ක් ඇතුළත් වේ. කලින් වසරට සාපේක්ෂව අගයේ යම් අඩුවීමක් පෙන්වුම් කලත් වාර්තා නොවූණ සිද්ධීන් සමඟ ගත් විට එය සතුටුදායක අඩුවීමක් නොවේ. 2015 සිට 2020 දක්වා විමසූ විට වැඩි වශයෙන් සිද්ධීන් වාර්තා වූ දිස්ත්‍රික්කය වන්නේ කොළඹ දිස්ත්‍රික්කයයි. දෙවනුවට වැඩි වශයෙන් ගම්පහ දිස්ත්‍රික්කයෙන් වාර්තා වී ඇත. එසේ බැලූ කල බස්නාහිර පළාත වැඩි වශයෙන් ළමා අපයෝජනයෙහි නැඹුරුතාවයක් ඇති බව පෙනී යයි.

2020 වසරට අදාළ වාර්තා වීම

දිස්ත්‍රික්කය	පැමිණිලි සංඛ්‍යාව
කොළඹ	1134
ගම්පහ	944
කුරුණෑගල	627
කළුතර	467
ගාල්ල	454
රත්නපුර	454
අනුරාධපුර	404
පුත්තලම	368
හම්බන්තොට	366
නුවර	363
මාතර	301
කෑගල්ල	254
බදුල්ල	243
මොණරාගල	226
පොලොන්නරුව	223
අම්පාර	192
යාපනය	174
නුවරඑළිය	160
මඩකලපුව	159
මාතලේ	136
ත්‍රිකුණාමලය	120
කිලිනොච්චි	119
මුලතිව්	118
වව්නියාව	92
මන්නාරම	67
එකතුව	8165

අපයෝජන වර්ගය	පැමිණිලි සංඛ්‍යාව
විවිධ	2580
ලමුන්ට එරෙහි කෘරත්වය	2237
අනිවාර්ය අධ්‍යාපනය	643
ලිංගික අතවර	518
ළමා හා යෞවන ආඥාපනත - ළමයින් නොසලකා හැරීම	466
බරපතල ලිංගික අපයෝජන	373
බාල අපරාධ	270
දූෂණ සිදුවීම්	256
ළමා ශ්‍රමය / ළමා කම්කරුවන්	228
හිභාකෑමට යොමු කරවීම	200
නීත්‍යානුකූල භාරකරුවන් වෙතින් පැහැර ගැනීම	97
ළමයින් ජාවාරම් කිරීම	82
පැහැර ගැනීම	71
ගෘහස්ථ ප්‍රචණ්ඩත්වය	50
සංවරණය කළ ලිපි ජාවාරම් කිරීම	44
අසහ්‍ය ප්‍රකාශන	39
දරුවන් පොළඹවා ගැනීම	7
අසම්මත සබඳතා	2
අස්වාභාවික වැරදි	2
එකතුව	8165

ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ආරක්ෂණ ප්‍රශ්නය ජාතික අර්බුදයකි. 2020 වසරේ මුල් දින පහළොව තුළ ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවට දිවයිනේ විවිධ පොලිස් කොට්ඨාසවලින් වාර්තා වී ඇති ස්ත්‍රී දූෂණ 142 න් ළමා අපයෝජන සිද්ධීන් 54 ක් සහ බරපතල ලිංගික අපයෝජන 42 ක් වාර්තා වී තිබේ. මෙම සංඛ්‍යාව 2020 ජූලි මාසය වන විට ළමා අපචාර සිද්ධීන් 5242 ක් සහ කාන්තාවන්ට ලිංගික අපයෝජන සිද්ධීන් 1642 ක් දක්වා ඉහළ ගොස් ඇති බව ළමා හිංසනයට තිත පදනම Stop Child Cruelty Trust පවසයි.

2017 වසර අවසන් වන විට වසර දහයක් තරම් ඇත කාලයක සිට නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ ඇණහිට ඇති ළමා අපචාර සිද්ධීන් සංඛ්‍යාව 17,000 කට අධික ප්‍රමාණයක් බව මෙම පදනම තවදුරත් ප්‍රකාශ කර තිබේ. මෙම සංඛ්‍යාව 2018 අවසන් වන විට 20,000කට වඩා වැඩි වී ඇතැයි විශ්වාස කෙරේ. වින්දිතයන් යුක්තිය පිළිබඳ කිසිදු බලාපොරොත්තුවක් නොමැතිව බිහිසුණු මතකයන්ගෙන් පීඩා විඳිමින් ජීවිතයක් ගත කර ඇත. තවදුරටත් ඔවුන් ප්‍රකාශ කළේ 2018 ජනවාරි මාසයේදී, UNCRC හි ශ්‍රී ලංකාවේ පස්වන සහ හයවන ඒකාබද්ධ වාරික වාර්තා පිළිබඳ අවසාන නිරීක්ෂණවලදී, රතු අනතුරු ඇඟවීමක් නිකුත් කරමින්, ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ළමා ආරක්ෂාව පිළිබඳ දක්වන උදාසීනත්වය පිළිබඳව බරපතල අවධානය යොමු කර ඇත යන්නයි. මූලාශ්‍රය – Colombo Gazette

ශ්‍රී ලංකාවේ ළමයින් ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තීයට නිරාවරණය වී ඇති අතර, ලිංගික සූරාකෑම සඳහා ගැහැනු ළමයින් ජාවාරම් කිරීම, ළමා කාමුක දර්ශන නැරඹීම සහ නිවසේ සහ පාසල්වල ළමුන් ලිංගික සූරාකෑම පොදු ගැටලු වේ. ශ්‍රී ලංකාව සංවර්ධනය වෙමින් පවතී ඇතැයි පැවැසුව ද, බොහෝ දරුවන්ට ඔවුන්ගේ සම්පූර්ණ හැකියාවන්, අවශ්‍යතාවයන් කරා ළඟා වීමට අවස්ථාවන් මග හැරී තිබෙන බව මෙයින් පැහැදිලිය.

2012 වසරේ සිදු වී ඇති ස්ත්‍රී දූෂණ හෝ අනියම් සම්බන්ධතා 2,150 න් සියයට 89 ක්ම වයස අවුරුදු 16 ට අඩු ළමයින්ට එරෙහි උල්ලංඝනයන් බව කාන්තා හා ගැහැනු ළමයින්ට එරෙහි හිංසන වැළැක්වීම පිළිබඳ විපක්ෂ නායක කොමිසමේ වාර්තාවේ සඳහන් වේ. ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රමාද වූ නව යොවුන් වියේ පාසල් ළමුන් 2,389 ක් අතර සිදු කරන ලද අධ්‍යයනයක දී, ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ගෙන් සියයට 14 ක් යම් ආකාරයක 'ළමා ලිංගික අපයෝජනයකට' ලක් වී ඇති බව අනාවරණය විය. තවද, ළමුන් 353 දෙනෙකු අතර සිදු කරන ලද අධ්‍යයනයට අදාළ වෛද්‍ය-නීති පරීක්ෂණයකින් හෙළි වූයේ, බොහෝ අපයෝජන සිද්ධීන් හි අපරාධකරු වින්දිතයන් දන්නා පුද්ගලයෙකු බවයි. නමුත් ශ්‍රී ලංකාවේ බොහෝ ප්‍රදේශවල එවැනි අපයෝජන සහ ප්‍රචණ්ඩත්වයට ගොදුරු වූවන්ට සාමාන්‍යයෙන් අවශ්‍ය පුනරුත්ථාපන සහ

පහසුවෙන් ලගා විය හැකි ආධාර සේවා සඳහා ප්‍රවේශය නොමැති බව පැහැදිලිය. තවද, ඔවුන් අපරාධකරුට එරෙහිව නඩු පැවරුව ද, ප්‍රමාදය හෝ වැරදි ලෙස හැසිරවීම හේතුවෙන් ඔවුන්ට ඒ සඳහා පහසුවෙන් සාධාරණයක් නොලැබේ.

ද්විතියික දත්ත වලට අනුව, පිරිමි ළමයින්ගෙන් බහුතරයක් සංචාරකයින් විසින් අපයෝජනට ලක් වන අතර ගැහැනු ළමයින් හමුදා සේවකයන්, පොලිස් නිලධාරීන්, රියදුරන්, ව්‍යාපාරිකයන් සහ දෛනික කම්කරුවන් ඇතුළු ප්‍රදේශවාසීන් විසින් අපයෝජනට ලක්වන බව පෙනී යයි. ළමා අපයෝජන සිද්ධීන්ගෙන් සියයට 70 කටම මූලික හේතුව දරිද්‍රතාවය බව ද එයින් හෙළි වේ. (මැද ළමාවියේ ළමා ආරක්ෂාව/ Child protection in middle childhood)

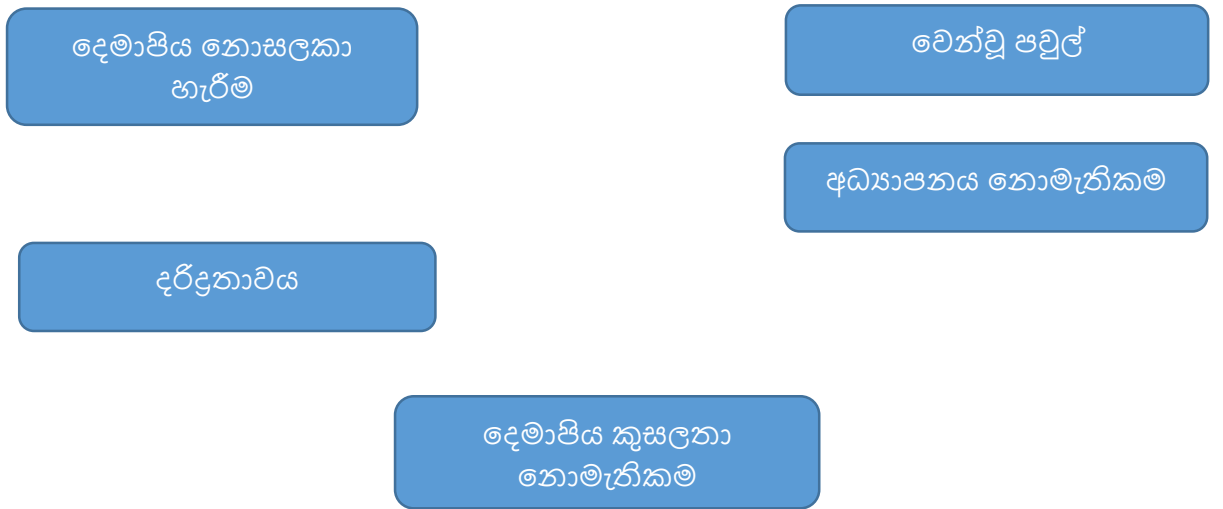
2017 වර්ෂයේ ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරිය විසින් සිදු කරන ලද අධ්‍යයනයට අනුව සිසුන්ගෙන් 80.4% ක් අවම වශයෙන් එක් ආකාරයක ශාරීරික දඬුවම්වලට නිරාවරණය වී ඇති අතර සිසුන් 53.2% ක් ශාරීරික හිංසනයට නිරාවරණය වී ඇති අතර සිසුන්ගෙන් 72.5% ක් සිසුන්ගෙන් 72.5% ක් බව පැහැදිලි විය. පසුගිය කාලය තුළ අවම වශයෙන් එක් ආකාරයක මනෝ විද්‍යාත්මක ආක්‍රමණයකට නිරාවරණය වී ඇත.

2018 වර්ෂයේදී ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද එක්සත් ජාතීන්ගේ වාර්තාවට අනුව, වසර පහකට පෙර සලකා බැලීමේදී, ලිංගික ජාවාරම් සහ බලහත්කාර ශ්‍රමය සඳහා ළමයින්, කාන්තාවන් සහ පිරිමින් ජාවාරම් කරන ජාවාරම්කරුවන්ගේ මූලික ගමනාන්තය ශ්‍රී ලංකාව විය. මැදපෙරදිග, ඇෆ්ගනිස්ථානය සහ අග්නිදිග ආසියාවට සංක්‍රමණය වූ සමහර වින්දිතයින්ට ඉදිකිරීම් ක්ෂේත්‍ර, ඇඟලුම් සහ අනෙකුත් ගෘහ සේවා අංශවල වැඩ කිරීමට බල කෙරුණි. එපමණක් නොව, සමාජීය වශයෙන් අවදානමට ලක්විය හැකි කණ්ඩායම්වල ළමයින්ට හිඟාකෑමට හා අපරාධ ක්‍රියාකාරකම්වල යෙදීමට බල කෙරෙයි.

ඔයුස්මාන්ඩ්, 2020 වාර්තාවට අනුව, ශ්‍රී ලංකාව තුළ ඇස්තමේන්තුගත ළමා ලිංගික ශ්‍රමිකයින් 40,000 ක් සිටින අතර ඔවුන් අතර ළමා ලිංගික ශ්‍රමිකයින් 5,000 සිට 30,000 දක්වා ළමා ලිංගික සංචාරකයින් විසින් භාවිතා කරනු ලැබේ. ශ්‍රී ලංකාව වටා ඇති ළමා ගණකා වෘත්තියේ බහුතරය ළමා ලිංගික සංචාරක ව්‍යාපාරය නිසා සිදුවේ.

6. ළමා අපයෝජනයට බලපාන සාධක

ශ්‍රී ලංකාවේ අපයෝජන සහ නොසලකා හැරීමට ප්‍රධානතම හේතුව කාන්තා සංක්‍රමණය සහ නව යොවුන් වියේ ගැබ් ගැනීම් සංඛ්‍යාව ඉහළ යාම දැක්විය හැකිය. බොහෝ විට තමන්ට තමන්ට වත් බලා ගැනීමට තරම් හැකියාවක් නොමැති විට මව තම දරුවන් අතහැර දමයි. එවිට එම දරුවන්ට ආරක්ෂාවේ යම් හිස්තැනක් ඇතිවේ. ඒ සඳහා උපකාර කළ හැකි සමාජ පද්ධතියක් අවම වන විට මේ තත්ත්වය උග්‍ර අතට හැරේ. එසේම, පවතින සේවන් පිළිබඳ දැනුවත්භාවය නොමැතිකම ළමා ආරක්ෂණ පද්ධති කෙරෙහි ප්‍රධාන වශයෙන් බලපාන අනෙක් පොදු සාධකයයි. එම අවස්ථාවේ දී, ළමා අපචාර සඳහා අවදානමක් ඇති වේ. ළමා කායික/මානසික/ලිංගික අපයෝජන සඳහා වැඩිපුර ම බලපාන පොදු සාධක වන්නේ,

එම සාධක අතර, සෞඛ්‍ය පහසුකම්, මන්ද පෝෂණය, පාසල් නොයෑම වැනි කාරණා රැසකට බලපාන ප්‍රධාන සාධකය දුප්පත්කමයි. දුප්පත් පවුල්වලට ඔවුන්ගේ අඩු ආදායම්, අඩු අධ්‍යාපනය, භූගෝලීය පිහිටීම සහ ප්‍රවාහනය වැනි යටිතල පහසුකම් නොමැතිකම හේතුවෙන් තම දරුවන්ට මූලික සෞඛ්‍ය පහසුකම් ලබා දීමට නොහැකි වී ඇත.

මෙවැනි හේතූන් මත එම පවුල් සංස්ථාවේ මව; ශ්‍රී ලංකාවේ බොහෝ කාන්තාවන් පවුල නඟා සිටුවීම මූලික කරගෙන පිටරටකට, විශේෂයෙන්ම මැදපෙරදිග වැනි රටවලට සංක්‍රමණය වේ. එසේ මව සංක්‍රමණය වූ විට කුටුම්භය තුළ ප්‍රශ්න ගණනාවක් පැන නඟී. මව සංක්‍රමණය වූ විට, සංක්‍රමණික මව්වරුන්ට වඩා සමහර අවස්ථාවන් වලදී අධ්‍යාපන මට්ටමින් පහළ මට්ටමක සිටින තම පියා හෝ සමීප ඥාතීන් සමඟ දරුවන් ඉතිරි වේ. අවුරුදු 05 අඩු කුඩා දරුවන් පවා මෙම තත්ත්වයට මුහුණ

දෙකි. මෙය දරුවන්ගේ සංවර්ධනයේ ඉතාමත් තීරණාත්මක අවධියක් වන අතර එහිදී ඔවුන්ට දෙමාපියන්ගේ අවධානය, ආදරය සහ රැකවරණය අවශ්‍ය වේ. දෙමව්පියන්ගේ නොසලකා හැරීම ඔවුන්ගේ මොළයේ වර්ධනයට, ශාරීරික හා චිත්තවේගීය යහපැවැත්මට බලපෑ හැකිය. තවද, මෙම තීරණාත්මක යුගයේදී, ළමයින්ට තමන් වටා සිදුවන දේ තේරුම් ගැනීමට නොහැකි වන අතර යමක් සිදු වූවා නම්, ඔවුන්ට එය දරාගත නොහැක. එම නිසා මෙම දරුවන් තම මව්වරුන් නොමැති විට ළමා අපචාර ගැටලු වලට පහසුවෙන් ගොදුරු වේ. බොහෝ ළමා අපචාර සිද්ධීන් වලදී පෙනී යන්නේ, පියවරුන් හෝ වෙනත් රැකවරණ දෙන්නන් තම මව්වරුන් නොමැති දරුවන්ට ආරක්ෂාව, ආදරය සහ ආරක්ෂාව ලබා දීමට අපොහොසත් වී ඇති බවයි. ඒ වගේම ළමා අපචාරවලට මුහුණ දුන් විට ගත යුතු ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳ හරි හැටි අවබෝධයක් නොමැත.

එපමණක් නොව, දෙමාපිය කුසලතා නොමැතිකම ළමා අපයෝජනයට තවත් හේතුවකි. බොහෝ මව්වරුන් තම දරුවන් බිහි කරන නමුත්, ඇත්ත වශයෙන්ම, ළදරුවන්ට සහ කුඩා දරුවන්ට තම දෙමාපියන්ගෙන් කොපමණ ආදරය සහ රැකවරණය අවශ්‍ය දැයි ඔවුන් නොදනිති. ඔවුන්ට දෙමව්පියන් සැලකූ ආකාරයටම ඒ දෙමවුපියන් තම දරුවන්ට සැලකීමට නැඹුරු වෙති. දෙමව්පියන් සමඟ දරුවාට ශක්තිමත් පවුල් සබඳතාවක් තිබේ නම්, එම දරුවන්ට අපයෝජනයට ගොදුරු වීමේ අවදානම අඩු වන අතර, ඔවුන්ගේ සුළු මාපියන් හෝ තනි මාපියන් සමඟ ජීවත් වන දරුවන්ට අපයෝජන අවදානම වැඩි වේ. මූලාශ්‍රය –Child Abuse and Neglect in Sri Lanka

ජාතික සමාජ සංවර්ධන ආයතනය, 2013 ඉදිරිපත් කළ වාර්තාවකට අනුව, දැනට දෙමාපියන් විසින් නොසලකා හරින ලද හෝ අතහැර දැමූ දරුවන් සඳහා ආයතනික රැකවරණය 414 ක් ඇත. ආයතනගත කර ඇති ගැහැණු ළමයින් 8,538 (60.2%) සහ පිරිමි ළමුන් 5,641 (39.8%) විය. තවද, ආයතන වෙත යොමු කර ඇති දරුවන්ගෙන් 50% ක් තනි මාපියන්ගේ පවුල්වල අය වූ අතර, දරුවන්ගෙන් 32% ක් දෙමාපියන් දෙදෙනාගේම පවුල්වල අය වූ අතර ඉතිරි 18% ළමයින් අනාථ දරුවන් විය. දරිද්‍රතාවය, දික්කසාද වූ දෙමාපියන්, මත්පැන් පානය, මව සංක්‍රමණය වීම සහ ප්‍රධාන වශයෙන් ගැහැනු ළමයින් සඳහා නිවසේ ඇති අනාරක්ෂිත බව දරුවන් ආයතනගත කිරීමට ප්‍රධාන හේතු විය. ගැහැනු ළමයින් බොහෝ දුරට ලිංගික අපයෝජනයන්ට නිරාවරණය වන්නේ අසල්වැසියන්, ඔවුන්ගේම පියා ඇතුළු සමීප ඥාතීන් විසින් බව පෙන්වා දෙයි. මේ තුළින් පෙනී යන්නේ මෙය ඉතාමත් බරපතල සමාජ ගැටලුවක් බවයි. මෙයට ස්ථිරසාර විසඳුමක් ඉක්මනින් අවශ්‍ය වේ.

6.1 ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ආරක්ෂාව සඳහා වන ව්‍යවස්ථාප්‍රායුත සහ ප්‍රතිපත්තිමය අභියෝග

➤ ජාතික ප්‍රතිපත්තියක් සැකසීම ප්‍රමාද වීම

රාජ්‍ය ව්‍යවසාය පිළිබඳ කාරක සභාව සහ අමාත්‍ය මණ්ඩලය විසින් වරින් වර නියෝග නිකුත් කර තිබුණද, 2009 වසරේ ආරම්භ කරන ලද ජාතික ළමා ආරක්ෂක ප්‍රතිපත්තිය 2019 ඔක්තෝබර් මාසයේදී කැබිනට් මණ්ඩලය විසින් අනුමත කරන තෙක් NCPA විසින් විධිමත් ප්‍රතිපත්තියක් ස්ථාපිත කර නොතිබුණි. මෙම කාර්යය සෘජුවම වගකිවයුතු නිලධාරියෙකුට පවරා නොතිබීම නිසා ප්‍රතිපත්ති සැකසීම ප්‍රමාද විය. ප්‍රතිපත්ති ප්‍රමාදය හේතුවෙන් නීතිමය, පරිපාලනමය හෝ වෙනත් සංශෝධන සඳහා අවශ්‍ය නිර්දේශ සිදුකිරීමට නොහැකි විය.

➤ ළමා අපචාර පිළිබඳ ජාතික දත්ත ගබඩාවක් නොමැත

1998 අංක 50 දරණ ජාතික ළමා ආරක්ෂක අධිකාරී පනත යටතේ ළමා අපයෝජන පිළිබඳ ජාතික දත්ත ගබඩාවක් සකස් කිරීම සහ නඩත්තු කිරීම ප්‍රධාන කාර්යයකි. එය බලාත්මක කර වසර 20ක් ගත වී ඇතත් ජාතික දත්ත සමුදායක් සැකසීමට NCPA අවධානය යොමු කර නොමැත. 2014 දී ජාතික දත්ත ගබඩාව සකස් කිරීමේ කාර්යය ශ්‍රී ලංකා ටෙලිකොම් වෙත පවරා තිබුණි. කෙසේ වෙතත්, NCPA ඒ සම්බන්ධයෙන් වැඩිදුර ක්‍රියාමාර්ගයක් ගෙන නොතිබුණි. තත්ත්වය එලෙසම පැවති අතර, වසර දෙකකට පසුව 2016 දී, NCPA කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය සමඟ ගිවිසුමකට එළඹී දත්ත පද්ධතිය දියුණු කිරීම සඳහා රු.මිලියන 1.2 ක් ලබා දී ඇත, නමුත් එලක් නොවීය.

➤ පැමිණිලි සහ නඩු ප්‍රගතියක් නොමැතිව හිරවී ඇත

ළමා අපචාරවලට ගොදුරු වූ ළමුන් සම්බන්ධයෙන් අධිකරණයේ පවතින නඩු දරුවා වැඩිහිටියෙකු වීමට පෙර අවසන් කර නොමැති බව නිරීක්ෂණය විය. NCPA වෙත ලැබී ඇති මුළු පැමිණිලි සංඛ්‍යාවෙන් 35%කට වැඩි ප්‍රමාණයක් කොළඹ, ගම්පහ, කුරුණෑගල සහ ගාල්ල යන දිස්ත්‍රික්ක 4 න් වේ. මෙම දිස්ත්‍රික්කවලින් වාර්තා වන පැමිණිලි සම්බන්ධයෙන් වැඩි අවධානයක් යොමු කර නොමැති බව නිරීක්ෂණය විය. පැමිණිලි සම්බන්ධයෙන් තොරතුරු හඳුනා ගැනීමට පහසු ප්‍රවේශයක් ලබා දෙන ආකාරයෙන් NCPA විසින් පැමිණිලි සටහන් කර නොතිබූ බැවින්, ඉදිරිපත් කරන ලද පැමිණිලිවල ප්‍රගතිය පහසුවෙන් සමාලෝචනය කිරීමට නොහැකි විය. ළමා වින්දිතයින්ගේ ද්විතියික වින්දිතයන් අවම කිරීම සඳහා උසාවි නඩු පැවරීමට පෙර සාක්ෂි සකස් කිරීම සිදු කරනු ලැබේ. 2017 සිට 2019

දක්වා විධියේ සාක්ෂි සඳහා ඉල්ලීම් 461ක් ලැබී ඇති අතර, ඉන් ඉල්ලීම් 130ක් නොසලකා හැර ඇත. විධියේ සකස් කිරීම සඳහා ප්‍රමාණවත් උපකරණ නොමැතිකම සහ අදාළ පොලිස් ස්ථානවල සම්මුඛ පරීක්ෂණ පැවැත්වීම සඳහා පුහුණු නිලධාරීන්ගේ හිඟකම මෙම ඉල්ලීම් ඉටු නොකිරීමට හේතු වන බව විගණනය අනාවරණය කරයි.

මූලාශ්‍රය – daily mirror.lk/ 2020.08.21

Year	Number of Complaints Received	Number of Complaints Finalized	Number of complaints not Resolved	Percentage of resolving Complaints (%)
2011	6,106	2,857	3,249	46
2012	8,504	5,692	2,812	66
2013	11,489	5,985	5,504	52
2014	11,100	5,317	5,783	47
2015	11,212	5,450	5,762	48
2016	9,535	4,489	5,046	47
2017	9,202	3,764	5,438	40
2018	9,266	1,940	7,326	20
30.09.2019	2,845	1,692	1,153	59
Total	79,259	37,186	42,073	53

Source: Auditor General's Department

තවද ශ්‍රී ලංකා පරිපූරක වාර්තාවට (Sri Lanka supplementary Report, 2017) අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ නීතිමය ව්‍යුහය පුරාවට දරුවා නිර්වචනය කරන්නේ කෙසේද යන්න පිළිබඳ සම්මුතියක් නොමැතිකම, නීතිය ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය පිළිබඳ හිඬුපිටි ඇති කරයි. ළමයින් ලිංගික අපයෝජනයට ලක් කිරීම පිළිබඳ දැක්වීම් නීති සංග්‍රහයේ බොහෝ අඩුපාඩු තිබේ. ළමා කාමුක දර්ශන හෝ ළමා ලිංගික අපයෝජන ද්‍රව්‍ය (CSAM), ඔන්ලයින් ළමා ලිංගික සුරාකෑම (OCSE) පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකාවේ වත්මන් නීති මගින් ප්‍රමාණවත් ලෙස ආවරණය නොවේ. තවද, ශ්‍රී ලංකාවේ නීතිමය රාමුව, මනමාලත්වය අපරාධයක් ලෙස සංග්‍රහ කිරීමට අසමත් වී තිබේ.

වයස අවුරුදු 12ක් 14ක් අතර ළමුන්ට සහ අවුරුදු 14ක් 16ක් අතර තරුණ තරුණියන්ට අදාළ වන ළමා හා තරුණ පුද්ගලයන් පිළිබඳ ආඥාපනත, දරුවන් අවුරුදු 18 ඉක්ම වූ පසු නඩු විභාග කිරීමේදී නීති ප්‍රමාද වීම හේතුවෙන් වැඩිහිටියන් ලෙස සලකනු ලැබේ. OCSE හි පරිගණක අපරාධ පිළිබඳ අංශයක් නොමැති අතර එය ගැටලු සහගතය. OCSE හි ගොදුරු වූ පිරිමින් ශ්‍රී ලංකාවේ OCSE හි වින්දිතයන් ලෙස පිළිගනු නොලැබේ. මෙවැනි නීති තුළ පවතින හිඬුපිටි ද ළමා අපචාරයන් වැඩි වීමට හේතුවක් ලෙස බලපායි.

7. වැඩිදියුණු කළ යුතු සේවාවන්

ළමා අපචාර ගෝලීය අර්බුදයක් ව අතර එය වැළැක්වීම සඳහා ජාත්‍යන්තරයේ මැදිහත්වීම සේම රටවලට ආවේණික යාන්ත්‍රණයක් තිබිය යුතුය. ඒ සඳහා ලංකාව තුළ ද පැහැදිලි සැලැස්මක් තිබිය යුතුය. එවැනි යාන්ත්‍රණයක් තිබුනද ඒවා ක්‍රියාත්මක වීමේ ගැටලු හේතුවෙන් දිගින් දිගටම ළමා අපචාර සිද්ධීන් වැඩි වශයෙන් වාර්තා වේ. නීතියේ පවතින අඩු ලුහුඬුකම් ද මෙයට බලපායි. එබැවින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ ළමා අපචාර අවම කිරීම හා තුරන් කිරීම අරමුණු කරගෙන වැඩි දියුණු කළ හැකි සේවාවන් පහත දක්වා ඇත.

1. ළමා අපචාර වැළැක්වීමට සහ සමාජය දරුවන්ට ආරක්ෂිත ස්ථානයක් බවට පත් කිරීම සඳහා ප්‍රතිපත්ති සහ ව්‍යුහයන් නිර්මාණය කිරීම.
2. නීතියේ ඇති හිඬුප් මූලික කරගෙන ළමා අපචාර වැළැක්වීම සම්බන්ධයෙන් නව නීති සම්පාදනය හා ඒවා ක්‍රියාත්මක වේදැයි සොයා බැලීමට යාන්ත්‍රණයක් සැකසීම.
3. නීතිය ක්‍රියාත්මක කරන නිලධාරීන්, අපරාධ යුක්තිය පිළිබඳ වෘත්තිකයන් ජාතික, දිස්ත්‍රික් සහ ප්‍රාදේශීය මට්ටමින් පුහුණු කිරීම.
4. වාර්තා කිරීමේ සහ පැමිණිලි කිරීමේ යාන්ත්‍රණයන් වැඩිදියුණු කළ යුතුය. සිද්ධීන් වාර්තා කිරීමට වින්දිතයින්ට හිතකාමී පැමිණිලි යාන්ත්‍රණයක් සැකසීම.
5. උපකාරක දුරකථන සහ පැමිණිලි වාර්තා කිරීමේ සේවාවන් පිළිබඳව දැනුවත් කිරීමේ වැඩසටහනක් ඇති කිරීම.
6. උපදේශන සේවා නාගරික ප්‍රදේශවල මෙන් ම ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවලද ක්‍රියාත්මක කරවීම.
7. අධ්‍යාපන සහ සෞඛ්‍ය අංශ වැඩිදියුණු කිරීම.
8. විශ්වාසවන්ත පුද්ගලයන් හඳුනා ගැනීම සහ කායික, ලිංගික සහ චිත්තවේගීය අපයෝජන, නොසලකා හැරීම, පවුල් ප්‍රචණ්ඩත්වය ආදී වශයෙන් වෙන් වෙන්ව හඳුනා ගැනීම සඳහා දරුවන් දැනුවත් කිරීම.
9. ළමා ආරක්ෂණ ගැටලු වලින් පීඩාවට පත්වන ළමුන් සඳහා රැකවරණය සහ පුනරුත්ථාපනය සඳහා ප්‍රවේශ විය හැකි සේවාවන් වැඩිදියුණු කිරීම.
10. කායික හා නින්දා සහගත දඬුවම් භාවිතයේදී ඇතිවන සෘණාත්මක බලපෑම පිළිබඳව දෙමාපියන්, රැකබලා ගන්නන් සහ ගුරුවරුන් දැනුවත් දැනුවත් කිරීම.

8. සාරාංශය

“... තිරසාර සංවර්ධනය සඳහා පදනම ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රජාතන්‍ය ප්‍රාග්ධනය වැඩි දියුණු කිරීම සඳහා ළමුන් සහ නව යොවුන් වියේ දරුවන් සඳහා උපායමාර්ගික ආයෝජන ප්‍රවර්ධනය කරන අතරම, වඩාත්ම අහිමි වූවන් ඇතුළු ශ්‍රී ලංකාවේ සියලුම ළමයින් සඳහා ළමා අයිතිවාසිකම් සාක්ෂාත් කර ගැනීම වේගවත් කිරීම”

ශ්‍රී ලංකාව ජාතිය, ආගම, කුලය, සංස්කෘතිය කරපින්නාගෙන ජීවත් වෙන බහු ආගමික සහ බහු වාර්ගික රටකි. එම සමාජීය සහ සංස්කෘතික සම්මතයන් හේතුවෙන් දරුවන්ට එරෙහි ව සිදුවන කායික, මානසික සහ ලිංගික හිංසනයන් ඉවසා සිටීමට ශ්‍රී ලාංකිකයන් පුරුදු වී සිටී. “ගහලා තමයි ළමයිව හදන්න ඕනේ” ළමයින් කරන වැරදි වලට දඬුවම් දිය යුතු යැයි ලාංකික ප්‍රජාව අන්ධ ලෙස විශ්වාස කරන අතර බොහෝ අවස්ථාවලදී මෙම දඬුවම් ළමයින්ට එරෙහි කායික හා මානසික ප්‍රචණ්ඩත්වය බවට පත්වේ. කොවිඩ් 19 තත්ත්වය සමඟ මෙහි වර්ධනය වීමක් දක්නට තිබේ. පාසැල් වසා තැබීමේ කාලය තුළ ඔන්ලයින් අධ්‍යාපන ක්‍රමය සමඟ ළමුන් එක තැනට කොටු වීම හේතුවෙන් දුටු පැන ඇවිදීමට තිබෙන ඔවුන්ගේ ළමා කාලය අහිමි වූවා සේම, නිරන්තරයෙන් අධ්‍යාපනයට යොමු වීම නිසා අහිමි වූ නිදහස හේතුවෙන් මානසික මට්ටම ද පහත වැටී ඇත. මේ හේතුවෙන් ඔවුන් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ආධ්‍යාපනයෙන් ඇත් වීමට උත්සාහ කිරීම නිසා දෙමව්පියන් වැඩි වශයෙන් දඬුවම් ක්‍රම වලට යොමු වී ඇත. මෑතකදී ගාල්ල ප්‍රදේශයෙන් වාර්තා වූ සිද්ධිය ද එවැන්නකි. පාඩම් වැඩි අතපසු කර දුරකතනයේ රැඳී සිටීම හේතුවෙන් උරණ වූ පියා විසින් සිදු කළ පහර දීමකින් දරුවෙකු මිය ගිය පුවතයි. මෙය සමාජයේ එක්තරා ශෝකාකූල පැතිකඩක් නිරාවරණය කරයි. මෙම දඬුවම් ක්‍රම නිසා ළමයෙකුට සිදුවන කායික මානසික හිරිහැරය මෙන්ම දෙමව්පියන් සිටින මානසික ජීවිතයද මෙයින් පෙන්නුම් කෙරේ.

එහෙත් තවමත් ළමයින්ට එරෙහි හිංසනය පිටුදැකීමට රාජ්‍ය හා රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන කොතෙකුත් ක්‍රියා කළද දරුවන් හික්මවීමට ශාරීරික දඬුවම් යහපත් යැයි සිතන මිනිසුන්ගේ ආකල්ප වෙනස් කිරීම ඉතා අසීරු වී තිබේ. මෙම දඬුවම් ක්‍රම එය දරුවන්ගේ වැරදි හැසිරීම් නිවැරදි කිරීමට උපකාරී වන අතර වගකීම් සහගත වැඩිහිටියන් වීමට දරුවන්ට උපකාර වන බව මිනිසුන් තරයේ විශ්වාස කරයි. ආකල්ප වෙනස් කිරීම ඉතාමත් අසීරු කරුණක් වුවත්, එය අනිවාර්යයෙන් සිදු විය යුතු කරුණක් හේතුවෙන් එයට පැහැදිලි යාන්ත්‍රණයක් සැකසිය යුතුය.

එසේම මෙම කොවිඩ් 19 තත්ත්වය සමඟ තාක්ෂණය වැඩි වැඩියෙන් භාවිතා කිරීමට ළමුන් හුරු විය. එය ඔන්ලයින් අධ්‍යාපන ක්‍රමය සමඟ වැඩි වශයෙන් භාවිතා විය. මෙහිදී ඔවුන් තාක්ෂණය භාවිතා කරමින් විවිධ අන්තයන් කරා යොමු වන්නට විය. නව තාක්ෂණට සමඟ ගැටීමට දරුවන්ට ඇති ආශාව මෙන්ම, එය ආරක්ෂාකාරී ලෙස භාවිතා කිරීමට නොදැනීම සහ, සමහර තැන් වල ඇති අවධානම නොදැනීම හේතුවෙන් විවිධාකාරී ගැටලු පැන නැඟී ඇත. එසේම ඒවා නියමාකාරයෙන් සොයා බැලීමට අවශ්‍ය තාක්ෂණික දැනුම දෙමාපියන්ටත් නොමැති වීම හේතුවෙන් මෙම ගැටලු උත්සන්න වී තිබේ. මෙම තත්ත්වය සමඟ ලිංගික අපචාර වැඩි වීමේ ප්‍රවණතාවයක් තිබේ. තාක්ෂණය භාවිතයෙන් විවිධ දේ සොයා බැලීම හා විවිද අත්හදා බැලීම් මෙයට හේතු වී තිබේ. එසේම අසභ්‍ය වීඩියෝ, නිරුවත් ඡායාරූප හුවමාරු කිරීම් වැඩි වී ඇති බව ද්විතික දත්ත පෙන්වා දෙයි. තවද නිවෙස් තුළටම වී කාලය ගත කිරීම නිසා ඇතිවන මානසික පීඩාවද මෙය අපචාර වැඩි වීමට හේතු සපයයි.

ශ්‍රී ලංකාව, ළමා ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තීය සඳහා ලෝක සංචාරක ක්ෂේත්‍රයේ ජනප්‍රිය ගමනාන්තයකි. ලංකාවේ වෙරළබඩ ප්‍රදේශවල ළමා ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තීය බහුලව සිදු කෙරේ. දරුවන්ගෙන් බහුතරයක් තම දෙමාපියන් හෝ වැඩිහිටියන් විසින් මුදල් ඉපයීම සඳහා ඔවුන්ගේ කැමැත්තට එරෙහිව ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තීයේ යෙදෙති. කෙසේ වෙතත්, ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තීයේ ප්‍රධානතම හේතුව දුප්පත්කම බව පැහැදිලිය. මෑතකදී වාර්තා වූ ගල්කිස්ස ප්‍රදේශයේ සිද්ධිය එයට කදිම නිදසුනක් සපයයි. එහිදී එම වින්දිත ගැහැනු දරුවා මුලින් එම අපයෝජනයට අකැමැත්තක් දැක්වුවද පසුව මුදල් ඉපැයීමේ පරමාර්ථයෙන් එහි කැමැත්තෙන් සහභාගී වී ඇති බව ඒ පිළිබඳ සඳහන් වූණු වාර්තා වල සටහන් වී තිබුණි. මීට අමතරව, එසේම මෙම ප්‍රජාව තුළ මත්පැන් පානය බහුලව දක්නට ලැබෙන අතර එය දෙමාපියන් අතර පවුල් ගැටුම් වැඩි කරයි. පවුල් ආරවුල් දෙමාපියන් වෙන්වීමට හේතු වේ. දෙමාපියන්ගේ අඩු අධ්‍යාපන මට්ටම විරැකියාවට හෝ අඩු වැටුප් සහිත රැකියාවලට මග පාදයි. අඩු ආදායම් ඉපයීම දරිද්‍රතාවයට හේතු වේ. එවිට පවුලේ මූලික අවශ්‍යතා සපුරාලීම සඳහා මුදල් උපයා ගැනීම සඳහා දෙමාපියන් තම දරුවන් ළමා ලිංගික ශ්‍රමික වෘත්තීයේ නියැලීමට නැඹුරු වෙති. මෙම ගැටලුව විසඳීම සඳහා වඩාත් ඵලදායී ක්‍රමය වනුයේ දරිද්‍රතාවයෙන් මිදීමට මැදිහත් වීමයි. අවසාන වශයෙන්, ළමා අපචාර ශ්‍රී ලංකාවේ සහ මුළු ලෝකයේම දරුවන්ගේ යහපැවැත්මට බලපාන බරපතල තර්ජනයක් වේ. ළමුන් යනු, අනාගතය භාර ගැනීමට සූදානම් වන පිරිස වන බැවින් එයට සූදානම් කිරීම සඳහා ඔවුන්ගේ ශාරීරික මෙන්ම මානසික යහ පැවැත්ම ගැන වැඩිපුර අවධානය යොමු කළ යුතුය. ළමා අපයෝජනය ශ්‍රී ලංකාවේ වඩාත් පොදු ළමා ආරක්ෂණ ගැටලු වේ. ළමා ආරක්ෂාව

පිළිබඳ නීති රීති සහ ව්‍යුහයන් ශ්‍රී ලංකාව තුළ තිබුණත් කවදුරටත් මෙවැනි අපවාරයන් සිදු වන්නේ ඇයි දැයි සොයා බලා ඒවාට අවශ්‍ය නීති ක්‍රියාමාර්ග ගැනීම අනිවාර්යෙන් සිදු විය යුතුය. විශේෂයෙන්ම අන්තර්ජාලය හරහා ළමා ලිංගික සූරාකෑම සහ වින්දිත පිරිමි ළමුන් සඳහා වන නීති පිළිබඳ ප්‍රතිපත්ති සහ නීති ස්ථාපිත කළ යුතුය. තවද, ළමා ආරක්ෂණ සේවා වෙත ප්‍රවේශ විය යුතු ආකාරය සහ ළමා ආරක්ෂණ ගැටලු වාර්තා කරන ආකාරය පිළිබඳව ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල දැනුවත් කළ යුතුය. සියලුම ආකාරයේ කායික හා මානසික ප්‍රචණ්ඩත්වයෙන් දරුවන් වැළැක්වීම සඳහා වන මැදිහත්වීම් වඩාත් කැපී පෙනෙන ආකාරයෙන් ස්ථාපිත කළ යුතුය. මෙම වාර්තාව ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අපවාර සම්බන්ධ වත්මන් තත්ත්වය පිළිබඳ දැනුම ලබාගැනීමට සහ ළමා ආරක්ෂණ ක්‍රියා පටිපාටිවල අභියෝග සහ සීමාවන් අවබෝධ කර ගැනීමට උපකාරී වේ. මෙම කරුණු පිළිබඳව විශේෂ අවධානයක් යොමු කොට ළමා අපවාරයන් වළක්වා ළමයෙකුට නිදහසේ ජීවත් වීමට අවශ්‍ය පරිසරයක් නිර්මාණය කර දීම සමස්ත රාජ්‍යයේ මෙන්ම සියලුම පුරවැසියෙකුගේ වගකීමකි.

මූලාශ්‍ර -

- Silva, W.P.A.S.R (2020). *Child Abuse and Neglect in Sri Lanka*. Retrieved from <https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/338183/Final%20Thesis.pdf?sequence=2&isAllowed=y>
- Bbamantra. (2018, September 2). Research Methodology - Introduction – Notes for Students. Retrieved from <https://bbamantra.com/research-methodology/>
- Beckett, C. (2007). *Child protection: An introduction*. London: Sage Publications. Belfast: Department of Health, Social Services and Public Safety.
- Current status of the Child Care Institutions and the institutionalized children in Sri Lanka. (2013). Retrieved from <https://www.unicef.org/srilanka/reports/current-status-child-care-institutions-and-institutionalized-children-sri-lanka>
- Child sexual abuse crisis in Sri Lanka. (2020). Retrieved from <https://www.dailymirror.lk/recommended-news/Child-sexual-abuse-crisis-in-Sri-Lanka/277-194218>
- Global status report of preventing violence against children 2020. Retrieved from <https://www.who.int/teams/social-determinants-of-health/violence-prevention/global-status-report-on-violence-against-children-2020>
- World report on violence and health. (2002). Retrieved from https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/42495/9241545615_eng.pdf
- Stop child cruelty trust. Retrieved from <https://www.stopchildcruelty.com/>
- Global status report on preventing violence against children 2020. Retrieved from <file:///C:/Users/User/Downloads/9789240004191-eng.pdf>
- Over 5000 cases of child abuse reported in Sri Lanka. (2020). Retrieved from <https://colombogazette.com/2020/07/22/over-5000-cases-of-child-abuse-reported-in-sri-lanka/>
- National child protection authority. Retrieved from <https://www.lawnet.gov.lk/national-child-protection-authority-3/>
- National child protection authority. Retrieved from <https://www.childprotection.gov.lk/>

**இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்
பற்றிய சுருக்கமான பகுப்பாய்வு**
(சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் அதிகரித்துள்ளதா?)

ரயிட் 6 லயிவ் மனித உரிமைகள் நடுநிலையம்

1. அறிமுகம்

“பிள்ளைகள் பூவைப் போன்றவர்கள்” என்பது பழங்காலத்திலிருந்தே சொல்லப்படும் பழமொழி ஆகும். அதாவது பிள்ளைகள் என்பது ஒரு அப்பாவிமான குழு என்பது மறுக்க முடியாத ஒரு விடயமாகும். ஒரு நாட்டின் வருங்கால தலைமுறை என்பது இந்த சிறுவர் குழுவே ஆகும். தேசம், மதம், ஜாதி மற்றும் பாலின வேறுபாடின்றி சுதந்திரமாக தரமான வாழ்க்கையை வாழ அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. சிறுவர்களின் உரிமைகள் தொடர்பான ஐக்கிய நாடுகள் சமவாயத்தின்படி ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் பாதுகாப்பு, கல்வி மற்றும் சுகாதாரத்துக்கான உரிமை உண்டு. ஆனால், ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் எந்தவொரு நேரத்திலும் பாதிப்படையக்கூடிய ஒரு குழுவாக இது உள்ளது. ஆகவே, இந்த குழு மீது அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது.

ஒரு பிள்ளையின் வாழ்க்கையின் முக்கியமான கட்டம் மற்றும் செல்வாக்கு நிறைந்த கட்டமாக அப்பிள்ளையின் குடும்ப வாழ்க்கையை விவரிக்கலாம். அந்த பிள்ளையின் முதல் உறவு பெற்றோர் மற்றும் குடும்பத்தாரை சார்ந்ததாக இருக்கும். அவர்கள் பிறந்தது முதல் வளரும் வரை அத்தகைய பெரியோர்களையே சார்ந்து இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகள் எதிர்ப்பார்க்கும் கவனிப்பு, அன்பு, அபிலாஷைகளுக்கு பொறுப்பானவர்கள் இந்த பெரியவர்களே ஆவர். ஆனால், இவ்வாறு பாதுகாப்பு தர வேண்டியவர்களாலேயே அந்த பிள்ளை பாதிக்கப்படுவதானது துரதிஷ்டவசமான ஒன்றாகும்.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் எனும் போது, உலகெங்கிலும் உள்ள பல சமூகங்களில் இது ஒரு அழிவுகரமான பிரச்சினையாகவே இருந்து வருகிறது. சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களில் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் புறக்கணிப்பு பொதுவாக நடைபெறும் விடயங்களாகும். உலகலாவிய ரீதியில் இடம்பெறும் இந்த விடயம் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் பல சிறுவர்களின் இறப்புக்கு காரணமாகி வருவதுடன் அவர்களுக்கு வெவ்வேறு விதமான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துவதிலும் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது. 2002 ஆம் ஆண்டு உலக சுகாதார அமைப்பின் டாக்டர்.டெஸ்மண்ட் ரயான் அறிக்கையின்படி, ஒவ்வொரு ஆண்டும் சுமார் 57,000 சிறுவர்கள் உடல் உபாதைகளால் இறக்கின்றனர் என கூறப்பட்டது. பாலியல் மற்றும் உளவியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் பரவலாக உள்ளது. இது எந்தளவு தூரம் சமூகத்தில் பரவியுள்ளது என்பதை தகவல் பற்றாக்குறை மற்றும் கவனமின்மை காரணமாக அளவிட

முடியாதுள்ளது. சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்பது ஒரு உலகலாவிய நிகழ்வாக உள்ளதுடன் இது ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆயிரக்கணக்கான சிறுவர்களை பாதிப்பதுடன் அந்த பாதிப்பு அவர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது. ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்கு பதிவுகள் குறைவாக உள்ளமையால் அது தொடர்பான அவதானமும் குறைவாக உள்ளது. அதிகமான சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள் இடம்பெற்றாலும் கூட அது வழக்காக பதிவு செய்யப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக உள்ளமையே இதற்கான காரணமாகும். துஷ்பிரயோகத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அவர்களது குடும்பத்தினர் பொதுவாக சமூக கலாசார விதிமுறைகள் காரணமாக தங்கள் பிரச்சினைகளை வெளியே தெரிவிக்க தயங்குகின்றனர். பல சந்தர்ப்பங்களில் பிள்ளைகள் தாம் துஷ்பிரயோகத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதை பெற்றோரிடமோ அல்லது பாதுகாவலரிடமோ புகாரளிப்பதில்லை. மேலும், சில ஆசிரியர்கள் கூட துஷ்பிரயோக அனுபத்தை வெளியாட்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதை அவமானமாக கருதுகின்றனர். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எப்பொழுதும் ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையையும், உதவியற்ற நிலையையும் உணர்கிறார்கள். மேலும், அவர்கள் பாதிப்பின் விளைவாக ஏற்படும் நீண்ட கால பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபட சரியான ஆதரவையும், கவனிப்பையும் பெறுவதில்லை. மிகவும் மோசமான விளைவுகள் ஏற்படும் போது அதற்கு தீர்வு காணுவதற்கு பதிலாக தற்கொலை எண்ணங்களை நோக்கி செல்கிறார்கள்.

சிறுவர்கள் மற்றும் அவர்களது குடும்பங்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவதில் கொள்கை உந்துதல் நல சேவைகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. குடும்பத்திற்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் பிள்ளைகளுக்கு உரிய அங்கிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும். அதனால், சிறுவர்களின் தேவைகள் மற்றும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வலுவான சமூகக் கொள்கைகள் இருப்பது அவசியம். சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்திற்கு எதிரான சட்டம், கொள்கைகள் மற்றும் பல்வேறு சேவைகள் இருக்குமாயின் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை தடுக்க முடியும் என சிறுவர் பாதுகாப்பு நிகழ்வுகள், கட்டுரைகள் மற்றும் தரவுகள் பற்றிய அறிக்கைகள் காட்டுகின்றன.

ஆகஸ்ட் 2020 இல் டெய்லி மிரரில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு கட்டுரையானது பின்வருமாறு கூறுகிறது. சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்குகள் நாடு முழுவதும் பதிவாவது தொடர்பில் கூறும் அறிக்கைகளைக் கருத்திற்கொள்ளும் போது இந்த பிரச்சினையானது ஒரு பாரிய பிரச்சினையாக உருவெடுத்துள்ளது என்பது வெளிப்படுவதாகவும் சிறுவர்களை பாதுகாக்க

சட்ட ரீதியான மற்றும் பொருத்தமான நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட்ட போதிலும் இலங்கை ஏன் சிறுவர்களை பாதுகாக்க தவறுகிறது என்ற கேள்வி எழுவதாகவும் அந்த அறிக்கை கூறுகிறது. எனவே, இந்த அறிக்கை இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் தொடர்ந்து இருப்பதற்கு பங்களிக்கும் காரணங்கள் மற்றும் சேவைகளை மேம்படுத்துவதற்கான ஆலோசனைகளை உள்ளடக்கும் என நம்புகிறது.

1.1 வரைவிலக்கணம்

பல்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்த வல்லுநர்களின் சில கருத்துக்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த கருத்துக்கள் மூலம் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் தொடர்பான சரியான பார்வையை பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இந்த சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்கள் அனைவரும் கல்வி முறைமையின் தயாரிப்புக்களே.

சிறி ஹெட்டிகே சமூக விஞ்ஞான தலைவர், தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் முன்னாள் தலைவர்.

இவர் இது தொடர்பாக மேலும் கூறுவதாவது, “சிறுவர்களை பாதுகாப்பதில் குடும்பம்தான் முதல்படி. சிறுவர்களுக்கான பாதுகாப்பான மற்றும் அன்பான சூழலை உருவாக்குவது பெற்றோர்கள் அல்லது பிற பராமரிப்பாளர்களின் பொறுப்பாகும். சிறுவர் ஒருவர் குடும்பத்திலிருந்து வெளியேறி பாடசாலையை நோக்கி செல்லும் போது அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண வேண்டும். மேலும், பாடசாலை கல்விக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே மிகப்பெரிய இடைவெளி உள்ளது. சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்கள் பாடசாலைக்கு சென்றதில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன். இத்தகைய துஷ்பிரயோகங்கள் ஏற்படுவதற்கான இன்னொரு பிரதான காரணம் இது தொடர்பான போதுமான ஆராய்ச்சி இன்மையாகும். இது தொடர்பில் இருக்கும் முக்கியமான நிறுவனங்களுக்கு போதுமான அதிகாரமுள்ள அதிகாரிகள் இன்மையும் இது தொடர்பில் இருக்கும் மேலுமொரு பிரச்சினையாகும். அத்துடன் பதவிகளுக்கு பொருத்தமான நபர்களை நியமிப்பதில்லை. அதனால் யார் வேண்டுமானாலும் எதை வேண்டுமானாலும் செய்துவிட்டு அதிலிருந்து விடுபட முடியும். சிறுவர்களை துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்களின் பின்னணி மற்றும் அவர்கள் தொடர்பான ஆராய்ச்சியானது எதிர்கால துஷ்பிரயோகங்களை தடுக்க உதவும்.

வழக்கின் முழு பின்னணியையும் தெரிந்து கொண்டதன் பின்னரே முடிவெடுப்பவர்களாலும் சட்ட அமுலாக்க முகவர்களாலும் எந்தவொரு முடிவினையும் எடுக்க முடியும்.

பாலியல் துஷ்பிரயோகம் என்றால் என்ன என்பதை புரிந்து கொள்ள சிறுவர்களுக்கு பாலியல் கல்வி அவசியம் ஆகும்.

- ரனீஷா டி சில்வா , நீதி மருத்துவ தடயவியல் உளவியலாளர்.

இது தொடர்பில் இவர் மேலும் கூறும்போது, “பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளாகும்போது சிறுவர்கள் அதனை புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் அல்லது அந்த சம்பவத்தை நினைவில் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று கருதுவது ஒரு தவறான விடயமாகும். பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்ட ஒரு சிறுவருக்கு ஏற்பட்ட அந்த அதிர்ச்சிகரமான சம்பவத்தை நினைவில் கொள்வது என்பதில் அவருக்கு எந்த சிக்கலும் இருக்காது என்பதை நான் அறிவேன். பாலியல் துஷ்பிரயோகம் என்றால் என்ன என்பது சிறுவர்களுக்கு சரியாக புரியவில்லையெனின் அவர்கள் அது தொடர்பில் சாட்சியமளிக்க மாட்டார்கள். ஆகவே, அவர்கள் அதனை நினைவில் வைத்திருக்க மாட்டார்கள் போன்ற கருத்துக்கள் துஷ்பிரயோகம் தொடர தூண்டுதலாக அமையக்கூடிய கருத்துக்கள் ஆகும். பாலியல் துஷ்பிரயோகம் என்பது இன்று பல வழிகளில் இடம்பெற்று வருகிறது. இவை அன்பின் வெளிப்பாடுகள் என சிறுவர்கள் தவறாக புரிந்து கொள்வதிலிருந்து அவர்களை பாதுகாப்பதற்கு அவர்களுக்கு பாலியல் தொடர்பான கற்கைகளை கற்பிப்பது அவசியமான ஒரு விடயமாக உள்ளது. இத்தகைய பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் சிறுவர்களில் உடல் ரீதியான , உள ரீதியான மற்றும் சமூக ரீதியான அபிவிருத்திகளை சீர்குலைக்கும் அதேவேளை இந்த சேதம் மீளமைக்க முடியாத ஒன்றாகவும் மாறிவிடுகிறது. இந்த விடயங்களில் பொருத்தமான நேரத்தில் ஏற்படுத்தும் தலையீடானது இந்த சிரமங்களை தீர்க்கவும் எதிர்பாராமல் ஏற்படும் எதிர்மறை விளைவுகளை தடுக்கவும் உதவும். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் அனுபவங்கள் மற்றும் தாக்குதல்கள் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசுவதால் இலங்கையில் பாலியல் துஷ்பிரயோக நெருக்கடி இருப்பதை எம்மால் மறுக்க முடியாது. பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளின் உடனடி மற்றும் பயனுள்ள தலையீடு இந்த பேரழிவைத் தவிர்க்கலாம். பாலியல் துஷ்பிரயோகத்தை எதிர்த்து பேச நாம் எம் அறிவை முழுமையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

மூலாதாரம் - டெய்லி மிரர்.

இந்த முறைகேடுகளைப் பார்க்கும் போது முதலில் அவற்றை வரையறுப்பது முக்கியம். அந்த வரையறை பின்வருமாறு,

சிறுவர் என்போர் யாவர்?

உயிரியல் ரீதியாக ஒரு பிள்ளை என்பது பிறப்புக்கும் பருவமடைவதற்கும் இடையில் அல்லது குழந்தை பருவத்திற்கும் பருவமடைவதற்கும் இடையில் உள்ள காலம் ஆகும். ஒரு பிள்ளையின் சட்ட பூர்வ வரையறை என்பது மைனரைக் குறிக்கிறது. அல்லது குறிப்பிட்ட வயதுக்கு உட்பட்ட நபர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பெரியவர்களுடன் ஒப்பிடும் போது சிறுவர்களுக்கு உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புக்கள் குறைவு. அவர்கள் பாரிய முடிவுகளை எடுக்க முடியாதவர்களாக வகைப்படுத்தப்படுகிறார்கள் மற்றும் சட்டபூர்வமாக அவர்களின் பெற்றோர் அல்லது பிற பொறுப்பான பாதுகாவலரின் பராமரிப்பில் அவர்கள் இருக்க வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்றால் என்ன?

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்பது 18 வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகளை துஷ்பிரயோகம் செய்தல் மற்றும் புறக்கணித்தல் ஆகும். இது அனைத்து வகையான பாலியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகங்கள், புறக்கணிப்பு மற்றும் பிள்ளையின் ஆரோக்கியம், உயிர் வாழ்வு, வளர்ச்சி அல்லது சூழலில் அவர்களுடைய கண்ணியத்திற்கு உண்மையான அல்லது சாத்தியமான தீங்கு விளைவிக்கும் வணிக அல்லது பிற சுரண்டல்களை உள்ளடக்கியது. பொறுப்பு, நம்பிக்கை அல்லது அதிகார உறவில் நெருங்கிய ஒருவரின் வன்முறையின் வெளிப்பாடு சில சமயங்களில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தின் ஒரு வடிவமாக சேர்க்கப்படலாம். (WHO 2007)

துஷ்பிரயோகம் என்றால் என்ன?

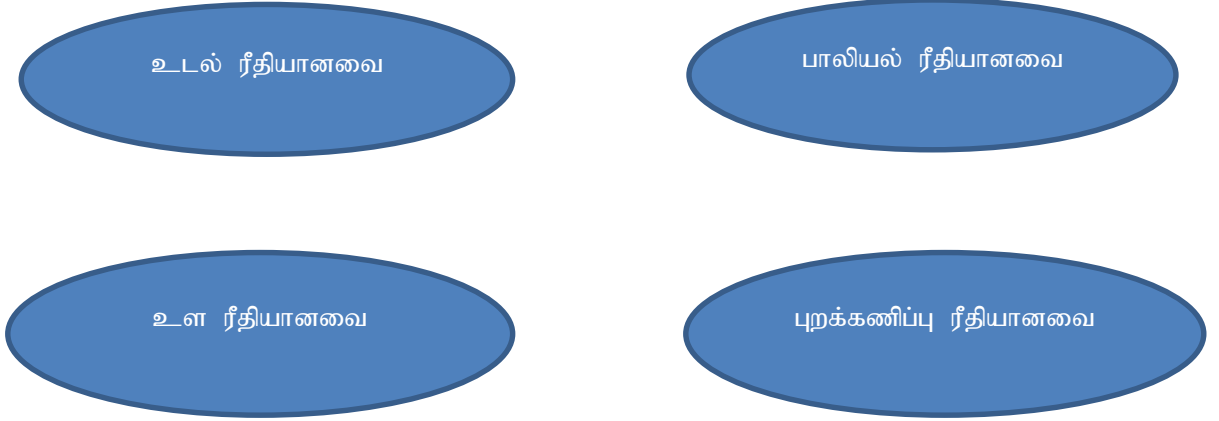
துஷ்பிரயோகம் என்பது எவரையேனும் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் அல்லது நடத்துதல் என பொருள்படும். துஷ்பிரயோகம் என்பது பல வடிவங்களில் ஏற்படலாம். அதாவது, உடல் அல்லது வாய்மொழி துஷ்பிரயோகம், காயங்கள், தாக்குதல்கள், வன்புணர்வுகள் அல்லது வேறு வகையான ஏதேனும் ஆக்கிரமிப்பு வடிவங்கள் ஆகும். அதாவது, ஒருவர் மற்றொருவரை தவறான முறையில் பயன்படுத்துவதை இது குறிக்கும். சில ஆதாரங்கள்

துஷ்பிரயோகத்தை “சமூக ரீதியாக கட்டமைக்கப்பட்டவை” என்று விவரிக்கின்றன. அதாவது, பாதிக்கப்பட்டவரின் துன்பம் வெவ்வேறு நேரங்களில் மற்றும் வெவ்வேறு சமூகங்களில் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அடையாளம் காணப்படலாம்.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்பது சிறுவரின் உடல் அல்லது உள ஆரோக்கியத்திற்கு அல்லது வளர்ச்சிக்கு ஆபத்து விளைவிக்கும் அல்லது அவற்றை சீர்குலைக்கும் எந்தவொரு செயலையும் அல்லது புறக்கணிப்பையும் உள்ளடக்குகிறது.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் 4 வகையான முறைகளில் இடம்பெறுகிறது.

உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம்

உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் எனும் போது விபத்து அல்லாத ரீதியில் ஒரு பிள்ளைக்கு காயம் அல்லது உடல் ரீதியான அடையாளங்களை ஏற்படுத்துவதே இதுவாகும்.

உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் : தாக்குதல், நடுக்கம், மூச்சுத்திணறல், வீசுதல், எரித்தல், மெல்லுதல், விஷம், உடல் கட்டுப்பாடுகளை பயன்படுத்தல் ஆகியவை இதனுள் அடங்கும்.

பாலியல் துஷ்பிரயோகம்

ஒரு பெரியவர், நடுத்தர வயது உடையவர் அல்லது ஒரு சிறுவர் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இன்னுமொரு சிறுவரை பாலியல் செயல்பாட்டில் ஈடுபடுத்துவதாகும்.

சிறுவரையோ அல்லது இளைஞரையோ பாலியல் செயல்பாட்டில் ஈடுபடும்படி கட்டாயப்படுத்துதலும் மற்றும் தூண்டுதலும் இதனுள் உள்ளடங்கும். ஊடுறுவல், தாக்குதல் (உதாரணமாக வன்புணர்வு அல்லது வாய்வழி பாலியல் வார்த்தைகள்) சுய இன்பம், முத்தமிடுதல், தேய்த்தல், ஆடைகளைத் தொடுதல் உள்ளிட்ட உடல் ரீதியான செயல்பாடுகள் இதில் உள்ளடங்கும்.

உள ரீதியான துஷ்பிரயோகம்

ஒரு பிள்ளையானது உணர்ச்சி ரீதியாக, சமூக ரீதியாக அல்லது அறிவுசார் ரீதியாக மோசமாக பாதிக்கும் வகையில் நடாத்தப்படும் போது அந்த பிள்ளை உள ரீதியான துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளாகிறது.

உள ரீதியான துஷ்பிரயோகம் எதனால் ஏற்படலாம்: புறக்கணித்தல், பெயரிடுதல், கேலி செய்தல், துன்புறுத்தல், கத்துதல், விமர்சித்தல், தனிமைப்படுத்துதல் அல்லது நீண்ட காலத்துக்கு பூட்டி வைத்திருத்தல், குடும்ப வன்முறைகளுக்கு ஆட்படுத்துதல்.

புறக்கணிப்பு

சிறுவர் ஒருவரின் அடிப்படை தேவைகளை பூர்த்தி செய்யாமலிருப்பதானது புறக்கணிப்பாக கொள்ளப்படும். இந்த புறக்கணிப்பானது அவர்களை பாரிய அளவில் பாதிக்கிறது. அவர்களின் அடிப்படை தேவைகளில் ஆரோக்கியம் மற்றும் வளர்ச்சி, உணவு, தங்குமிடம், சுத்தமான வாழ்க்கை, சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, போதுமான ஆடைகள், தனிப்பட்ட சுகாதாரம், போதுமான மேற்பார்வை என்பன உள்ளடங்கும்.

2. வரலாறு

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஐரோப்பிய சிறுவர்களின் நிலமை கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது. இந்த சிறுவர்களுக்கு உணவு, உடை மற்றும் சுகாதாரம் வழங்க ஐக்கிய நாடுகள் சபை புதிய அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளது. 1946 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் உலகப் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் உள்ள சிறுவர்கள் மற்றும் தாய்மார்களுக்கு உணவு மற்றும் சுகாதாரம், பாதுகாப்பு வழங்க ஐக்கிய நாடுகளின் சர்வதேச சிறுவர் நிதியம் (UNICEF) நிறுவப்பட்டது. 1953 ஆம் ஆண்டில் UNICEF ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நிரந்தர இணைப்பாக மாறியது.

1959 ஆம் ஆண்டில், ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை சிறுவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய பிரகடனத்தை ஏற்றுக் கொண்டது. இது சிறுவர்களின் பாதுகாப்பு, கல்வி, சுகாதாரம், தங்குமிடம் மற்றும் ஊட்டச் சத்துக்கான உரிமைகளை முதன்மையாக வரையறுக்கிறது. UNICEF ஆனது ஒரு தசாப்தத்திற்கும் மேலாக சிறுவர் நல பிரச்சினைகளின் மீது தன் முதன்மையான கவனத்தை செலுத்தி வருகிறது. இந்த பார்வையானது படிப்படியாக சிறுவர் கல்வியை நோக்கி இடம் மாறியுள்ளது. 1965 ஆம் ஆண்டு இந்த அமைப்பானது, நாடுகளிடையே சகோதரத்துவத்தை ஊக்குவித்தமைக்கு அமைதிக்கான நோபல் பரிசினை வென்றது. UNICEF ஆனது சிறுவர் உரிமை சமவாயத்தின் (1989) மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. சிறுவர்களின் பாதுகாப்பு மற்றும் சிறுவர்களின் உரிமைகள் தொடர்பில் இந்த மாநாடு வரலாற்றில் ஒரு அளவுகோலாக திகழ்கிறது.

2.1 சிறுவர்களுக்கு எது நல்லது?

நாடுகளுக்கிடையில் வகைப்பாடு அல்லது பாகுபாடு எதுவாக இருந்தாலும் சிறுவர்களின் உரிமைகள் உலகில் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியானவை. ஆண் குழந்தைகளும் பெண் குழந்தைகளும் பிறக்கும் போதே முழு உரிமைகளுடன் பிறக்கின்றன. அந்த உரிமைகளை மக்கள் புறக்கணிக்கலாம், மதிக்காமல் இருக்கலாம் ஆனால், ஒரு போதும் அந்த உரிமைகளை பறிக்க முடியாது. அந்த உரிமைகள் இயல்பானவை.

சிறுவர்கள் நலன் மற்றும் பாதுகாப்பு தொடர்பான மாநாட்டின் அவசியத்தை மனித உரிமைகள் ஆணையம் அங்கீகரித்துள்ளது. அதன் முதல் படியாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை 1979 ஆம்

ஆண்டை சர்வதேச சிறுவர் ஆண்டாக அறிவித்தது. இதற்கிடையில் மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் இணை அனுசரணை மற்றும் வழிகாட்டுதலின் கீழ் சிறுவர் உரிமை சமவாயம் (CRC), ஐக்கிய நாடுகள் மற்றும் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது மற்றும் நவம்பர் 20, 1989 அன்று 44 வது அமர்வில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை சிறுவர்களின் வளர்ச்சி மற்றும் நல்வாழ்வில் ஆர்வமுள்ள மாநாட்டிற்கு ஒப்புக் கொண்டன. சர்வதேச மாநாடுகளில் சீ.ஆர்.சி மிகவும் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது மற்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அனைத்துலக சிவில், அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகள் உட்பட சிறுவர்களின் வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களையும் 54 வது உறுப்புரை உள்ளடக்குகிறது. அனைத்து சிறுவர்களும் தங்கள் உரிமைகளை அனுபவிப்பதை உறுதிசெய்ய பெரியவர்களும் அரசாங்கங்களும் எவ்வாறு இணைந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதையும் இது விளக்குகிறது. ஒரு நாட்டைத் தவிர உலகில் உள்ள அனைத்து நாடுகளும் ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் 54 வது உறுப்புரையை செயல்படுத்த உறுதியளித்துள்ளன. ஆயினும், செல்வந்த நாடுகள் கூட சிறுவர்களின் உரிமைகளை நிலை நிறுத்துவதற்கு தேவையான அனைத்து விதமான நடவடிக்கைகளையும் எடுப்பதில்லை.

‘சிறந்த நலன்கள்’ பற்றிய விரிவான விவாதம் தொடர்பில் UNCRC ஆனது, பிள்ளையின் கருத்துக்கள், பாதுகாப்பான சூழல், குடும்பம், நெருக்கம், வளர்ச்சி, அடிப்படைத் தேவைகள் உட்பட பிள்ளையின் நலன் போன்றவற்றை கூறுகிறது. UNCRC இன் சிறுவர் உரிமைகள் பெரும்பாலும் மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை ஏற்பாடு, பாதுகாப்பு மற்றும் பங்கேற்பு ஆகும்.

சிறுவர்களின் உரிமைகள் மூன்று வகைப்படும் : 3

ஏற்பாடு (Provision)

பாதுகாப்பு (Protection)

பங்கேற்பு (Participation)

2.2 சிறுவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய சமவாயத்தின் உறுப்புரைகள்

சிறுவர் உரிமைகள் சமவாயத்தின் பிரிவு 1 ஆனது, சிறுவர் என்போர் 18 வயதுக்கு உட்பட்டோர் என்றும், சமவாயத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள அனைத்து உரிமைகளையும் அனுபவிக்க அவர்கள் உரித்துடையவர்கள் என்றும் கூறுகிறது. இந்த ஆவணம் 54 பிரிவுகளை கொண்டமைந்துள்ளதுடன் நான்கு அடிப்படை கொள்கைகளையும் கொண்டது.

- பாகுபாடு காட்டாமை
- பிள்ளையின் சிறந்த அக்கறை
- உரிமை இருப்பதற்கான மற்றும் அதனை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான உரிமை
- பிள்ளையின் ஆலோசனைகளை மதித்தல்

ஐ.நா வின் பிரிவு 3 – “பொது அல்லது தனியார் சமூக நல முகாமைகள் , நீதித்துறை, நிர்வாக அதிகாரிகள் அல்லது சட்டமன்ற அமைப்புக்களால் மேற்கொள்ளப்படும் சிறுவர் தொடர்பான அனைத்து நடவடிக்கைகளிலும் சிறுவரின் நலனை மேலோங்க வேண்டும்.”

சிறுவர்களின் வாழ்வு, பாதுகாப்பு, மேம்பாடு மற்றும் பங்கேற்பதற்கான உரிமையை உறுதி செய்வதற்காக இந்த கோட்பாடுகளின் 44 வது பிரிவின் கீழ் சிறுவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய சமவாயம் விவாதிக்கிறது. மீதமுள்ள உறுப்புரைகள் சீ.ஆர்.சீ இல் அரசாங்க பகுதிகளின் பங்கை விவரிக்கின்றன.

மேலும், ஆயுத மோதலில் இலங்கையின் ஈடுபாடு குறித்த UNCRC க்கான தேர்வு ப்ரோட்டோகோல் மற்றும் சிறுவர் கடத்தல், சிறுவர் விபச்சார மற்றும் சிறுவர் ஆபாசங்கள் தொடர்பான UNCRC க்கான மாற்று ப்ரோட்டோகோல் உட்பட மூன்று மாற்று நெறிமுறைகளை ஐ.நா சபை வெளியிட்டுள்ளது.

3. இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பு மற்றும் நலன்புரி அமைப்பு

1990 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 ஆம் திகதி சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பான உடன்படிக்கையில் இலங்கை கையெழுத்திட்டது மற்றும் 1991 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 12 ஆம் திகதி அதனை அங்கிகரித்தும் உள்ளது. UNCRC இன் சிறுவர் தொடர்பான சாசனத்தை இலங்கை அரசாங்கமானது 1992 இல் இலங்கையில் உருவாக்கியது. மேலும், ஆயுத மோதலில் சிறுவர்களை இணைப்பதற்கு எதிரான மாற்று நெறிமுறை 2000 ஆகஸ்ட் 21 ஆம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்டு அது 2000 மாம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 8 ஆம் திகதி அங்கிகரிக்கவும்பட்டது. சிறுவர் கடத்தல், சிறுவர் விபச்சாரம் மற்றும் சிறுவர் ஆபாசப்படங்கள் குறித்து வெளியிடப்பட்ட மாற்று நெறிமுறையில் 2000 மாம் ஆண்டு மே 8 அன்று கைச்சாத்திட்டு 2002 செப்டெம்பர் 22 அன்று அங்கிகரித்தும் உள்ளது.

மேற்கூறிய அனைத்து சாசனங்களையும் நடைமுறைப்படுத்துவதில் பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்கள் விவகார அமைச்சகம் முன்னோடியாக உள்ளது. அமைச்சின் கீழ் இயங்கும் தேசிய நன்னடத்தை மற்றும் சிறுவர் பராமரிப்பு சேவைகள் திணைக்களம், அதன் சேவைகளை புதிய திசையில் செலுத்துவதன் மூலம் சிறுவர்களின் உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு பொறுப்பான நிறுவனமாக மாறியுள்ளது. அதன்படி சீ.ஆர்.சி யை செயல்படுத்தும் நோக்கில் திணைக்களம் சிறுவர் உரிமைகள் மேம்பாட்டு அதிகாரி பதவியை உருவாக்கி அந்த பதவிக்கு பட்டதாரிகளை நியமித்தது. பிரதேச மட்டத்தில் சிறுவர்களின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கு தேவையான சூழல் மற்றும் வசதிகளை வழங்குவதற்காக ஒவ்வொரு பிரதேச செயலகத்திலும் பணியமர்த்தப்பட்ட அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபை, நன்னடத்தை மற்றும் சிறுவர் பராமரிப்பு சேவைகள் திணைக்களம், சீ.ஆர்.சி மீதான தேசிய கண்காணிப்புக் குழு மற்றும் ஆரம்ப கால சிறுவர் மற்றும் அபிவிருத்திக்கான செயலகம் (ECCD) ஆகியவை அமைச்சின் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள நான்கு பிரதான பிரிவுகளாகும். சமீபத்திய ஆண்டுகளில் சிறுவர் பாதுகாப்புக்கென பல முறையான அம்சங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. சமூக மட்டத்தில் குடும்ப உதவி திட்டங்களுக்கு சிறப்பு நிபந்தனைகள் உள்ளன. சிறுவர் வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதற்காக சமூக மற்றும் குடும்ப மட்டத்தில் பெற்றோர்கள் மற்றும் பராமரிப்பாளர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றும் பொது சுகாதார மருத்துவர்கள் உள்ளனர். குடும்ப மருத்துவர்கள் கல்வி ரீதியான உதவிகளையும் நல்குகின்றார்கள். இலங்கையின் ஒன்பது மாகாணங்களிலும்

கண்காணிப்பு பொறிமுறைகள் மற்றும் சிறுவர் பாதுகாப்பு பொறிமுறைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. அது மட்டுமன்றி சிறுவர் பாதுகாப்பு பிரச்சினைகள் குறித்த முடிவுகள் எப்போதும் 25 மாவட்ட செயலகங்களிலும் எடுக்கப்படுகின்றன.

3.1 சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை தடுக்க அரசு தலையீடு

1988 இல் தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகார சபையை (NCPA) நிறுவுதல், இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பு சேவைகளை நிறுவுதல், இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பு சேவைகளை நிறுவுதல். இந்த ஸ்தாபனத்தின் முக்கிய நோக்கம் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம், சுரண்டல், புறக்கணிப்பு மற்றும் பிற வகையான வன்முறை மற்றும் தீங்குகளிலிருந்து சிறுவர்களை பாதுகாப்பதற்கும், கொள்கைகள் மற்றும் சட்டங்கள் குறித்து அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை வழங்குவதும், பாதிக்கப்பட்ட அனைத்து சிறுவர்களுக்கும் அவர்களின் சிறுவர் பருவத்தை முதிர்வயதாக காணும் வரை முதன்மையான உதவிகளை வழங்குவதும், சேவைகளை வழங்குவதும் ஆகும்.

மேலும், சிறுவர்கள் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாட்டிற்கு நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாவோ பயன்பெறும் வகையில் பொதுக்கல்வி, ஊட்டச்சத்து மற்றும் பொது சுகாதாரம், சட்டத்தின் பங்கு உள்ளிட்ட அரசாங்க திட்டங்கள் மற்றும் துறைகளை செயல்படுத்துகிறது. இந்த திட்டங்கள் சிறுவர் திருமணத்தை ஒழித்தல் மற்றும் துஷ்பிரயோகத்தால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களைக் கொண்ட குடும்பங்களுக்கு உதவி வழங்குதல் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகின்றன.

மேலும் பொது விழிப்புணர்வு திட்டம் மற்றும் சிறுவர்களின் வாழ்க்கை மற்றும் வளர்ச்சியை பாதிக்கும் கொள்கைகளின் மீதான தாக்கம், நடைமுறை விடயங்களின் மீதான செல்வாக்கு, சிறுவர்களின் நட்பு தொடர்புகள் குறித்து பொலிஸ் மற்றும் இராணுவ நிபுணர்களுக்கான பயிற்சி திட்டங்கள், சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் குறித்து புகாரளிக்க அவசர தொலைபேசி சேவைகள் போன்றன நிறுவப்பட்டுள்ளன.

மேலும், நாடு முழுவதும் ஊடகங்கள், கண்காட்சிகள் மற்றும் மொபைல் சேவைகள் மூலம் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் குறித்த விழிப்புணர்வு நடத்தப்படுகிறது. இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் உள்ள சிறுவர்களுக்கான மறுவாழ்வு மற்றும் பராமரிப்பு சேவைகளை வலுப்படுத்துவதற்கான ஆதரவு அமைப்புக்கள், சிறுவர்களின் குரல்கள் கேட்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய உலகலாவிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அமைப்புக்களை வலுப்படுத்தவும் வலையமைக்கவும் பங்களிப்பு செய்து வருகிறது.

4. இலங்கையில் சிறுவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டங்கள்.

தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபை (NCPA) சட்டம் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை தடுப்பதற்கும் சிகிச்சையளிப்பதற்கும் ஒரு தேசிய கொள்கையை உருவாக்குதல் மற்றும் குற்றவாளிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் கண்காணிப்பு ஆகியவற்றைக் கையாள்கிறது.

சிறுவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய சட்டம் காலணித்துவ காலத்திலிருந்தே இருந்து வருகிறது. மேலும், 1883 ஆம் ஆண்டில் முதன்முதலில் இயற்றப்பட்ட தண்டனைச் சட்டக் கோவை சிறுவர்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்கிறது. தண்டனை சட்டக் கோவையின் 75 ஆம் மற்றும் 76 ஆம் பிரிவின்படி 8 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவனால் செய்யப்படும் அல்லது 12 வயதுக்குட்பட்ட முதிர்ச்சியடையாத சிறுவனால் செய்யப்படும் எந்தவொரு செயலும் குற்றமாக வரையறுக்கப்படக்கூடாது என ஏற்பாடு செய்துள்ளது. 12 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர் ஒருவரை பெற்றோர் அல்லது பாதுகாவலர் கைவிடுதல் என்பது சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைக்குரிய ஒரு குற்றமாகும். சிறுவர் பாதுகாப்பு தொடர்பான ஏனைய முக்கிய சட்டங்கள் எனும்போது 1939 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் கட்டளைச்சட்டம் , 1956 ஆம் அண்டின் 47 ஆம் இலக்க பெண்கள், இளைஞர்கள் மற்றும் சிறுவர் தொழிலாளர் தடுப்புச் சட்டம் ஆகியவற்றைக் கூற முடியும்.

இந்த சட்டங்களின் படி 14 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர் ஒருவர் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவது என்பது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். இருப்பினும், இன்றைய சமூகத்தில் கடுமையான சமூக அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தைத் தடுப்பதற்கு தற்போதுள்ள சட்டக் கட்டமைப்பு எந்த வகையிலும் போதுமானதாக இல்லை. இதன் காரணமாகவே சிறுவர்கள் தொடர்பான சில முக்கியமான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

➤ 1995 ஆம் அண்டின் 22 ஆம் இலக்க சட்டம்.

இந்த சட்டமானது சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்துக்கு அளிக்கப்படும் அதிகபட்ச மற்றும் குறைந்த பட்ச தண்டனையை வரையறுக்கிறது. இந்த சட்டத்தால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள குற்றங்கள் : சிறுவர்களை கொடுமைப்படுத்துதல், பாலியல் துஷ்பிரயோகம், சிறுவர் ஆபாச படங்கள் அல்லது ஆபாச படங்களுக்கு உதவுதல் அல்லது ஊக்குவித்தல், அத்தகைய

வெளியீட்டொன்றை வைத்திருத்தல், வாங்குதல், விற்றல், விநியோகித்தல் அல்லது இந்த ஏதேனும் ஒரு செயலுக்கு உதவி செய்தல்.

➤ 1998 ஆம் ஆண்டின் 29 ஆம் இலக்க தண்டனை (சீர்திருத்த) சட்டம்

18 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர்களை பிழையான செயலுக்காக பயன்படுத்துதல் இந்த சட்டத்தின் கீழ் குற்றமாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் பின்வரும் விடயங்களில் அபராதம் விதிக்கிறது : பிச்சை எடுக்க பயன்படுத்துதல், உடலுறவுக்கு பயன்படுத்துதல், வேலைக்கு அமர்த்துதல், நச்சுக்கள், அபின் மற்றும் பிற போதை பொருட்களின் போக்குவரத்துக்கு சிறுவர்களை பயன்படுத்துதல்.

➤ 2005 ஆம் ஆண்டின் 34 ஆம் இலக்க குடும்ப வன்முறை தடுப்புச்சட்டம்

இந்த சட்டத்தை இயற்றியதன் முக்கிய நோக்கம் குடும்ப வன்முறையை ஒழிப்பதாகும். உடல் ரீதியாகவோ அல்லது மன ரீதியாகவோ அல்லது அவ்வாறின்றிய எந்தவொரு குடும்ப வன்முறைக்கும் எதிரான நடவடிக்கைகளை இந்த சட்டம் ஏற்பாடு செய்கிறது.

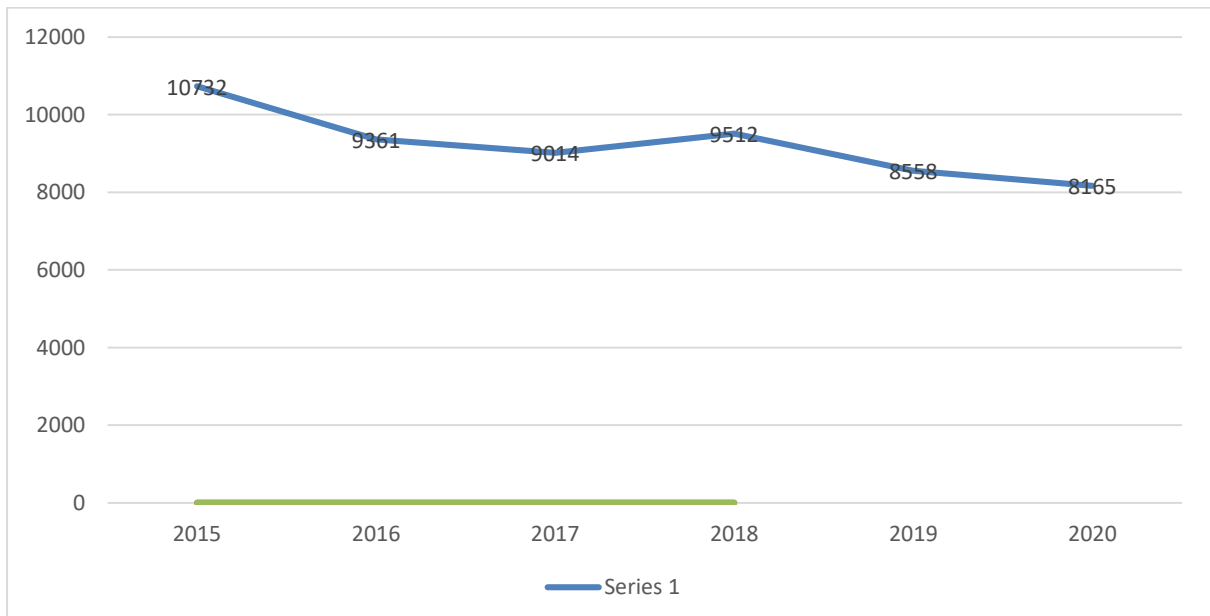
சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை புகாரளிக்கும் நிறுவனங்கள் :

- சிறுவர் மற்றும் மகளிர் பொலிஸ் பணியகம்.
- தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு ஆணையம்.

இவ்வாறு அனைத்து சட்டங்களும் விதிமுறைகளும் பிள்ளையின் உரிமைகளையும், பாதுகாப்பையும் மற்றும் பராமரிப்பையும் உறுதி செய்கின்றன.

5. இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்

தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு ஆணையத்தின் (NCPA) இன்படி, 2015 ஆம் ஆண்டில் 10,732 சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்குகள் பதிவாகியுள்ளன. இது வேறு எந்தவொரு இடத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு அதிகமானதாகும். இந்த எண்ணிக்கையில் 735 பாலியல் துன்புறுத்தல் வழக்குகளும், 433 வன்புணர்வு வழக்குகளும் அடங்கியுள்ளன. தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகார சபையின் புள்ளிவிபரங்களின்படி, 2016 இல் 9361 சம்பவங்களும், 2017 இல் 9014 சம்பவங்களும், 2018 இல் 9512 சம்பவங்களும், 2019 இல் 8558 சம்பவங்களும் பதிவாகியுள்ளன. பதிவாகாத சம்பவங்கள் இதை விட அதிகமாகும். 2020 ஆம் ஆண்டளவில், 01.01.2020 முதல் 31.12.2020 வரையான காலப்பகுதியில் தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபைக்கு பதிவாகியுள்ள சம்பவங்களின் எண்ணிக்கை 8165 ஆகும். இதில் 518 பாலியல் துன்புறுத்தல் வழக்குகளும், 256 வன்புணர்வு வழக்குகளும் அடங்கியுள்ளன. முந்தைய ஆண்டுடன் ஒப்பிடுகையில், ஒப்பீட்டளவில் இந்த எண்ணிக்கை குறைவானதாக காணப்பட்ட போதும் அறிக்கையிடப்படாத நிகழ்வுகளுடன் சேர்த்து பார்த்தால் இது திருப்தியடையக்கூடிய ஒரு மாற்றம் அல்ல என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியும். 2015 ஆம் ஆண்டு முதல் 2020 ஆம் ஆண்டு வரை கொழும்பு மாவட்டத்தில் அதிகளவான சம்பவங்கள் பதிவாகியுள்ளன. இரண்டாவது அதிகூடிய எண்ணிக்கை கம்பஹா மாவட்டத்தில் பதிவாகியுள்ளது. ஆகவே, ஒப்பீட்டளவில் மேல் மாகாணத்தில் அதிகளவிலான சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

மாவட்டங்கள்	வழக்கு பதிவுகளின் எண்ணிக்கை
கொழும்பு	1134
கம்பஹா	944
குருணாகலை	627
களுத்துறை	467
காலி	454
ரத்தினபுரி	454
அநுராதபுரம்	404
புத்தளம்	368
ஹம்பாந்தோட்டை	366
கண்டி	363
மாத்தறை	301
கேகாளை	254
பதுளை	243
மொனராகலை	226
பொலன்னறுவை	223
அம்பாறை	192
யாழ்ப்பாணம்	174
நுவரெலிய	160
மட்டக்களப்பு	159
மாத்தளை	136
திருகோணமலை	120
கிளிநொச்சி	119
முல்லைத்தீவு	118
வவுனியா	92
மன்னார்	67
மொத்தம்	8165

துஷ்பிரயோக வகை	வழக்குகளின் எண்ணிக்கை
ஏனையவை	2580
கொடுமைப்படுத்தல்	2237
கட்டாய கல்வி	643
பாலியல் துஷ்பிரயோகம்	518
சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் கட்டளை சட்டம். புறக்கணிப்பு	466
பாரதூரமான பாலியல் துஷ்பிரயோகம்.	373
சிறுவர் குற்றவாளிகள்	270
வன்புணர்வு	256
சிறுவர் தொழிலாளி	228
பிச்சை எடுக்க வைத்தல்	200
சட்ட ரதியான பாதுகாவலிடமிருந்து கடத்துதல்	97
கடத்தல்	82
சிறுவர் கடத்துதல்	71
குடும்ப வன்முறை	50
கடத்தல் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட உறுப்புரைகள்	44
ஆபாசமான வெளியீடுகைகள்	39
வற்புறுத்துதல்	7
உறவுமுறை குற்றம்	2
இயற்கைக்கு முரணான குற்றங்கள்	2
மொத்தம்	8165

2020 ஆம் ஆண்டுக்கான அறிக்கை

இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பு பிரச்சினை ஒரு தேசிய நெருக்கடியாக மாறியுள்ளது. 2020 ஆம் ஆண்டின் முதல் 15 நாட்களில் பல்வேறு பொலிஸ் பிரிவுகளில் இருந்து இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் பதிவாகிய 142 வன்புணர்வுகளில் 54 சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் 42 கடுமையான பாலியல் துஷ்பிரயோக வழக்குகள் பதிவாகியுள்ளன. சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதற்கான அடித்தளமான Stop Child cruelty Trust இன் ஜூலை 2020 ஆம் ஆண்டின் அறிக்கையின்படி, சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்குகளின் எண்ணிக்கை 5242 ஆகவும், பெண்கள் மீதான பாலியல் துஷ்பிரயோக வழக்குகள் 1642 ஆகவும் உயர்ந்துள்ளதாக கூறப்பட்டுள்ளது.

2017 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அதாவது சுமார் 10 வருட கால முடிவில் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் பதிவு செய்யப்பட்ட மற்றும் முடிவு காணாத சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்குகள் 17,000 க்கும் மேற்பட்டதாக இருக்கின்றது என அந்த அமைப்பின் அறிக்கை மேலும் கூறுகிறது. இந்த எண்ணிக்கை 2018 இன் இறுதிக்குள் 20,000 ஐ தாண்டியிருக்கும் என நம்பப்படுகிறது. இதனால், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நீதி நிறுவனங்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் மோசமான ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர்.

மூலாதாரம் - கொழும்பு வர்த்தமானி

இலங்கையில் சிறுவர்கள் விபச்சாரத்திற்கு ஆளாகின்றார்கள். வீட்டில் மற்றும் பாடசாலைகளில் ஏற்படுத்தப்படும் பொதுவான நெருக்கடிகளாக பாலியல் சுரண்டல்கள், ஆபாச படங்கள், பாலியல் துஷ்பிரயோகம் என்பன இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இலங்கை ஒரு அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடாக இருந்த போதிலும் எத்தனையோ பிள்ளைகள் தமது முழுத் திறனையும் பாவித்து அடையக்கூடிய உச்சத்தை அடையும் வாய்ப்புக்களை இழந்து வருகின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளுக்கு எதிரான வன்கொடுமை தடுப்பு ஆணையத்தின் அறிக்கையின்படி, 2012 இல் நடந்த 2,150 வன்புணர்வுகள் அல்லது உயிரிழப்புக்களில், 89 சதவீதமானவை 16 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர்களுக்கு எதிரான மீறல்கள் ஆகும். இலங்கையில் எழுமாறாக எடுக்கப்பட்ட 2,389 இளம் பள்ளிப் பருவ மாணவர்களின் ஆய்வில் 14 சதவீதமான மாணவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையான “சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு” ஆளாகியுள்ளனர். மருத்துவ-சட்ட ஆய்வில் 353 சிறுவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பாதிப்புக்கள் எம்மில் பலருக்கு தெரிய வந்தது.

ஆனால், இலங்கையின் பல பகுதிகளில் இருக்கும் இத்தகைய துஷ்பிரயோகம் மற்றும் வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தேவையான புனர்வாழ்வு மற்றும் அணுகக்கூடிய சேவைகள் கிடைப்பதில்லை. குற்றவாளி மீது வழக்கு தொடுத்தாலும், தாமதம் அல்லது தவறான வழக்கு வழிநடத்துகை காரணமாக பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு எளிதில் நீதி கிடைப்பதில்லை. இரண்டாம் நிலை தரவுகளின்படி, பெரும்பாலான சிறுவர்கள் சுற்றுலாப் பயணிகளால் துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளாகின்றனர். அதுமட்டுமல்லாமல், இராணுவ வீரர்கள், காவல்துறை அதிகாரிகள், ஓட்டுனர்கள், வணிகர்கள் மற்றும் தினக்கூலிகள் உட்பட உள்ளூர் மக்களால் சிறுமிகள் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றமையும் அதிகமாக உள்ளது. அத்துடன் ஆய்வின்படி 70 சதவீதமான சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்குகளுக்கு வறுமையே முக்கிய காரணம் என்பதையும் இது வெளிப்படுத்துகிறது.

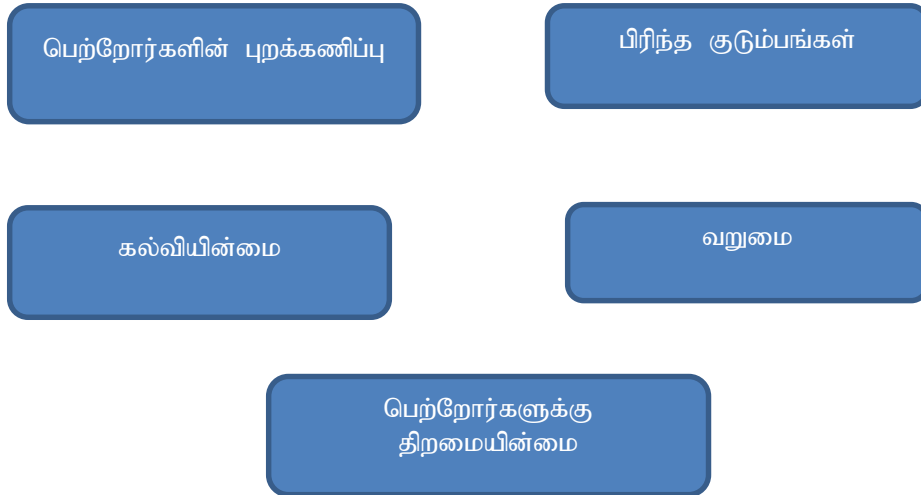
(சிறுவர் பருவத்தின் நடுத்தர பருவத்தில் சிறுவர் பாதுகாப்பு)

தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு ஆணையத்தின் 2017 ஆம் ஆண்டின் ஆய்வின்படி, 80.4 சதவீதமான மாணவர்கள் குறைந்தபட்சம் ஒரு வகையான உடல் ரீதியான தண்டனைக்கு ஆளாகியுள்ளனர். 53.2 சதவீதமான மாணவர்கள் உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளாகியுள்ளனர். 72.5 சதவீதமான மாணவர்கள் இதனை ஏதோ ஒரு வகையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் உள ரீதியான ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆளாகியுள்ளனர்.

2018 ஆம் அண்டு வெளியிடப்பட்ட ஐ.நா அறிக்கையின்படி, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கையானது, சிறுநுவர் கடத்துதலிலும், பெண்கள் மற்றும் ஆண்களை பாலியல் தொழிலுக்கு கட்டாயப்படுத்துவதற்கென அவர்களை கடத்தும் ஒரு முதன்மையான இடமாக இனங்காணப்பட்டிருந்தது. பாதிக்கப்பட்டவர்களில் சிலர் மத்திய கிழக்கு, ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவிற்கு குடிபெயர்ந்தனர். ஏனையோருக்கு கட்டுமானம், ஆடை மற்றும் பிற உள்நாட்டு சேவைகளில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. அதில் சமூக ரீதியாக பாதிக்கப்படக்கூடிய குழுக்களில் உள்ள சிறுவர்கள் பிச்சை எடுக்கவும், குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடவும் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். Ousmond 2020 இன்படி, இலங்கையில் 40,000 சிறுவர் பாலியல் தொழிலாளர்கள் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர்களில் 5,000 முதல் 30,000 சிறுவர்களை சுற்றுலா பயணிகள் பயன்படுத்துகின்றனர் எனவும் கூறப்படுகிறது. இலங்கையில் பரவியுள்ள பெரும்பாலான சிறுவர் விபச்சாரத்திற்கு இந்த சுற்றுலா துறையே காரணமாகவும் அமைந்துள்ளது.

6. சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தில் செல்வாக்கு செலுத்தும் காரணிகள்.

இலங்கையில் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் புறக்கணிப்புக்கு முக்கிய காரணம் பெண்களின் இடம்பெயர்வு மற்றும் பதின்ம வயது கர்ப்பங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பும் ஆகும். பதின்ம வயது தாய்மார்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் பிள்ளைகளை கவனிக்கக்கூடிய முதிர்ச்சிநிலை இன்மை காரணமாக அவர்களை கைவிடுகிறார்கள். இதனால் பாதுகாப்புக்கும் சிறுவர்களுக்கும் இடையில் ஒரு இடைவெளி தோன்றுகிறது. மேலும், அவர்களுக்கு உதவக்கூடிய சமூக அமைப்பு குறைவாக இருக்கும் போது அந்த நிலை இன்னும் மோசமடைகிறது. மேலும், தற்போதுள்ள சேவைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு இல்லாதது சிறுவர் பராமரிப்பு அமைப்புகளை பாதிக்கும் பொதுவான காரணியாகும். இதனாலேயே துஷ்பிரயோகம் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகமாகிறது. சிறுவர்களின் உடல், மன மற்றும் பாலியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகத்தின் மீது பங்களிக்கும் பொதுவான காரணிகள்.

அத்தகைய காரணிகளில் வறுமை, சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, ஊட்டச்சத்து குறைபாடு மற்றும் பள்ளிக்குச் செல்லாதது போன்றவையும் உள்ளடங்கும். குறைந்த வருமானம், பற்றாக்குறையான கல்வி, இருப்பிடம், போக்குவரத்து போன்ற உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் இல்லாததால் ஏழைக்குடும்பங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அடிப்படை சுகாதார வசதிகளை பெற்றுக்கொடுக்க முடியாதுள்ள சூழ்நிலையில் உள்ளனர். இத்தகைய பிரச்சினைகள் காரணமாக குடும்பத் தலைவிகளான தாய்மார்கள் வீட்டு பணிப்பெண்ணாக வெளிநாடுகளை

நோக்கி செல்கின்றனர். குறிப்பாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கே அதிகமாக பணிப்பெண்ணாக செல்கின்றனர். தாய் இடம்பெயரும் போது குடும்பங்களில் பல பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை தங்களை விட குறைவான கல்வி நிலையில் இருக்கும் தந்தையிடம் அல்லது பாதுகாவலிடம் விட்டுச் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. 5 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள்கூட இந்த அவலத்தை எதிர்கொள்கின்றனர். இந்த பருவம் குழந்தை வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கியமான பருவம் ஆகும். இந்த பருவத்திலேயே அவர்களுக்கு அன்பும், பாதுகாப்பும், அரவணைப்பும் தேவைப்படுகிறது. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் பெற்றோரின் புறக்கணிப்பு பிள்ளைகளின் மூளை வளர்ச்சி, உடல் மற்றும் உள நல்வாழ்வை பாதிக்கும். மேலும், இந்த முக்கியமான வயதில் பிள்ளைகள் தங்களைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியாது. மேலும், பாரதூரமாக ஏதேனும் நடந்தால் அவர்களால் தாங்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்காது. தாய்மார்கள் அருகில் இல்லாத சூழ்நிலையில் பிள்ளைகள் இலகுவில் துஷ்பிரயோகத்தினால் பாதிக்கப்படுகின்றனர். சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள் இடம்பெற்ற பல சூழ்நிலைகளில் தாய்மார் பிள்ளையின் அருகில் இன்மையும் தந்தையோ அல்லது பாதுகாவலரோ குறித்த பிள்ளைக்கு தேவையான அன்பையும், பாதுகாப்பையும் வழங்கியில்லை என்பதும் ஆய்வில் தெரிய வரும் விடயமாகும். மேலும், பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளையின் சார்பாக எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் அவர்களுக்கு புரிதல் இன்மையும் துஷ்பிரயோகங்களை மேலும் ஊக்குவிக்கும் ஒரு விடயமாக இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

மேலும், சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்திற்கு பெற்றோரின் திறமையின்மையும் மற்றொரு காரணமாக அமைந்துள்ளது. பல தாய்மார்கள் பிள்ளையை பெற்றெடுக்கிறார்கள். ஆனால், அதில் எத்தனை பேர் அந்த குழந்தையின் தேவை அறிந்து செயல்படுகிறார்கள்? குழந்தைகளுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் பெற்றோரிடமிருந்து எந்தளவு அன்பும் அக்கறையும் தேவை என்பதை அவர்கள் புரிந்து நடந்து கொள்வதில்லை. தன் பெற்றோர் தம்மை எவ்வாறு நடத்தினரோ அது போலவே அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை நடத்துகிறார்கள். சிறுவர்கள் பெற்றோருடன் ஒரு வலுவான உறவினைக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் துஷ்பிரயோகப்படுத்தப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் குறைவு. மாற்றாந்தாய் அல்லது ஒற்றைப் (Single parent) பெற்றோருடன் வாழும் பிள்ளைகள் அதிக ஆபத்துக்களை சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. சமூக மேம்பாட்டுக்கான தேசிய நிறுவனத்தின் 2013 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின்படி, பெற்றோர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட அல்லது கைவிடப்பட்ட பிள்ளைகளுக்காக தற்போது 414 நிறுவனங்களில் பராமரிப்பு வசதிகள்

உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டு நிறுவனமயமாக்கப்பட்டவர்களில் 8,538 (60.2%) பெண்கள் மற்றும் 5,641 (39.8%) ஆண்கள். இவ்வாறு நிறுவனத்துடன் இணைக்கப்பட்ட சிறுவர்களில் 50 சதவீதமானோர் ஒற்றைப் பெற்றோரை உடைய குடும்பங்களிலிருந்தோர், 32 சதவீதமானோர் பெற்றோர் இருவரும் உடை குடும்பங்களிலிருந்தோர், மீதமுள்ள 18 சதவீதமானோர் தாய் தந்தை அற்றோர். சிறுவர்களை இவ்வாறு நிறுவனமயமாக்குவதற்கான காரணங்களுள் வறுமை, விவாகரத்து பெற்ற பெற்றோர், குடிப்பழக்கமுடைய பெற்றோர், தாய்வழி இடம்பெயர்வு மற்றும் வீட்டில் பாதுகாப்பின்மை (குறிப்பாக சிறுமிகளுக்கு) போன்ற காரணங்களும் உள்ளடங்குகின்றன. சிறுமிகள் தங்கள் சொந்த தந்தையின் மூலமோ, நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் மூலமோ அல்லது அண்டை வீட்டார் மூலமோ துஷ்பிரயோகத்துக்கு உள்ளாகிவருகின்றமை என்பது இது எத்தகைய ஒரு தீவிரமான சமூக பிரச்சினை என்பதை எம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும். இதற்கு உடனடியாக ஒரு நிலையான தீர்வு தேவை.

6.1 இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்புக்கென உள்ள சட்ட மற்றும் கொள்கைகளுக்கு எதிரான சவால்கள்.

➤ தேசிய கொள்கை வகுப்பதில் தாமதம்.

பொது நிறுவனங்களுக்கான குழுவும், அமைச்சரவையும் அவ்வப்போது உத்தரவுகளை பிறப்பித்தாலும் 2009 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு கொள்கையானது அக்டோபர் 2019 ஆம் ஆண்டு கெபினட்டால் அங்கீகரிக்கப்படும் வரை NCPA ஆல் அது முறையான கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. பொறுப்புள்ள அதிகாரிக்கு இந்த பணி நேரடியாக வழங்கப்படாததால் கொள்கை உருவாக்கம் தாமதமானது. கொள்கை உருவாக்குவதில் தாமதம் காரணமாக சட்ட, நிர்வாக அல்லது பிற திருத்தங்களுக்கு தேவையான பரிந்துரைகளை செய்ய முடியாது.

➤ சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் பற்றிய தேசிய தரவுத்தளம் எதுவும் இல்லை.

50 ஆம் இலக்க 1998 ஆம் ஆண்டின் தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபை சட்டத்தின் கீழ் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் தொடர்பான தேசிய தரவுத்தளத்தை உருவாக்குதல் மற்றும் பராமரித்தல் ஒரு முக்கிய பணியாகும். சட்டம் இயற்றப்பட்டு இருபது ஆண்டுகள் கடந்த நிலையில் இதுவரை கவனம் செலுத்தப்படாத தரவுகளை தொகுக்கும் பணியில் NCPA

உள்ளது. 2014 இல் தேசிய தரவுத்தளத்தை தொகுக்கும் பணி SLT யிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஆயினும், NCPA எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. நிலமை அப்படியே இருந்தது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு 2016 இல் தரவுத்தளத்தை உருவாக்குவதற்கு NCPA கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்துடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை செய்ததுடன் அதற்காக 1.2 மில்லியன் ரூபாயையும் வழங்கியது. ஆனால், அதுவும் இல்லை.

➤ புகார்கள் மற்றும் வழக்குகள் எந்தவித முன்னேற்றமும் இன்றி தேங்கிக் கிடக்கின்றன.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் தொடர்பாக நீதிமன்றங்களுக்கு வந்த வழக்குகள் அந்த பிள்ளை வயதுக்கு வரும் முன்னர் கூட முடிக்கப்படுவதில்லை என்பது அவதானிக்கப்பட்டது. NCPA க்கு கிடைத்த மொத்த முறைப்பாடுகளில் 35 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானவை கொழும்பு, கம்பஹா, குருணாகல் மற்றும் காலி ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களிலிருந்து வந்தவையாகும். இம்மாவட்டங்களிலிருந்து பதிவாகும் முறைப்பாடுகள் தொடர்பில் அதிக கவனம் செலுத்தப்படாததை அவதானிக்க முடிந்தது. குற்றச்சாட்டுகள் தொடர்பான தகவல்களை எளிதாக அணுகும் வகையில் NCPA அந்த குற்றச்சாட்டுக்களை பதிவு செய்யாததால் புகார்களின் வளர்ச்சியை எளிதில் மதிப்பாய்வு செய்ய முடியாத சூழ்நிலையொன்று ஏற்பட்டது. பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் இரண்டாம் நிலை பாதிப்பை குறைக்க நீதிமன்ற வழக்குக்கு முன் சான்றுகள் தயாரிக்கப்பட்டன. 2017 முதல் 2019 வரை வீடியோ ஆதாரங்களுக்கான 461 கோரிக்கைகள் பெறப்பட்டன. அதில் 130 கோரிக்கைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. கானொலிகளை காட்சிப்படுத்த போதிய தொழில்நுட்ப உபகரணங்கள் இன்மையும், சம்பந்தப்பட்ட காவல் நிலையங்களில் நேர்காணல் நடத்த பயிற்சி பெற்ற அதிகாரிகள் இல்லாததும் இக்கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படாததற்கு காரணம் என தணிக்கையில் தெரியவந்துள்ளது.

மூலாதாரம் - டெய்லி மிரர்.lk/2020.08.21

Year	Number of Complaints Received	Number of Complaints Finalized	Number of complaints not Resolved	Percentage of resolving Complaints (%)
2011	6,106	2,857	3,249	46
2012	8,504	5,692	2,812	66
2013	11,489	5,985	5,504	52
2014	11,100	5,317	5,783	47
2015	11,212	5,450	5,762	48
2016	9,535	4,489	5,046	47
2017	9,202	3,764	5,438	40
2018	9,266	1,940	7,326	20
30.09.2019	2,845	1,692	1,153	59
Total	79,259	37,186	42,073	53

Source: Auditor General's Department

இலங்கையின் உப அறிக்கை 2017 இன்படி, இலங்கையின் சட்ட கட்டமைப்பிற்குள் ஒரு சிறுவரை எவ்வாறு வரையறுப்பது என்பதில் ஒருமித்த கருத்து இல்லாதது சட்டம் எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதில் இடைவெளிகளை உருவாக்குகிறது. சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் தொடர்பில் குற்றவியல் சட்டத்தில் போதுமான ஏற்பாடுகள் இல்லை. சிறுவர் ஆபாச படங்கள், சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோக பொருட்கள் (CSAM) மற்றும் ஆன்லைன் பாலியல் குற்றங்கள் (OCSE) தேர்நூற்று ஏற்பாடுகள் இந்த சட்டங்களில் போதுமான அளவு உள்ளடக்கப்படவில்லை.

12 வயது முதல் 14 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களுக்கும், 14 வயது முதல் 16 வயதுக்கு உட்பட்ட வயது வந்தோருக்கும் பொருந்தும் சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் கட்டளை சட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. 18 வயது வந்ததன் பிறகு சிறுவர்கள் பெரியவர்களாக கருதப்படுவதனால், வழக்குகளில் சட்ட தாமதங்கள் ஏற்படுகின்றன. OCSE இல் கணினி குற்றப்பிரிவு இல்லை. அது மிகவும் சிக்கலான நிலையில் உள்ளது. OCSE யால் பாதிக்கப்பட்ட ஆண்களை இலங்கையில் பாதிக்கப்பட்ட குழுவாக ஏற்கவில்லை. இவ்வாறு சட்டங்களில் உள்ள இடைவெளிகளே சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களை மேலும் ஊக்குவிக்கின்றன.

7. மேம்படுத்தப்பட வேண்டிய சேவைகள்.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்பது உலகலாவிய ரீதியில் ஒரு பெரும் நெருக்கடியாகும். இதனால், நாட்டுக்குள் இடம்பெறும் குற்றச்செயல்களின் மீது சர்வதேச தலையீடு இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் அத்தகைய குற்றங்களை தடுப்பதற்கான வழிமுறைகளும் கண்டறியப்பட வேண்டும். அதற்கான தெளிவான திட்டம் இலங்கைக்குள்ளும் இருக்க வேண்டும். எத்தகைய வலுவான பொறிமுறைகள் இருந்த போதிலும் சிறுவர் துஷ்பிரயோக வழக்குகள் அவற்றின் செயல்பாட்டில் உள்ள சிக்கலால் தொடர்ந்து அதிகரித்து வருகின்றன. சட்டத்தில் உள்ள குறைபாடுகள் இதனை மேலும் பாதிக்கின்றன. இதன்காரணமாக சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை இல்லாதொழிப்பதற்கு மற்றும் குறைப்பதற்கு மேம்படுத்த வேண்டிய சேவைகள் பின்வருமாறு :

1. சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை தடுப்பதற்கும் சமூகத்தை சிறுவர்களுக்கு பாதுகாப்பான அடமாக மாற்றுவதற்கும் கொள்கைகள் மற்றும் கட்டமைப்புக்களை உருவாக்குதல்.
2. சட்டத்தில் உள்ள இடைவெளிகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காக சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை தடுப்பதற்கான புதிய சட்டத்தை உருவாக்கி அவை செயல்படுகின்றனவா என்பதை கண்டறியும் பொறிமுறையையும் உருவாக்குதல்.
3. தேசிய , மாவட்ட மற்றும் உள்ளூர் மட்டங்களில் சட்ட அமுலாக்க அதிகாரிகள் மற்றும் குற்றவியல் நீதித்துறை நிபுணர்களுக்கு பயிற்சியளித்தல்.
4. அறிக்கையிடல் வழிமுறைகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சம்பவங்களை புகாரளிக்க உகந்த புகார் பொறிமுறைகளை நிறுவுதல்.
5. ஹெல்ப்லைன் மற்றும் புகார் அளிக்கும் சேவைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு திட்டங்களை நிறுவுதல்.
6. நகர்ப்புறம் மற்றும் கிராமப் புறங்களில் ஆலோசனை சேவைகளை செயல்படுத்தல்.
7. கல்வி மற்றும் சுகாதார துறைகளை மேம்படுத்தல்.
8. நம்பகமான நபர்களை அடையாளம் காண சிறுவர்களை பயிற்சி அளித்தல் மற்றும் உடல், உள, பாலியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம், புறக்கணிப்பு மற்றும் குடும்ப வன்முறைக்கு உட்படக்கூடிய சூழலில் உள்ள சிறுவர்களை தனித்தனியாக அடையாளம் காணும் நடவடிக்கைகளை மேங்கொள்ளல்.

9. பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் பராமரிப்பு மற்றும் மறுவாழ்வுக்கான அணுகக்கூடிய சேவைகளை மேம்படுத்தல்.
10. உடல் ரீதியான மற்றும் தவறான தண்டனைகளின் எதிர்வினைகள் குறித்து பெற்றோர்கள், பராமரிப்பாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தல்.

8. சாராம்சம்.

“பேண்தகு வளர்ச்சிக்கான அடிப்படையாக இலங்கையில் அறிவாற்றல் மூலதனத்தை மேம்படுத்துவதற்காக சிறுவர்கள் மற்றும் இளம் பருவத்தினருக்கான மூலோபாய முதலீட்டை ஊக்குவித்தல் மற்றும் மிகவும் பின்தங்கியவர்கள் உட்பட இலங்கையில் உள்ள அனைத்து சிறுவர்களுக்கும் சிறுவர் உரிமைகளை நிறைவேற்றுவதை விரைவுபடுத்தல்”.

இலங்கை இனம், மதம், சாதி , கலாசாரம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பல மதங்கள் மற்றும் பல இனங்கள் வாழும் ஒரு நாடு. இந்த சமூக மற்றும் கலாசார நெறிகள் காரணமாக இலங்கையர்கள் சிறார்களுக்கு இடமபெறும் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களை சகித்துக் கொள்ள பழகிவிட்டனர். சிறுவர்கள் செய்யும் தவறுகளுக்கு தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்த தண்டனைகள் சிறுவர்களுக்கு எதிரான உடல் மற்றும் உள ரீதியான வன்முறைகளாக மாறிவிடும் என இலங்கை சமூகம் கண்மூடித்தனமாக நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. கொவிட் 19 நிலமையுடன் சிறுவர் கல்வியில் ஆன்லைன் கல்வி முறை வளர்ச்சியடைந்திருந்தாலும் சிறுவர் பருவத்துக்கு தேவையான ஓடுதல் நடத்தல் போன்ற அப்பியாசங்களை அவர்கள் அனுபவிப்பது குறைந்து கொண்டு செல்கிறது. முழு நேரமும் ஆன்லைனில் வகுப்புக்கள் நடைபெறுவதால் அவர்களின் மனநிலை பாதிப்படைகிறது. இதனால், அவர்கள் கற்பதிலிருந்து விலகிச் செல்லும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளதுடன் அவர்களின் மீண்டும் கற்கும் மனநிலைக்கு கொண்டு வருவதற்காக பெற்றோர்கள் தண்டனை கொடுப்பது அதிகமாகி வருகிறது. அவ்வாறானதொரு சம்பவம் அண்மையில் காலி பிரதேசத்தில் பதிவாகியுள்ளது. தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தமையால் பிள்ளை ஆன்லைன் வகுப்பை தவறவிட்டுள்ளது. இதனால் கோபமடைந்த தந்தை பிள்ளையியை தாக்கியுள்ளார். இது சமூகத்தின் ஒரு மோசமான அம்சத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன் பிள்ளையின் உடல் மற்றும் உள ரீதியான துன்புறுத்தலையும், பெற்றோர் அனுபவிக்கும் மன அழுத்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆனால், சிறுவர்களுக்கு எதிரான வன்முறையை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்கள் முயற்சி செய்தாலும், சிறுவர்களை நெறிப்படுத்த உடல் ரீதியான தண்டனையே போதுமானது என நினைக்கும் மக்களின் அணுகுமுறையை மாற்றுவது மிகவும் கடினமான ஒரு விடயமாக உள்ளது. இந்த தண்டனைகள் சிறுவர்களின் தவறான

நடத்ததையை சரிசெய்வதற்கும் பொறுப்பான பெரியவர்களாக மாறுவதற்கு உதவும் என்றும் மக்கள் உறுதியாக நம்புகிறார்கள். அணுகுமுறைகளை மாற்றுவது மிகவும் கடினம். ஆனால், அதற்கான தெளிவான பொறிமுறையை அமைக்க வேண்டியது அவசியம்.

மேலும், இந்த கொவிட் 19 நிலை மூலம் சிறுவர்கள் தொழில்நுட்பத்தை அதிகமாக பயன்படுத்த பழகினர். புதிய தொழில்நுட்பங்களிலுள்ள நுணுக்கமான விடயங்களை தெரிந்து கொள்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டும் சிறுவர்கள் அதிலுள்ள ஆபத்துக்கள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வுடன் இருப்பதில்லை. அது தொடர்பான அறிவு பெற்றோர்களிடமும் இல்லாத காரணத்தால் இந்த பிரச்சினைகள் அதிகரித்து வருகின்றன. இந்த நிலையில் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் அதிகரிக்கும் போக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. தொழில்நுட்ப ஊடகங்களில் ஆபாச வீடியோக்கள் மற்றும் நிர்வாண புகைப்பட பரிமாற்றங்கள் அதிகரிப்பதையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட தரவுகள் காட்டுகின்றன. மேலும், வீட்டில் அதிக நேரத்தை செலவிடுவதால் ஏற்படும் மனஅழுத்தமும் இந்த துஷ்பிரயோகத்துக்கான வாய்ப்புக்களை கூட்டி வருகிறது.

சுற்றுலா துறையில் சிறுவர் விபச்சாரத்துக்கான பிரதான இடமாக இலங்கை உள்ளது. இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளில் சிறுவர் விபச்சாரங்கள் தலைவிரித்தாடுகின்றன. பெரும்பாலான சிறுவர்கள் பணம் சம்பாதிப்பதற்காக பெற்றோர் அல்லது பாதுகாவலர்களால் இந்த தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். எவ்வாறாயினும், இலங்கையில் சிறுவர் விபச்சாரத்திற்கு வறுமையே பிரதான காரணமாக உள்ளது.

அண்மையில் கல்கிசையில் இடம்பெற்ற சம்பவம் இதற்கு சிறந்த உதாரணம் ஆகும். அறிக்கையின்படி பாதிக்கப்பட்டவர் ஆரம்பத்தில் தான் துஷ்பிரயோகப்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்தாலும் பணம் கிடைப்பதால் அதில் தொடர்ந்து ஈடுபட முன்வந்தார். மேலும், அடுத்த விடயம் குடிபழக்கம். குடிபழக்கம் காரணமாக பெற்றோர்களிடையே மோதல்கள் ஏற்படுகிறது. குடும்ப பிரச்சினைகள் காரணமாக பெற்றோர்கள் பிரிந்து வாழ்கிறார்கள். பெற்றோர்களின் குறைகல்வி வேலையின்மை ஏற்படுகிறது. இதனால், அவர்கள் குறைவான ஊதியத்துக்கு வேலைக்கு செல்கிறார்கள். குறைந்த வருமானம் வறுமைக்கு வழிவகுக்கிறது. இதன் காரணமாகவே குடும்பத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய பணம் போதாத சூழ்நிலை ஏற்படுவதுடன் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை விபச்சாரத்தை நோக்கி வழிப்படுத்துகின்றனர். இந்த பிரச்சினையை தீர்க்க மிகவும் சிறந்த வழி வறுமைக் கோட்டுக்கு உட்பட்ட குடும்பங்களில் உள்ள பிரச்சினைகளில் தலையிடுவதாகும்.

இறுதியாக, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்பது இலங்கையில் மட்டுமன்றி உலகத்திலும் சிறுவர்களின் நல்வாழ்வுக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலாக உள்ளது. சிறுவர்கள் தனது எதிர்காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உடல் மற்றும் மன நலனில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். சிறுவர் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுத்தும் பிரதான பிரச்சினைகளில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் பிரதானமான ஒன்றாகும். இலங்கையில் சிறுவர் பாதுகாப்பு சட்டங்களும் கட்டமைப்புகளும் நடைமுறையில் இருந்தாலும் இவ்வாறான துஷ்பிரயோகங்கள் தொடர்வதற்கான காரணத்தை கண்டறிந்து உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது அவசியமாகும். பாலியல் துஷ்பிரயோகம் தொடர்பிலும், பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்கள் தொடர்பிலும் இணைய வழி கொள்கைகள் மற்றும் விதிகள் நிறுவப்பட வேண்டும். மேலும், சிறுவர் பாதுகாப்பு சேவைகளை எவ்வாறு அணுகுவது மற்றும் சிறுவர் பாதுகாப்பு தொடர்பான பிரச்சினைகளை எவ்வாறு தெரிவிப்பது என்பது குறித்து கிராமப்புறங்களில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். சகலவிதமான உடல் மற்றும் மன ரீதியான வன்முறைகளிலிருந்தும் சிறுவர்களை பாதுகாப்பதற்கான தலையீடுகள் மிகவும் வலுவாக நிறுவப்பட வேண்டும். இந்த அறிக்கை இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தின் தற்போதைய நிலை குறித்தும் சிறுவர் பாதுகாப்பு தொடர்பில் நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்கள் குறித்தும் அறிய முயல்கிறது. இப்பிரச்சினையில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தி சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களை தடுப்பது மற்றும் சிறுவர் சுதந்திரமாக வாழக்கூடிய சூழலை உருவாக்குவது அரசாங்கத்தினதும் அனைத்து குடிமக்களினதும் பெரும் பொறுப்பாகும்.

References -

- Silva, W.P.A.S.R (2020). *Child Abuse and Neglect in Sri Lanka*. Retrieved from <https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/338183/Final%20Thesis.pdf?sequence=2&isAllowed=y>
- Bbamantra. (2018, September 2). Research Methodology - Introduction – Notes for Students. Retrieved from <https://bbamantra.com/research-methodology/>
- Beckett, C. (2007). *Child protection: An introduction*. London: Sage Publications. Belfast: Department of Health, Social Services and Public Safety.
- Current status of the Child Care Institutions and the institutionalized children in Sri Lanka. (2013). Retrieved from <https://www.unicef.org/srilanka/reports/current-status-child-care-institutions-and-institutionalized-children-sri-lanka>
- Child sexual abuse crisis in Sri Lanka. (2020). Retrieved from <https://www.dailymirror.lk/recommended-news/Child-sexual-abuse-crisis-in-Sri-Lanka/277-194218>
- Global status report of preventing violence against children 2020. Retrieved from <https://www.who.int/teams/social-determinants-of-health/violence-prevention/global-status-report-on-violence-against-children-2020>
- World report on violence and health. (2002). Retrieved from https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/42495/9241545615_eng.pdf
- Stop child cruelty trust. Retrieved from <https://www.stopchildcruelty.com/>
- Global status report on preventing violence against children 2020. Retrieved from <file:///C:/Users/User/Downloads/9789240004191-eng.pdf>
- Over 5000 cases of child abuse reported in Sri Lanka. (2020). Retrieved from <https://colombogazette.com/2020/07/22/over-5000-cases-of-child-abuse-reported-in-sri-lanka/>
- National child protection authority. Retrieved from <https://www.lawnet.gov.lk/national-child-protection-authority-3/>
- National child protection authority. Retrieved from <https://www.childprotection.gov.lk/>

Right to Life Human Rights Centre

Right to Life Human Rights Centre first established on 2002 at Kurana, Katunayake, Gampaha District; Western Province and currently located at Jayawardana Place, Baseline Road, Colombo 09; Western Province. Vision of the organization is to create “A multi ethnic and multi religious society of citizens of citizens that protect justice, equality, and respect for life”. Mission of the organization is “To be placed as an active Centre for establishing a society against human rights violations including torture, extra judicial killings, enforced disappearances standing for national harmony and democratic reforms”. The organization has two main objectives. The first is the fight against torture, extrajudicial killings and enforced disappearances, and protecting the human rights. The second is to advocate for democracy, constitutional reform and the rule of law.

The main activities of the organisation; Advocating for Justice for Victims of Torture related Extra Judicial Killings, disappearances and human rights violations. Victim and community action against human rights violations including torture and extra-judicial killings. Fostering democracy, Independence of the Judiciary, Human Rights, Rule of Law and Accountability through a new constitution and Judicial reform. Building a people’s movement and Civil Society Coalition for resolving ethnic conflict through constitutional reform. Research, Training, Advocacy, Public Education/Campaign, Social mobilization and Legal activities (Filing and following cases against torture, extra judicial killings, enforced disappearances and other Fundamental Rights Violations, Creating Human Rights Defender groups, Training Programs, Workshops, Public Seminars, People’s Tribunals, People’s Assembly, Campaigns, Street Protests, maintaining 13 Human Rights First Aid Centers).

In addition, the organization is involved in network activities that are the strength of the organization. Sri Lanka Collective Against Torture, along with 30 other member organizations in the field of human rights in Sri Lanka, Human Rights First Aid Centers - 13 HRFACs in 12 Districts, People Against Torture (PAT), Platform for Freedom (PFF), Change with the Reforms (Veediye Virodaya – Street Protest), the National Movement for a New Constitution (NMNC), the Civil Society Collective for Democracy, the Civil Society and the Trade Union Confederation (CSTUC). International Relations: Full-fledged member Asian Forum for Human Rights and Development (Forum Asia), South Asian Collective for Strategy Litigation, Asian Alliance Against Torture (AAAT), Freedom From Torture (FFT).

Success Stories: Establishing Human Right First Aid Centers, Creating human rights defender groups, Conducting education sessions on Human Rights, Training of trainees, Preparing UN CAT Shadow Report of Sri Lanka, Follow up and monitor recommendation given by UN CAT to Sri Lanka, Maintains Websites related to Human Rights issues (on Torture and Democratic Rights), Social Media campaigns on human rights and democratic rights issues (Face book).

No: 288/135, Jayawardana Place, Baseline Road,
Colombo - 09, Sri Lanka.
Tel/Fax : +94 11 2669100
E-mail : right2lifelk@gmail.com
Web : www.right2lifelanka.org

